

File Arkası

SKOR
#1

MISHELOV

Üniversite hocasının verdiği dönem ödevi için aşk ve âşık olmak hakkında bir köşe yazısı yazması beklenen Deniz, bu görevde kendisine ilham kaynağı olacak bir rol modele iltiyaş duymaktadır.

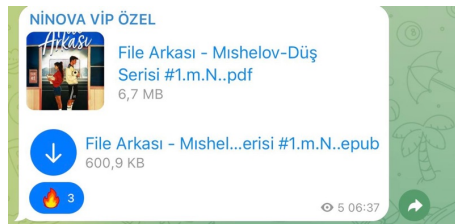
Zihninde dönüp duran romantik komedi filmlerini gerçeğe en yakın şekliyle deneyimleyebileceğine, aşkın her hâlini tadabileceğine ve kendisini 2000'li yılların tatlı esintisine götürebileceğine inandığı o kusursuz profilin, *elbette* bir futbol takımının kibirli ve burnu havada kaptanı olmadığından emindir.

Ta ki hiçbir şey hakkında kesin hüküm vermemek gerektiğini hayat ona gösterene kadar...

DÜŞ SERİSİ 1

MISHELOV

DÜŞ SERİSİ 1: FILE ARKASI

YAZAR
MISHELOV

BASKI VE TASARIM

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Ayşe Özer

Düzeltili: Eda Nur Karavaş

Son Okuma: Beyza Özcan

Kapak Tasarım: Hatice Çetin

Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen

zm

1. Baskı: Ekim, 2024

Düzenleme

Ny.Ozlem

ISBN: 978-625-95157-1-7

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2024, MISHELOV

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4

Topkapı/İstanbul Tel: 0 (212) 577 79 77

Sertifika No: 34712

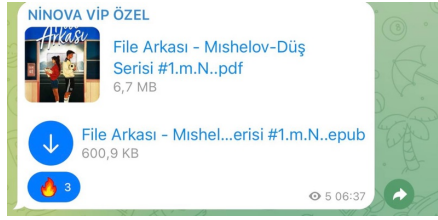
YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

File Arkası

MISHELOV

*Zihninin içinde entrikalı romantik
komediler çeviren bütün genç kızlara...*

ÖNCE...

GİRİŞ

Geçtiğimiz Güz Dönemi, Ekim 2021

Ekim ayları genç adam için henüz bir anlam ifade etmiyordu.

Özellikle de bu denli yağmurlu olduklarında.

Akademiye sevmiyordu. Öyle ki yüksekokula dair bütün somut varlıklardan koşulsuzca nefret ettiği ve çoğu zaman, parçası olduğu futbol kulübünden kendisi için maç izni çıkartmasını talep ederek alması gerektiği bütün lisans programlarını raporlarla geçiştirdiği dahi söylenebilirdi.

Belli bir ayrımcılığa sahip olduğunu *elbette* inkâr etmiyordu.

Fakat kendisine bu şansı tanıyanların “*Neden bu hâle geldi?*” sorusunun altında bugüne dek ona olabilecek bütün toleransları göstermiş oldukları gerçeği yerine, “*Torpilllerine güvenip kendini bu kadar hızlı bırakmasaydın şimdi çok daha iyi bir noktada olabilirdin.*” suçlamalarının yatmasını da pek kabul etmiyordu.

Bugünkü kişiliğini yaratan onlardı ve eserleriyle gurur duymak yerine yine ilk fırsatta onu suçlamışlardı.

“Önümüzdeki cuma için alacağın son izni unut.”

Üç yılı aşkın süredir -*birkaç haftaya dört yıl olacaktı ve bunu istediğinden artık emin değildi*- okul takımına koçluk

yapan Hazar Şanoğlu'nun odasına girdiğinden bu yana duyduğu ilk suçlama buydu.

Üstelik koçundan ya da masasının öteki tarafında oturan diğer takım antrenöründen ziyade konuşan kişinin bir karış ötesinde dikilen sarışın takım arkadaşı olduğunu yeni fark ediyordu.

Anıl Sancak.

Kaşları havalandı. "Öyle mi dersin?" diye sordu elindeki siyah dosyayı masanın üzerine açan koça doğru kaçamak bir bakış atarken. "Onun üzerinde belirli bir güce sahibim."

Gülmemek için dudağını ısırarak Anıl, kimsenin bakmadığı bir anda dirseğini sertçe onun karın boşluğuna geçirdi. "Elindekini görmüyor musun?"

Gözleri kısılırken masanın üzerine bırakılan kâğıt yığınının bakarak bir tahmin yürütmeye çalıştı. "Uzaklaştırma belgesi?" *Bunu takımın iyiliği için yaptığını yemin edebilirdi.*

"Hayır, ahbap," diye fısıldadı dişlerinin arasından. "Danışmanlık kâğıdı. Haber bile vermeden antrenmanları ektiği için sonuncu kurbanın Emir olduğunu unuttun mu? Sadece iki hafta içinde bunun herifi ne hâle getirdiğini hatırlas..."

"Egeli."

Birkaç metre ötesinden yükselen sesle birlikte, Anıl'ın hatırlatmak için can attığı trajik hikâyeye başlamadan sona ermişti.

Odaya geldiğinden bu yana bakışlarını üzerine çevirmekte ısrar eden Hazar'ın gözlerini dikip kendisine baktığını fark ettiğinde, "Koç?" diye mırıldandı omuzlarını usulca dik konuma getirerek. *Nasıl bir tepki vermeliydi?* Çünkü öteki tarafında dikilen mankafa haklıysa bozulmuş bir psikoloji ve verimsiz birkaç haftadan çok daha fazla şey kaybederdi.

“Kotanı çoktan aştığını biliyorsun.”

Duraksadı. “Evet ama...”

“Son iki haftada hiçbir lisans eğitimine girmemişsin.”

Hareketsiz şekilde gözlerinin içine bakarken yalnızca acele etmesini ve azarlamakla yetinmesini diledi. Bahsi geçen her şeyi, odada bulunan herkesten çok daha iyi biliyordu. *Mevzu başlı başına oydu.* “Evet, Koç.”

Parmaklarının arasında tuttuğu kâğıtla birlikte diğer taraftaki antrenör arkadaşına dönen Hazar’ın dudaklarından derin bir nefes sesi duyuldu. “Danışmanlığa gideceksin.”

Siktir.

Anıl’ın başını çevirip, ifadesini odanın içindekilerden saklamaya çalıştığını gördüğü an harekete geçmek için ikinci kez düşünmedi. *Bu pisliğin ağzına düşmeyecekti.* “Daha önce işe yaramadı.”

“Takımdan mı atılmak istiyorsun?”

“Neden olmasın? Kariyerim basit bir okul takımına bağlı değil.”

“Bu ne cüret?” diye yükseldiğinde elinde tuttuğu kâğıt yığınının sertçe masaya fırlattı Hazar. Bununla etrafa kısa bir sessizlik yayıldı. Anıl’ın sarsılan omuzları dururken, geldiğinden bu yana bakışlarını duvardaki minimal tablolarından çekmeyen yardımcı antrenör dahi başını kaldırıp göz ucuyla ona bakmıştı. “Seni idare ettiğim zamanları ne çabuk unuttun?”

Onun öfke patlamalarına alışkın olduğu için, “Unutmadım, Koç,” diye karşılık verdiğinde odadaki herkesten çok daha rahat bir ruh hâli içindeydi. “Ama ben çocuk değilim. Farklı alternatiflerle gelene kadar sakın bir kez daha danışmanlığın konusunu açma.”

Neden hep bardağın kırık tarafından bakıyorlardı? Hareketli ve söz dinlemeyen birisi olduğunu kendisi de biliyordu fakat okulu ektiği vakitlerde gece gündüz eğlendiğini ve bir türlü ayılamayarak izbe sokaklarda sabahladığını falan mı sanıyorlardı? Hayır. *Hepsi futbol içindi*. Küçüklüğünden bu yana futbol için kendine söz verdiğinde, hayatını ve yaş aldıkça çoğalan aksiyonlarını ona göre şekillendirmişti.

Çalışıyor, çalışıyor ve çalışıyordu. *Tıpkı babasının ona öğrettiği şekilde*. Tesis sahalarında sabahlıyor, hiçbir öğününü atlamamak adına her gün annesini kendine hatırlatıcı olarak tutuyordu. Bu noktada okul da içinde bulundurduğu önemsiz figürler de umurunda değildi.

“Egeli,” diyerek ümitsizce pes etti Hazar. “Rehabilitasyona ne dersin?”

Ona, sunduğu çözüm yollarını daha hafif bir hâle getirmesini söyleyeceği sırada, “Sadece kafasını dinlemeye ihtiyacı var,” diyerek sözü devralan yardımcı antrenör yüzünden sessiz kalmıştı. “Birkaç hafta futboldan uzak durmalı.”

“*Birkaç* hafta mı?” diye çıkıştı, şahsi bir hakarete uğramış gibi.

“Aynen öyle,” derken onu başıyla onayladı kırklarındaki adam. “İstersen okula gelme. Senin için izin ayarlayabilirim. Tabii tesisten dışarı adım atmayacağının sözünü aldığımız takdirde.”

Bir kez daha, “Bunun futbolla *ne* alakası var?” diye sordu bastıra bastıra.

“Farkında değilsin,” diyerek dikkatleri yeniden kendi üzerine çekti Hazar. “Ama bunu takıntı hâline getirmek kafa yapını bozmaya başladı.”

Okula geldiği ilk senesinden bu yana onu futbol için yetiştiren adamın ağzından bu sözcükleri duymayı elbette beklemiyordu.

Şaşkınlığını yaşamayı sonraya bırakarak, “Ne yani?” diye sordu alaycı bir sesle. “Tütsü eşliğinde meditasyon yapmamı falan mı bekliyorsunuz siz? Kafamı geri toparlamam için gerekli olan bu mu?”

“Meditasyon değil,” diye mırıldanan yardımcı antrenör usulca oturduğu yerden kalktı. “Sadece, futbol dışında farklı alternatifler aramanı...”

“*Farklı* alternatifler?”

“Müzik,” diye bir öneri sundu. “Resim, kitap, koşu...”

Saçmalık, diyerek içinden düzeltti onu. *Saçmalık, saçmalık ve daha fazla saçmalık.*

“Bunların hiçbirisi bana yardımcı olamaz.”

“Belki de...” derken, masanın üzerinden çekip aldığı birkaç sayfalık fotokopiyi aceleyle onun eline tutuşturdu Hazar. “Fakat bu olabilir. Birinci sınıf öğrencilerimizden birinin yazısı.”

Gözleri avuç içine bırakılan yazıya kaydığında, dudaklarının arasından hayret dolu bir gülüş kaçtı.

Huzur Verici Şeyler ve Ruhlu Dinlendiren Meditasyonlar.

Fakat etrafındaki sesler buğulanırken kâğıtta gezinen bakışları usulca imza kısmındaki o afili isimde takılı kalmıştı:

Deniz Soykan.

N

1. BÖLÜM: “KÖŞE YAZISI”

“Aşk. Tabû ya. Aşk.”

“Minimum 300 kelime, anlaşılır bir dil, açıklayıcı terimler ve düşünce ön planlı...”

Fakültenin geniş koridorunda tıpkı bir hayaletten farksız şekilde ilerlerken, aynı zamanda pencereden sızan güneş ışığının yansıdığı ekranıma elimle gölge yaparak, açık sayfadaki *maili* usulca aşağı kaydırıyordum.

Birinci adım tamamlanmıştı.

“Kaliteli görseller ve ilgi çekici bağlantılar...”

Görseller. Akademik hayatı benim gibi heyecan ve titizlik içinde şekil alan bir düzen takıntılısına göre, taslak yazılarımda ilham aldığım “*Altın Maddeler*” listesinin başını her daim görseller çekerti. Şemalarım da önem verdiğim en güçlü noktalardan biriydi çünkü insanı okumaya iten temel unsurlardan ilki, kaliteli görsellerin sunduğu şevk rüzgârına kapılıp gitmeleri idi.

Bu gerekçeden ötürü ikinci adım da tamamlanmıştı.

“Dikkat çekici başlık ve ilgi uyandıran bir içerik.”

İlgi uyandıran bir içerik.

Geçtiğimiz cumadan bu yana beni her zamankinden çok daha karamsar bir ruh hâline sokan son madde de zihnimin

içindeki yerini aldığı anda, bir an önce harekete geçmezsem üçüncü adımı hiçbir zaman tamamlayamayacağımı kendime bir kez daha hatırlatma ihtiyacı duydum.

“Ne hakkında yazabilirim?” Kafama geçirdiğim numaralı gözlüğü yamuk bir şekilde gözlerime takarken içsel fısılda-yışlarımdan ötürü üzerime çevrilen tuhaf bakışları hissedebiliyordum. Bunun nedeni *Spider-Man* logosunun basılı olduğu kırmızı tişörtüm ve şortumun altına giydiğim aynı takım çoraplarım da olabilirdi fakat o noktada bunu umursamıyordum.

Çünkü dönem ödevi için bir gazeteye köşe yazısı yazmam gerektiğinden beri aklımda yankılanan yalnızca tek bir soru vardı ve çözüme kavuşmadığı sürece bana hiçbir şekilde rahat bir nefes aldırmayacaktı.

Ne hakkında yazabilirim?

Zihnim, ekranı hâlâ açık olan telefonumdan yükselen bildirim sesiyle birlikte bu ödevi geçici bir süreliğine kepenk indirerek dikkatimin saniyeler içinde çok daha farklı bir noktaya kaymasına neden oldu. Kirpiklerimi kırıştırarak öne eğildiğimde, gözlüğümü takıyor olmama rağmen alışkanlık hâline gelen bir refleksle bakışlarımı kısmış ve ekrana düşen mesajı okumuştum.

Ata:

Anahtarı paspasın altına koy.
Eve erken döneceğim.
(13.33)

İsmini okumamla gümüş yüzüklerle dolu parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirmeye başlamam bir olmuştu. Mesajlarına dönüp göz ucuyla bile bakmamıştım çünkü o noktada zihnim çorbadan farksızdı ve böyle karmaşık hissettiğim anlarda yaptığım yalnızca tek bir şey olurdu:

Bu hayatta beni anlayan tek kişiye kendimi açmak. *Ben-den iki yaş küçük olan erkek kardeşime.*

Deniz:

Dönem ödevi. :(
(13.34)

Derin bir soluk verdim. Tepkisini göremesem de tuhaf bir şekilde arka planda sıraladığı küfürlerin hayalet fısıltısını ve suratının aldığı şekli gözümün önüne getirebiliyordum.

Ata:

Bu kadar erken miydi?
(13.34)

Ata:

En kâbus dönemine giriş yapıyoruz yani?
(13.34)

Kaşlarım çatıldı.

Deniz:

Niye öyle diyorsun?
(13.35)

Ata:

Bu zamanlarda dünyanın en gergin insanı oluyorsun ve korkunç tavırlar sergiliyorsun.
(13.35)

Önüme düşen mesajları okurken dudaklarımın hafifçe aralanmasını engelleyemedim. Tamamen ani bir şekilde koridorun ortasında duraksayıvermiştim. Sanki bütün kötü özelliklerim gün yüzüne çıkmak için bu ödevin bana geldiği anı seçmiş gibiydi. Gerçekten böyle miydi? *Dünyanın en gergin insanı oluyorsun ve korkunç tavırlar sergiliyorsun.* Oysa

yalnızca dersten geçmek için kışını yırtan ve kütüphaneleri ikinci evi olarak kullanan *inek kız* imajıma kısa bir süreliğine kapılarımı araladığımı hissediyordum.

Ata'nın dediklerinin o söyleyene dek farkında bile değildim.

Deniz:

Sanırım her zaman kâbus gibi bir insan olmalıyım.
(13.36)

Ata:

Öyle değilsin.
(13.36)

Deniz:

O hâlde neden çevremde tek bir arkadaşım bile yok?
(13.36)

Bu noktada sohbetle kısa bir duraksama oldu. Hâlâ olduğum yerde sessizce dikilmeye devam ederken ekranda beliren *yazıyor...* imgesine bakarak tırnağımın köşesini ısır-maya başladım.

Ata:

Sosyal biri değilsin?
(13.37)

Ata:

Birileriyle konuşmaya çalıştığında kendini ifade edemeyerek rezil eden salağın tekisin?
(13.37)

Dudaklarım aralandı. "Bu velet..."

Ata:

Yeterli değil mi?
(13.37)

Ata:

Not istemek için yanına gelen insanların yüzüne bile bakmadan arkayı dönüp gidiyorsun.
(13.38)

Kaşlarım çatıldı.

Deniz:

Notlarımı kimseyle paylaşmam.
(13.38)

Ata:

O zaman hiç arkadaşım yok aksiyonlarına girmenin de bir anlamı yok.
(13.38)

Deniz:

O notları alabilmek için her iki elimle de yazı yazabilmeyi öğrendim ben.
(13.38)

Deniz:

Siktiğimin okulunda hocaların dersi ne kadar hızlı anlattığından haberin var mı senin?
(13.38)

Ata:

Arkadaş edinebilmek için paylaşımcı bir insan olmalısın, ablacığım.
(13.38)

Deniz:

Canımı sıkıyorsun. Anneme, gece vardiyasına kaldığı zamanlarda Yağmur'u eve attığını söyleyeceğim.
(13.39)

Ata:

Ben de alerjisi olmasına rağmen o isteyken sokak kedilerini odana aldığını söylerim.
(13.39)

Deniz:

ÇOK KÖTÜSÜN.
(13.39)

Deniz:

Akşamları hava felaket soğuk oluyor ve onlar daha çok küçük. Ayrıca sadece odama alıyorum, salona bile götürmüyorum.
(13.40)

Ata:

Biliyorum, mamalarını ben getiriyorum abla.
(13.40)

Deniz:

O hâlde beni bununla tehdit etme.
(13.40)

Ata:

En başında beni Yağmur'la tehdit eden sendin.
(13.40)

Deniz:

Eh, haksız sayılmam.
(13.40)

Ata:

Özel hayatın gizliliğini ihlalden dosya mı hazırlatmamı istersin?
(13.41)

Deniz:

Neyse ki beni savunacak hukukçu tanıdıklarım var.
(13.41)

Ata:

Hani hiç arkadaşın yoktu?
(13.41)

Deniz:

Tanıdık ve arkadaş çok farklı kavramlar.
(13.41)

Deniz:

Ve şimdi bana yardım et.
(13.42)

Konuyu yüz seksen derece çevirerek değiştirmeme hiç şaşırmadı ve bana ayak uydurdu çünkü böyle şeyleri her zaman yaptığımı en az benim kadar o da biliyordu.

Ata:

Dinliyorum.
(13.42)

Deniz:

Köşe yazım için ilgi çekici bir içerik bulmam gerek.
(13.42)

Ata:

Aklında bir şeyler var mı?
(13.42)

Deniz:

Hayır.
(13.43)

Deniz:

Önceki yazılarımdan esinlenerek psikoloji ve insan anatomisi hakkında yazabilirim ama ben bile bu demdeki yazıları gazetelerde gördüğümde gözlerimi deviriyorum.
(13.43)

Deniz:

İlgi çekici bir yanları yok.
(14.43)

Mesajı yollamamla birlikte, hareketlenerek yeniden koridorda yürümeye başlamam bir olmuştu. Ondan herhangi bir cevap gelene dek, bu projeyi veren Özlem Hoca'nın bana en başında söylediklerini zihnimin içinden geçirerek ödevi dair ayrıntıları bir kez daha tazeledim.

"Net olmalı. Sade ama aynı zamanda dopdolu. Okuyucuları heyecanlandıran, ilk kez senin satırlarında tanıştıklarını sandıkları fakat hepsinin içten içe tattığı bir şey olmalı..."

Böyle bir şey yeryüzünde mümkün müydü ki?

"Büyüleyici olmalı, Deniz. İlhamın sana nereden geleceğini bilemezsin. Çoğu köşe yazarı böyle durumlarda kendilerine ilham getirecek birilerini bulur. İşe önce, kendine bu süreçte rol model olacak kişiyi bulmakla başlamayı dene."

Bunu seve seve denerdim. Bana rol model olmayı kabul edecek biri olsaydı eğer.

Fakat bu imkânsızdı. Kampüsteki yalnız ucube imajımın ağızlardan silinmesi için sağlam bir zamana ihtiyacım vardı fakat bu projeyi iki ay içinde teslim etmem gerekiyordu. Öyle ki benim de kendi işimi ikinci bir kişiyle paylaşmaya niyetim yoktu. Bu yüzden hiç kimseyi ödevime dahil etmeden, aklımı kaçırmama neden olacak ilhamın bir şekilde bana gelmesini beklemeliydim.

Tüm bunları düşünürken, telefonumdan yükselen başka bir mesaj sesiyle irkilerek dikkatimi o yöne verdim.

Ata:

Ya da şu an bunu düşünerek kendine ızdırap çektiriyorsun ve belki de basitçe bulabileceğin bir şey olmasına rağmen hâlâ yazacak hiçbir şeyin olmadığını düşünüyorsun.

(13.46)

Bu denli iyi bir gözlemci olduğu için onu tebrik etmem gerekiyordu. Yüz yüze olmasak dahi beni anlayabildiği ve sorunun nereden doğduğunu açıkça sezebildiği için, bir şekilde kelimeleriyle beni de kolaylıkla rahatlatabilme gücüne sahipti.

Ata:

Biraz kafanın dağılmasını bekle.
(13.46)

Deniz:

Ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyorum.
(13.46)

Ata:

Şarkı dinleyebilirsin. Seni rahatlatıyor, biliyorum.
(13.46)

Son yazdıklarını, mesajlar bildirim panelinde kaybolmadan önce güçlükle yakalayabildim. Belki de haklıydı. Bir süre düşünmesem ve bunun hakkında düşünce fırtınası yapma mecburiyetine girmesem o fikir kendi isteğiyle benim ayağıma gelecekti.

Fakat bu ihtimali kafamda onaylayamadan Ata'nın yoladığı şarkı bağlantısı ile bir kez daha olduğum yere çakılıp zihnimin içinde yeni bir filizlenmenin oluşmasına müsaade ettim.

Ata:

Sertab Erener, Aşk.
(13.47)

Gözlerim kısıldı. Açmak için bağlantıya tıklamadan önce aynı sesin bir kez daha zihnimi ele geçirmesini engelleyemedim.

“Okuyucuları heyecanlandıran, ilk kez senin satırlarında tanıştıklarını sandıkları fakat hepsinin içten içe tattığı bir şey olmalı...”

“Aşk...” diye fısıldadım yüzüme vuran ilhamın ısıltısıyla ekrana bakarken. “Tabii ya. Aşk.”

2. BÖLÜM: “ÜNİLİĞ”

*“An itibarıyla adım atmış bulunuyorsun, Egeli.
Hayatının en sancılı iki ayına...”*

İki Hafta Sonra

Rol model bulma kısmı bir kez daha gözden geçirilmeye değer olabilirdi.

Her şeye rağmen aşk, projem için güzel bir ilham kaynağı olsa da bu süreci layığıyla devam ettirebilmem ve ortaya kursuz bir eser çıkarabilmem için karşımda bana kanlı canlı ilham olacak *gerçek* bir insana ihtiyacım vardı.

Nihayetinde, *“Başarı, zeki olmaktan ziyade karşılaşılan zorluklardan yılmamak ve çözüm peşinde koşmaktır.”* diyen kişi Albert Einstein’dı.

Çözüm odaklı olmalıydım.

Hisler teoride güzeldi fakat gerçeğe dönüşmediği sürece bir noktada tıkanırlardı. Bitiş noktasına vardığımda ortaya çıkardığım eserden tereddüt etmek istemiyorsam eğer, henüz başlangıç çizgisini bile çizmediğim bu yolda ihtimallere yer ayıramazdım.

Yalnızca beni bu işin altından layığıyla kaldıracak karşıt bir etken bulmalıydım.

Bu yüzden o günün son blok dersinden çıktığım gibi doğruca telefonumu açmış ve zihnimdekiler tazeliğini

yitirmeden önce küçük kardeşime, “*Âşık olmam gerek.*” başlığı altında bir düzine mesaj atmıştım.

Deniz:

*Âşık olmam gerek.
(16.20)*

Deniz:

*Eh, elimde kalan süreye bakılırsa
feci hızlı bir şekilde hem de.
(16.20)*

Mesajlarım anında mavi tike döndüğünde, elimdeki telefonun titremeye başlaması ve buğulanan ekranının üzerinde Ata isminin belirmesi uzun sürmemişti.

Konuşmanın mesajlaşmadan çok daha iyi olacağını düşünerek aramayı yanıtladığımda, “O neydi?” diyen hışırtılı sesini işittim telefonun diğer ucunda. “Yanlış okuduğumu söyle, abla.”

Vereceğim cevabı kestiremediğim için kısa bir an dudağımı ısırdım. “Ödev için.”

“Sen gerçekten...”

“Âşkî yazabilmem için önce hissetmem gerek.”

Hattın öteki ucundan bir inleme sesi yükseldi. “Ya da bunun yerine gerçekten âşık olan birini bulup projene rol model yapmaya ikna edebilirsin.”

“Vaktim yok, Ata,” diye homurdandım, spor fakültesinin olduğu binadan içeri adımladığımda. “Projeyi bitirmem için iki ayım var ve bu süre içinde kimsenin ikna olmayacağını biliyorsun.”

“Beni dene.”

“Daha neler,” diye çıkıştım, önüme gelen ilk yol ayrımından sağa saparken. “Kendimin rol modeli ben olabilirim. Başkalarına ihtiyacım...”

“Var.”

“...yok. Bunun için aşkı en derinden hissetmem lazım ki bunu kusursuzca kâğıda dökebileyim.”

Derin bir soluk bıraktı. “Sence de bu proje mevzusunu fazla abartmadın mı?”

O an için ondan ne duymayı bekliyordum bilmiyordum fakat beni teselli edeceğine inandığım sözlerin bunlar olmadığı kesindi. “Yazar olacağım.”

“Biliyorum.”

“Hissetmeden bir arpa boyu kadar bile yol ilerleyemem çünkü yazmanın temelinde bunun yattığının sen de farkındasın.”

“Evet, abla. Ama...”

“İtiraz etme,” diyerek kestim sözünü. “Bizim sitede oturan çocuğu hatırlıyorsun, değil mi? Ortaokulda uzun bir süre platonik kaldığım?”

Hattın öteki tarafında kısa bir duraksama oldu. “Ortaokulda kimseye platonik değildin.”

Ulaşmak istediğim adres nihayetinde koridorun uç noktasında belirdiğinde, “Öyleydin,” diye mırıldandım buna itiraz ederek. “O da beni seviyordu. Elimde ona ulaşabileceğim bir numara yok, bu yüzden okuldan sonra evine tarçınlı-cevizli kek götüreceğim. Şimdi aynı hisleri beslediğim söylenemez ama zamanında âşık olduysam bir kez daha olabilirim.”

Özlem Hoca ödevi elime tutuşturduğu vakit ne hakkında yazacağımı bilememiş ve kendi çapımda büyük bir kişisel

savaşa girmiştim. Fakat şimdi elimde bir konu vardı ve o *aşktı*. Öyle ki Ata bu fikri aklıma soktuğu an araştırmalarıma başlamıştım. Hakkında bir değil, *binlerce* sonuç vardı. Araştırmalar, tezler, öznel görüşler, bilimsel açıklamalar ve bazen de tahminler...

O araştırmalardan bazıları şunlardı:

"Aşk saniyenin 1/5'inde gerçekleşiyor ve aynı anda beynin on iki bölgesine uyarı gönderiyor. Bunun sonucunda insan vücudunda dopamin, adrenalin, oksitosin gibi çeşitli hormonlar salgılanma gösteriyor. Bu salgılanan hormonlarda heyecan ve mutluluk duyguları harekete geçerek insana olumlu bir ruh sağlığı yaşıyor. Bu açıdan aşk yararlı olsa da aşkı yaşatan kişinin varlığının eksilmesi veya kaybedilmesiyle çökkünlük yaşıyor ve sonucunda mutsuzluk ve depresyon gelebiliyor."

Başka bir öznel kaynakta şöyle diyordu:

"Aşk bir görme bozukluğudur, maşukun sadece olumlu özelliklerini görmeyi sağlar."

Doğamız gereği doğduğumuzdan beri bu hisle her daim baş etmek durumunda kalsak da öznel görüş ve araştırmaların dışında bilim, *"Aşk sadece duygusal değil aynı zamanda fizyolojik bir süreçtir."* diyordu. *"Âşık olan kişinin davranışlarında değişiklikler ortaya çıkar. Bu değişiklikleri de fizyolojik süreçler belirler. Aşk, insan beyni için bir çeşit haz kaynağıdır."*

Kaynakların çoğu aşağı yukarı aynı şeyi söylüyordu. Bilimsel ve nesnel olanlara kendimi ikna edebilmek için uzunca bir süre çabalamıştım fakat... Tuhaf bir şekilde öznel ve kendilerine özgü olan insanların yaptığı görüşler beni daha çok cezbetmişti.

"Aşk, iki insanın bilinçlerini birleştirme çabasıdır. Boşuna bir çaba çünkü insan kendi bilincine mahkûmdur." Jean Paul Sartre.

“İnsan âşık olduğu kişinin âşık olmayı seçtiği kişiye de âşık olur.” Lawrence Durrell.

“Aşk yalnızca cinsel olmaz çünkü o zaman bencilcedir ve bencilce olduğu için de yaratmaz, yıkar.” Vladimir Nabokov.

“Aşk, aslında hiç doğal olmayan bir olgudur ki kendini nâdiren tekrar eder; ruh yeniden bakire kalamayacak hâle gelir ve bir başkasının okyanusuna dalacak gücü kendinde yeniden bulamaz.” James Joyce.

Tüm bilimselliği bir kenara bırakırsak... Bu hissi deneyimleyerek tanımlayan o filozoflar, aşkı kendi tecrübelerine özgü bir şekilde özgürce açıklayabiliyorsa bunu neden ben de yapamayacaktım ki?

Ödevim hakkında öznel olacaktım.

“O da seni mi seviyordu?” diye yükselen Ata’nın sesiyle yeniden bu gerçekliğe döndüm. “Gülünç olma. Matematik sınavında silgisinin yarısını paylaştı diye bir hafta boyunca akşam yemeğinde bize anlattığın çocuk değil mi o? Şimdi hatırladım.”

“Seviyordu,” diye çıkıştım öfkeli bir sesle. “Ve’ tekrar sevecek. Geçtiğimiz sabah bir yazı okumuştum. Aşk beyinde başlar ve oksitosin, adrenalin, dopamin, öforik, vasopressin...”

Aramanın aniden sonlanmasıyla birlikte söyleyeceklerim yarıda kesildi.

Az önce telefonu suratıma mı kapatmıştı o?

“Seni küçük pislik...” diye homurdanmaya başlamıştım ki aynı saniyelerde havalanan bakışlarım karşıya odaklandığında ve bir kez daha nerede olduğumu hatırladığımda lafımın devamını getirmedim.

Hazar Şanoğlu.

Önünde dikildiğim kapının üzerinde yazan isim buydu.

Bu sabah Sözlü Anlatım dersinden çıktıktan sonra okul takımının eski voleybolculardan birisi yanıma gelmiş ve koçun bugünkü derslerim bittiğinde benimle odasında kişisel bir görüşme yapmak istediğini söylemişti.

Birkaç kez yan yana gelmiş olsak da onu yakından tanı-mıyordum. İlk senemde spor fakültesinin girişindeki pano-lara, okul sporları hakkında bilgilendirici afişler hazırlayıp asması için görevlendirdiği ekibin—*bunun için bir ay boyunca kendi derslerimden kısarık kesintisiz şekilde futbol, basketbol, hentbol ve hokey kurallarını öğrenmiştim*— içindeydim. Fakat bunun işe yaradığı bir gerçektir. Ekip çalışması haricinde, hazırladığım futbol yazısını çok beğenmiş ve beni bahar dö-neminde, yalnızca son sınıflardan bir kesimin yer alabildiği yıl sonu etkinliklerinden birine davet etmişti. Şenliğin son durağının civardaki tesislerden birinde gerçekleşen futbol maçı olması bana da sürpriz olmuştu fakat müsabaka baş-lamadan önce aynı bölümde olduğum dördüncü sınıf bir kız, spor spikeri olarak tribündeki yerini aldığında herkesin çığlık atarak izlediği maçta ben gözlerimi bile kırpmadan onu izlemiştim.

Tüm gün boyunca.

Çünkü onun gibi olmak istiyordum.

Ve bu proje ödevi, o konuma ulaşabilmem için avucumdaki en büyük şans niteliğindedir.

Derin bir nefes vererek saçlarımı düzeltme ihtiyacı duy-duğum sırada, kapıyı tıklatıp içeri girmeden önce bu seneki birinci sınıfların hazırladığı panodaki dikkat çekici broşüre göz ucuyla baktım.

3 MAYIS, yazıyordu afili **ÜNİLİĞ** başlığının altında.
ÜNİVERSİTELER LİĞİ BAŞLIYOR!

Beyaz, mavi ve sarının karışımından oluşan ilana son kez baktıktan sonra önümdeki kapıyı birkaç kez tıklatarak içeriden, “Gel!” sesini duymayı bekledim. O noktada aynı zamanda terleyen avuç içlerimi altımdaki şortuma silmiştim ki duyduğum sesle birlikte kapıyı aralamış ve başımı ufak boşluktan içeri uzatmıştım.

Otuzlu yaşlarının başında ve fazlasıyla fit bir vücuda sahip olan Hazar Hoca beni fark ettiği gibi eliyle gel işareti yaptı ancak dikkati kulağına dayadığı telefonundaydı. “Sistemik bir hata sanmıştık,” dedi karşısındaki kişiye hitaben. Sesi pürüzlüydü. “Federasyona *mail* attım fakat geri dönüş yok.”

Küçük adımlarla, onun önünde dikildiği masaya ilerlerken bakışlarımı etrafta gezdiriyormuş gibi yapıyordum fakat içten içe telefon konuşmasını dinlediğimi ona hiçbir şekilde yansıtmıyordum.

“Hata bizde değil, Egeli,” diye çıkıştı sert bir sesle. O korkunç tonu duyduğum gibi şaşkın bakışlarımı ona çevirdim ancak ses tonunun aksine son derece normal olan ifadeyle, dikildiği yerden bana doğru göz kırpması benim için bile beklenmedik bir hareketti. Bir anlığına telefonu kulağından uzaklaştırarak, “İşte, bu veletlere başta bu kadar yüz vermemem gerekiyordu...” diye homurdandı.

Etrafa yayılan tuhaf sessizlikte bir süre daha karşı tarafı dinlese de çok geçmeden, “Odama gel,” diye noktaladı sözünü. “Sorun yaşıyor olabiliriz ama önemli olan çözüme kavuşturmak.” Bunu derken bakışları bir kez daha beni buldu ve dudaklarının kenarı usulca yukarı kıvrıldı. “Ve o çözüm şu anda karşımda.”

Ne?

Bunun üzerine başka hiçbir şey söylemeden telefonu kapatıp cebine attığında, masanın üzerinde duran ve içinde

lisansların olduğunu düşündüğüm dosyayı kendi önüne çekmişti. Kısa bir sessizliğin ardından, “Deniz Soykan,” diye seslendi. “Gazetecilik bölümü ikinci sınıf öğrencisi.”

Nihayet.

Parmaklarım bir kez daha saçlarımı bulduğunda, “Evet,” diye karşılık verdim bir anlığına ne diyeceğimi bilemeyerek. Sesimin titrek ve hırıltılı çıktığını fark edince sessizce boğazımı temizledim. “Beni çağırmışsınız, Hazar Hocam.” Her ne kadar *Koç* diye anılmayı sevse de takım dışındakilerin ona böyle seslenmesinden hoşlanmıyordu. Ne yazık ki bu tecrübeyi geçen yılki şenlikte birinci gözden edinme şansım olmuştu.

Bakışları benden, üzerimdeki tuhaf tişörtüme kaydığında, “Güzel tişört,” diyerek lafı dolandırdı ve elinde tuttuğu dosya yığınına karıştırmaya başladı. “Yüksek lisans yapmak istiyor musun?”

“Tabii ki.”

Biraz fazla heyecanlı çıkan sesimle dudakları yukarı kıvrıldığında, “Güzel,” dedi buna karşılık olarak. “Duyduğuma göre dönem ödevin bir gazeteye köşe yazısı yazmakmış.”

Söylediği şeylerle birlikte kaşlarım havalandı çünkü bunu duymayı beklemiyordum. *Özlem Hoca’yla dedikodumu mu yapmışlardı?* Birkaç saniye aval aval suratına baksam da çok geçmeden araya sızan sessizliği doldurmaya çalışarak, “Bu kadar popüler olduğumu bilmiyordum,” diye bir şeyler mırıldandım.

Dalgaya vurarak söylediğim şeyler karşısında bir kez daha güldü ve bu çok daha şaşırmama neden oldu. Çünkü insanlar bana *gülmezdi*. En azından gerçek anlamda. Ya söylediklerimi gülünç bulurlardı ya da giydiklerimi. Şakacı bir tavırla yaklaştırmaya çalıştığım herkesten, her seferinde karın

doğurucu retler yiyerek devam etmiştim yoluma şimdiye dek ben.

Bu tavır, fazla beklenmedikti.

“Bölümünün en iyisisin.” Yavaş yavaş asıl mevzuya geldiğini hissediyordum. “Eh, geçtiğimiz dönemi baz alırsak aynı zamanda fazla disiplinli ve otoriter birisin. Yazılarını hayranlıkla okuyorum.” *Yazılarını hayranlıkla okuyorum.* Söylediklerinden hiçbir şey anlamamama rağmen bunu duymanın bir nebze de olsa gerginliğimi ortadan kaldırdığını hissediyordum. “Ve işlerini yarım bırakmıyorsun. En azından hocalarının söylediğine göre...” *Hocalarımla mı görüşmüştü?* “Biliyor musun, Deniz? Benim de tam olarak böyle birine ihtiyacım var.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Sessiz kaldığımı fark ettiğinde kafamın karıştığını anlamış olacak ki, “Lafı uzatmayacağım...” diyerek tempoyu biraz daha hızlandırmaya çalıştı. “Afişleri görmüşsündür; 3 Mayıs’ta *Üniversiteler Ligi* başlıyor.” Nihayetinde tepki verebileceğim *somut* bir örnek sunduğunda onu başımı sallayarak onayladım. “Fakat futbol ile basketbol müsabakalarının tarihleri çakışıyor ve bunun bize herhangi bir federasyon hatası olmadığı söylendi. Bu sene başvurdukları bir değişiklikmiş.”

Konunun bana dokunan kısmını hâlâ anlayamadığım için istemsizce, “Ve?” diyerek devam etmesi adına ufak bir sinyal gönderdim.

“Bu seneki basketbol takımında birden fazla çürük var ve kesinlikle daha sıkı bir antrenmanla tempoyu yakalamaları gerek,” diye mırıldandı açıklayıcı bir sesle. “Onların üzerine yoğunlaşacağım için futbol takımına vaktim kalmayacak.”

“Onların da sıkı bir antrenmana ihtiyacı yok mu?” diye sordum istemsizce.

“Pek sayılmaz. Üç senedir bölge şampiyonuyuz, biliyordur,” diye devam ettiğinde bir kez daha başımı salladım. Yakından takip etmesem de ünlerini okul içinde yeterince duyuran bir topluluktu. Lig zamanları başarıları dilden dile yayıldığı için elbette benim kulağıma da birçok duyum geliyordu. “Tempoyu yakaladılar. Basketbol takımının aksine kendi içlerinde kutuplaşmaları da yok ve en iyisi...” Bunu derken işaret parmağını bana doğru sallamıştı. “Pozisyonlarına hâkimler. Antrenmanları ben olmadan halledebileceklerini biliyorum fakat onların da ritmi kaçırmaması gerek.”

İstemsizce kaşlarım havalandı. “Ritmi kaçırmamaları için başlarında birisinin olması lazım. Onları dize getirmeli.”

Söylediğim şeyle birlikte yüzüne *bilirkişi* gülümsemesi yayıldığında, “Evet, Deniz,” diye mırıldandı memnun bir sesle. Bunu duymak o an için inanılmaz mutlu hissettirmişti çünkü basit, tamamen odağımın dışında bir mevzu olsa dahi fikirlerimin kabullenilmesi hoşuma gitmişti. “Demek istediğim şu ki... O kişi sen mi olsan?”

Siktir oradan.

“Ne?”

“Bu iki aylık geçiş sürecinde takıma rehberlik etmeni istiyorum,” diye devam etti aceleci bir şekilde. Şaşkınlığım suratıma yansıdıysa bile mevzunun bu tarafıyla pek ilgileniyor gibi durmuyordu. “Önüme sundukları insan listesine bakmadım bile, geçen dönemki meşhur yazını seviyorum, Deniz. Üstünkörü geçmek yerine usta bir şekilde futbolun kökenine kadar indiğin yazını...” *Buna sevinmem mi yoksa üzülmem mi gerektiğini bilmiyordum.* “Her antrenman başı yoklama alacaksın ve onun dışında oyuncuların takım

içindeki tavırlarını, sahadaki pozisyonlarını ve kaçırdıkları kritik noktaları not edeceksin.”

“Hazar Hocam...” diye mırıldandım zihnim bunu kesin bir dille reddederken. “Üzgünüm ama yapamam. Proje teslim tarihim bahsettiğiniz geçiş süreciyle çakışıyor.”

Futbolu severdim. Vakit bulabildikçe Ata’yla büyük takımların maçlarına gittiğimiz de olurdu ancak bunu koçun bilmesine gerek yoktu. *Hiçbir* şekilde bu görevi üstlenemezdim çünkü dönem ödevi bahanem bir yana dursun, tüm kampüs tarafından yok sayılan bir kızın kendilerine rehberlik etmesini hiçbir takım ciddiye almazdı.

Şenlikten ötürü voleybol ve hentbolcularla bir tanışıklığım olsa da okulun futbol takımını tanımıyordum. Takım-daki birkaç önemli adı çok öncesinden duymuştum fakat hepsi bu kadardı. Onların da beni yok sayacağına emindim.

“Bunu da düşündüm,” diye karşılık verdi beni bir kez daha bu muhabbetten yenilgiyle ayırmaya ant içmiş gibi. “Özlem Hoca bana, projende rol model fikrine senin pek sıcak bakmadığını söyledi.”

“Aslında öyle değil,” diyerek onun tuzağına bir av olarak gitmeyi çaresizce kabul ettim. Son beş dakikadır yaşanan şeyleri aklım almıyordu. “Bir rol modelim olmasını çok isterim ama okulda bunu kabul edecek biri olduğunu sanmıyorum sadece.”

Koç bir kez daha gülümsedi. Ve nedense onun normal zamanda bu kadar sıcakkanlı bir insan olmadığını hissettim. “Okulda olmayabilir,” diye karşılık verdi beni onaylayarak. “Fakat *bende* var.”

“Öyle mi?” Şaşkınlığımı gizleyemedim. “Kim?”

Yüzündeki silik tebessüm tehlikeli bir sırıtışa dönüşürken, “Takım kaptanımızı hiç duymuş muydun?” diye sordu sorgulayıcı bir sesle. “Batı Han Egeli?”

Batı Han Egeli.

Duymuştum. Duymaktan öte, görmüştüm de. Beden Eğitimi son sınıf öğrencisiydi ve idmanlarından ötürü fazlasıyla aksattığı okul hayatına rağmen bir şekilde bölümünün en iyisiydi. *Benim gibi*. Okul takımına liderlik etmesi bir yana, aynı zamanda Beşiktaş Kulübü altyapısında oynayan, fakat geçtiğimiz aylarda A takım ile dört yıllık profesyonel sözleşme imzalayan genç yıldızlardan biriydi.

Onu sadece ben tanıımıyordum. Onu *herkes* tanıyordu.

Ve beni bunun kadar korkutan başka bir şey daha yoktu.

Nihayetinde koça cevap verebilecek gücü kendimde bulduğumda, “Duydum,” diye mırıldandım, korktuğum ihtimal başıma gelmeden saniyeler önce.

Dosyaları iki eliyle toparlarken, “Mükemmel,” diye yanıtladı beni. Hareketleri ve mimikleri *sanki* her gün seçtiği öğrencilerle bu konuşmanın farklı versiyonlarını yapıyormuş gibi büyük bir rahatlık içindeydi. “Kendisi seve seve senin rol modelin olmayı kabul etti.” Tuhaf bir baskıyla söylediği *seve seve* tanımı tüylerimi diken diken ettiğinde, ona doğru kaşlarımı kaldırarak baktım. “Eh,” diye ekledi ifademi fark edince. “Biraz yontulmaya ve burnunun havadan indirilmesine ihtiyacı var. Futbolla kafayı bozması onun sonunu getirecek ve bunu istemiyorum. Üstelik rehber öğretmeni de farklı aktivitelerle uğraşmasının lig öncesi ona iyi geleceğini söyledi.” *Bütün dönem boyunca sabırsızlıkla beklediğim ödevim, kibirli bir futbolcu için kahrolası bir aktivite miydi yani?* Dudaklarım bu fikri reddetmek için aralanırken onun bakışları omzumun üzerinden arkamdaki bir noktaya kaydı. “Kendisi de geldi zaten.”

Kendisi de geldi zaten.

Gelmiş miydi? Kendimi koçun ağzından çıkan her bir sözcüğe öyle kaptırmıştım ki o saniyelerde arkamdan açılan ve bir anlığına dışarıdaki boğucu gürültüyü içeri taşıyan kapının çıkardığı tiz sesi bile duyamamıştım.

Zemine bırakılan gürültülü adım sesleri kulağıma dolduğu gibi saçlarımı arkaya iteledim ve omzumun üzerinden ona baktım.

İlk düşündüğüm nasıl uzun olduğu hâlde işinde bu denli iyi olduğuydu çünkü futbolda kısa boy avantajı diye bir gerçek vardı. Üstelik siyah sporcu şortunun altındaki belirgin bacak kasları, sahadaki emeklerinin karşılığında aldığı bir ödölmüş gibi bütün ihtişamıyla gözler önündeydi.

Bakışlarımın usulca yukarı tırmandığı ve beyaz, düz *Nike* tişörtünün sardığı gövdesinden keskin hatları olan suratına çıktığı noktada, koçun üzerinde gezinen bakışlarının bana kaymasıyla gözlerimiz bir anlığına birbirine değmişti.

Kahverengi irisleri çekinme ihtiyacı hissetmeden vücuduma kayarken, bir anlığına üzerime giydiğim gülünç tişörtümden ve gece kuşu imajımdan utanarak bakışlarımı ondan kaçırdım.

Önüme döndüğümde ise çok geçmeden, “Koç?” diyen şüpheli sesi dolmuştu kulağıma.

“Egeli,” diyerek kısaca selamladı onu Hazar Hoca. Takım kaptanı sessiz bir şekilde ağzından çıkacak kelimeleri beklese de onun bakışları benim üzerimdeydi. “Son kararın nedir, Deniz?”

Yanımdaki uzun bedene dönmek için büyük bir efor harcadığım saniyelerde, üzerimdeki baskıdan kurtulmak adına hafifçe dudaklarımı ıslatarak, “Düşündüğünüz için gerçekten teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Aynı zamanda

başparmağımı kaldırmış ve çekingen bir şekilde öteki tarafımda duran Batı Han Egeli'yi işaret etmiştim. "Fakat onun, projem için doğru kişi olacağını sanmıyorum."

Batı Han'dan hiçbir sesin yükselmediğini fark ettiğimde, spor hocasının tasarladığı ufak çaplı *anlaşma* mevzusundan haberinin olduğunu anlamıştım ancak o saniyelerde bakışlarım, ifadesi yavaşça değişmeye başlayan koçta olduğu için bu ayrıntıya tam olarak odaklanamamıştım.

"Nasıl?" diye sordu anlamaya çalışır gibi. İfadesi karmaşıktı fakat bundan belirgin bir anlam çıkarmam gerekirse çöken omuzları benden bu cevabı beklemediğini gösteriyordu. "Projenin konusu ne?"

"Aşk."

Suratı aniden parlarken, "İşte!" diye yükseldi heyecanlı bir sesle. Elinde tuttuğu dolma kalem Batı Han'a doğru salladı. "Kendisi bu çapta bir numaralı örnek; içindeki futbol aşkının haddi hesabı yok!"

Ah...

Bu dediği kulağıma komik geldiği için dayanamayarak hafifçe kıkırdadım ve avuçlarımı dudaklarımın üzerine kapatırken yan tarafımdaki bedenin bakışlarını üzerimde hissettirdim. "Onu anlayabiliyorum," diye mırıldandım, daha fazla gülmemek için yanağımın içini dişlediğimde. "Ama bahsettiğim aşk, öyle bir aşk değil."

Beni onaylamadığını belirten hoşnutsuz bir mırıltı çıkardığı sırada, "Neden böyle düşünüyorsun ki?" diye mırıldandı Hazar Hoca. Amacı Batı Han'ı bana pazarlamak olsa dahi tuhaf bir şekilde projemin konusunu ilgi çekici bulmuş gibi duruyordu. "Aşk, yüzeysel bir kavram değildir. Fazlasıyla geniş bir alana hitap eder ve yalnızca bir *insana* karşı hissedilmez."

Dedikleri bende bozuk plak misali tekrarlıyormuş hissiyatı vermeye başladığı saniyelerde koça bir kez daha bunu reddettiğimi açık bir dille belirtecektim ki iki hafta önce Ata'nın yolladığı şarkı bağlantısını gördüğümde yaşadığım ufak çaplı aydınlanmanın aynısını onun noktaladığı cümleden sonra bir kez daha yaşadığımı fark etmiştim.

Aşk, yüzeysel bir kavram değildir. Fazlasıyla geniş bir alana hitap eder ve yalnızca bir insana karşı hissedilmez.

İşte dikkatimi çekip de bakışlarımı Batı Han Egeli'ye çevirmemi sağlayan sözcükler tam olarak bunlar olmuştu.

Yalnızca bir insana karşı hissedilmez.

Proje ödevini aldığımdan beri yerine bir türlü oturmayan o uyumsuz parçanın nihayetinde doğru noktayı bulduğunu hissediyordum.

Batı Han Egeli, futbola âşıktı. Aşkın yalnızca iki kalpten ibaret olmayan, görebileceğimiz ve sevebileceğimiz her şeye bizi bağlayabilme gücüne sahip olan kuvvetli bir his olduğunu kanıtlayacak kişiydi.

Projemi ilgi çekici yapacak şey de tam olarak buydu.

Gözlerim hâlâ Batı Han'ın üzerindeyken, zihnimdeki ampulün göz alıcı parıltısı loş bir ışığa dönüşmeden hemen önce, "Kabul ediyorum," diye mırıldandım koça hitaben. Ani çıkışım hem ben hem onlar için beklenmedik olmuştu. Fakat ilişkiler ve hisler üzerine ilerleyeceğim maddelerin arasına onun futbol aşkını da eklediğim vakit, bu proje daha önce örneğine rastlanmamış türde ilgi çekici olacaktı. "İki ay boyunca futbol takımına rehberlik yapacağım ve bu süreçte Batı Han Egeli de benim rol modelim olacak."

Onlar bu teklife benden önce kapılarını aralamış oldukları için, ayaklarına gelen fırsatı büyük bir memnuniyetle kabul etmeleri zor olmamıştı.

Bakışlarım onun kahverengi gözleri ve onlarla müthiş bir uyum içinde dans eden kıvrımlı kirpiklerinde gezinirken *An itibariyle adım atmış bulunuyorsun, Egeli,* diye geçirdim içimden.

Hayatının en sancılı iki ayına.

3. BÖLÜM: "REHBER KIZ"

"Rehber Kız?"

Batı Han Egeli.

Koçla yaptığımız anlaşmanın ertesi sabahı ilk işim, öğrenci işlerinden numarasını alarak ona mesaj atmak olmuştu.

Bu bazıları için gerici bir atak olabilirdi fakat tüm hayatınızı kalabalıkların arasında itile kakıla geçirdiğinizde utanç ve çekingenlik kavramları size hayli uzak oluyordu. Öyle ki zamanında bundan payımı ben de layığıyla almıştım. *Gerilmiyordum.* Bu proje ödevi, akademik hayatımın dönüm noktalarından biriydi ve içimdeki iş aşkını alevlendiren en önemli etkendi. Belki de Ata haklıydı. Bunu fazla abartıyordum ya da en ufak bir pürüz bile istememem kulağa fazla mükemmeliyetçi ve pımpirikli biri olarak gelmeme neden oluyordu fakat bunlar umurumda değildi.

Aklıma koyduğum her şeyi, yapabildiğimin en iyisi olarak noktalamak benim işimdi.

Bu yüzden Batı Han Egeli'ye yazarken bu gerekçeleri göz önünde bulundurmuştum.

Deniz:

Merhaba.
(09.32)

Deniz:Yani günaydın.
(09.32)

Ancak attığım iki mesajın ardından saçmalamaya başlayacağımı fark ederek bunu riske atmak istememiş ve ona uzun bir ses kaydı yollamayı tercih etmiştim.

Deniz:

Sesli mesajda aynen şunları diyordum:

*"Şey... Merhaba yeniden. Tuhaf bir şekilde giriş yapmak istemedim ama ne diyeceğimi bilemiyorum. İyi sabahlar yani. Böyle de çok resmi oldu. Biliyorum... Ama yine de insanların bu ilk mesaj muhabbetini biraz abarttıklarını düşünüyorum. *İç çekme sesleri* Her neyse, ne diyordum? Hah. Günaydın. Ben Deniz Soykan bu arada. Kolay unutulana biri olduğumu bildiğim için önce kendimi hatırlatma ihtiyacı duydum çünkü sık sık bu soruyla karşılaşıyorum. 'Sen kimsin?' sorusuyla yani. Aslında ismim kafam kadar olan sözleşme kâğıdında kocaman yazıyor ama hâlâ gülünç bir şekilde unutuluyorum. *Gülme sesleri* Yine konudan saptım. Kusura bakma. Kafanı şişirdiğimi biliyorum ama dün Hazar Hoca'nın takımınıza rehberlik yapması için seçtiği kızım. Karşılığında rol modelim olmuştun hani, hatırladın mı? Orada belli etmedim ama beynim çorba oldu. *Trafik ve araba sesleri* Çok çok çok özür dilerim, üst geçitteyim. Umarım sesim geliyordur... Her neyse, antrenman öncesi yanına uğrayacağım. Müsait olduğunda bana geri dönüş yapar mısın? Güle güle."*

İki dakikalık ses kaydımın üzerinden dört saatten daha uzun bir süre geçmişti ve hâlâ geri dönüş yapmamıştı.

Öğle sonuna kadar ondan herhangi bir cevap alabilmek için telefonumun başında nöbet tutmuştum. Bu denli ufak beklentiler içine giren bir insan olmaktan nefret ediyordum ancak bir noktada telefonuma öyle dalmıştım ki ders için not almayı bile unuttur hâle gelmiştim.

Batı Han Egeli hakkında her ne kadar pozitif düşünceler beslemeye çalışsam da anlaşılmamızın ilk gününden üzerimde bu denli kötü bir etki bırakması bana hiç iyi sinyaller vermiyordu.

Üst üste iki saat işlediğimiz blok dersten pert olmuş bir şekilde çıktığımda, sınıftan dışarı adımımı atmamla altımdaki siyah şortun cebine sıkıştırdığım telefonumdan bildirim sesinin yükselmesi bir oldu. Kalabalık koridorun ortasında insanların bedenlerine çarpa çarpa köşe bir noktaya geçerken telefonumu çıkarıp gelen bildirime tıklamam bir saniye bile sürmedi.

Çünkü mesaj Batı Han Egeli'dendi.

Batı:

Olur.
(14.45)

Olur.

Aldığım yanıtla birlikte dudaklarımın arasından kısık sesli bir *hah* nidası çıktı. Hareketsiz bir şekilde avucumdaki telefonu izlerken tüm bunların birer kâbustan ibaret olmasını ve her şeyin en başına dönebilmeyi ummuştum çünkü. Satırlarca dizdiğim sıralı mesajlarıma yalnızca dört harfli bir *olur* ile karşılık verdikten sonra uygulamadan çıkması uzun sürmemişti.

“Bu çok kötü bir fikirdi,” diye fısıldadım kendi kendime. Bir yandan telefonumu sol elime almış, boşta kalan diğer elimle de kırmızı-siyah çizgileri olan dizüstü çorabımı

hafifçe aşağı çekiştirmeye başlamıştım. “Bu *felaket* bir fikirdi. Hemen gidip bu işi bitirmeliyim.”

Beni ve isteklerimi ciddiye almayan kişilere ayıracak vaktim yoktu.

Çoraplarımı aşağı çekiştirdikten sonra ayağımdaki kırmızı *Converse*’in çözülen bağcığını da çapraz bir şekilde bağladım ve koşarak fakülteden dışarı çıktım.

Adımlarım doğrudan kapalı spor salonu ve yüzme havuzunu içinde barındıran devasa binaya yöneldiğinde avuçlarımın içinde sıkı sıkıya tuttuğum kırmızı *iPhone*’um titremeye başlamıştı.

Ekranda yazılı ismin kim olduğuna bakmadan aramayı kabul ettim ve telefonu kulağıma götürdüm çünkü bu saatlerde beni ondan başka arayan kimse yoktu. Aslında beni hiçbir zaman arayan kimse yoktu. “Efendim, Ata?”

“*Guns N Roses* baskılı kazağım umarım senin üzerinde değildir.” Tehditkâr çıkan sesine, arka plandan yükselen boğuk bir konsol sesi eşlik etti. “Çünkü şu an dolabımda yok.”

“Kombininin eşsiz parçasıydı.” Büyük binadan koşar adımlarla içeri girerken bile ona cevap vermekten geri kalmamıştım.

Ukala yanıtlım üzerine, “Pis kedilerini üç sokak aşağıya atacağım,” diye homurdanarak karşılık verdi. “Sana daha kaç kez benim dolabımdan giyinmemen gerektiğini söyleyeceğim?”

Koyu kahve perçemlerimi yavaşça kulağımın arkasına itelerken, “Aslında bu kazağı on dokuzuncu yaş gününde sana ben hediye etmişim ve giymek kesinlikle benim de hakkım,” diye karşı çıktım kendimden emin bir sesle. Aynı zamanda soyunma odalarının bulunduğu dar ve uzun olan diğer koridora sapmıştım. Bunu yaparken kulağıma hattın

karşısından yükselen boğuk bir kız sesi doldu. “Yağmur mu o? Selamımı ilet.”

“*Buradayım, Deniz!*” Ata’nın cevap vermesine kalmadan Yağmur’un boğuk sesi bir kez daha kulaklarıma dolmuştu, anlaşılan telefon hoparlördeydi. Fakat hemen ardından hatta saniyelik bir hışırtı oluştu. “*Çin yemeğimiz geldi. Hemen dönüyorum!*”

Ağzımı açtığım sırada medeniyetsiz kardeşim, “Yavaş ol,” diye homurdandı huysuz bir tonda. Yağmur’a hitaben konuşuyordu. “Benim eşofmanımı giyiyorsun, aşkım. Ayağın takılacak ve istediğim en son şey evimin merdivenlerinden yuvarlanman. Yemek biraz bekleyebilir.”

Gözlerimi devirerek duş ve soyunma odaları olarak ikiye ayrılan ortak alana girdiğimde, “Ben kapatıyorum,” diye karşılık verdim küçük kardeşime doğru. “Ve bir daha sakın hatta ben varken *aşkım* deme. Sabah yediğim sandviçi çıkarmak üzereydim az önce.”

Cevabını beklemeden telefonu suratına kapattım. *Aslında* yalan söylüyor olabilirdim. İki yılı aşkın süredir devam eden durağan bir ilişkileri vardı ve üçüncü bir göz olarak bakınca Yağmur dünya tatlısı bir kızdı. Sadece onlarla uğraşmak hoşuma gidiyordu.

Küçük adımlarla ilerlemeye devam ederken tek amacım soyunma odalarının kapısının önünde durup içeriden Batı Han’ın çıkmasını beklemektir. Çünkü saat üçe geliyordu ve koçun bana yolladığı maç takvimine göre antrenmanlar tam olarak bu saatte başlıyordu.

Fakat o saniyelerde soyunma odasının çelik kapısını açıp dışarı çıkan sarışın bir erkek bedeni gözüme iliştiğinde, kısa bir an olduğum yerde durmayı ve çantamdaki gözlüğü çıkarıp suratıma takmayı düşündüm. Kim olduğunu bulduğum noktadan seçemiyordum.

Ancak birkaç saniye sonra o yapılı beden benden tarafa yürümeye başladığında ve aramızda az bir mesafe kaldığında, yakışıklı suratın sahibinin Anıl Sancak olduğunu fark edebilmişim.

Takımın bir duvardan farksız defansı ve aynı zamanda kampüsün altın kızlarından biriyle çıkan klasik popüler çocuklardan biriydi.

Ellerini sarı, dalgalı saçlarının arasından geçirirken beni fark etmeden yanımdan geçip gidiyordu ki, “Çok pardon!” diyerek önünü kestim ve haddinden fazla çıktığını fark ettiğim sesimi daha kısık bir tınıya çektim. *Amma eziktim.* Beklenmedik hamlemlerle birlikte ani bir şekilde durduğunda, “Takım kaptanınız burada mı?” diye devam etmişim kısılan mavi gözlerine bakarak.

Üzerinde forması vardı. Her nereye gidiyorsa adımları aceleciydi ve sanki bir işi halledip hemen dönecekmiş gibiydi. Ya da ben kafamda uyduruyordum. İnsanları tek bir saniyeden bile bu denli ayrıntılı analiz etmenin bende hastalık derecesinde bir takıntı hâline geldiğini biliyordum ama bunun önüne geçemiyordum.

“Tatlım, beni ne için bekletiyorsun bilmiyorum ama kız arkadaşımın beni iki dakika daha beklemeye tahammülü kalmadı,” diye karşılık verdiği sırada aynı zamanda kulağındaki *AirPods*’ları çıkarıyordu. *Tatlım.* Anıl Sancak’ı yakından tanıımıyordum ancak onun hakkında yaptığım gülünç analize an itibarıyla yeni bir madde eklenmişti: *Fazlasıyla sık bir kelime hazinesi.*

İlk seferde duymadığı için bir kez daha, “Takım kaptanınız burada mı?” diye tekrar ettim bana hitap şeklini tamamen görmezden gelerek. “Kendisi ile konuşmam gereken bir mevzu vardı.”

“Evet, *evet*,” diye dalgın bir şekilde karşılık verdiğinde, kıstığı gözleriyle tedirgince elinde titremeye başlayan telefonuna bakıyordu. Yanımdan geçip gitmeden önce bana doğru usulca göz kırptı. “İçeride. Çıkacak birazdan, bekleyebilirsin.”

Arkasından şaşkın bir şekilde bakarken, “Teşekkürler,” diye mırıldandım kendi kulağıma bile güçlkle dolan bir sesle. En son duyduğum şey, “*Yoldayım, aşkım...*” sözcükleri olsa da bakışlarımı çoktan o yönden çekmiştim bile.

Çünkü Batı Han Egeli içeriden saat tam 14.57’yi gösterdiğinde çıkmayı başarabilmişti ve kapının yanındaki varlığını fark etmeden, doğrudan spor salonuna ilerlemeye başlamıştı.

Arkasından gözlerimi kırıştıtararak baktım.

Niye kimse beni görmüyordu?

Antrenmanın üçte başlıyor olması bir yana dursun, sahaya giderken harcayacağı üç dakikalık sürede benim de ona kendi derdimi anlatmam gerekecekti ancak bunu nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Bu yüzden kısıtlı zamanımın getirdiği heyecana kapılarak *düşünme* fonksiyonlarımı bir köşeye bıraktım ve sahaya ilerleyen uzun bedeninin arkasından, “Kaptan!” diye seslendim.

Sanırım bugün şansına düşen tek şey, soyunma odalarından elinde tuttuğu su şişesiyle birlikte çıktığında yanında hiç kimsenin olmamış olmasıydı. Bir noktada onun yüzünden kendim adına şikâyet edebileceğim sebepler ortaya çıkarabiliyordum fakat en azından bir yerlerde şans ruleti yine bana dönmüştü.

Sesimi duyduğu gibi adımları yavaşladı.

Koridorda yankı yapan *Kaptan* hitabıyla birlikte başı benden tarafa çevrilirken çok geçmeden ona doğru koşturan kısa bedenimi de fark etmişti.

Saçında siyah, ince bir bant vardı. Bunu maç sırasında saçları önüne gelmesin diye taktığını biliyordum ancak tuhaf bir şekilde onda hoş da duruyordu. Yüzünü ön plana çıkardığı için midir bilinmez ama *-belki de yalnızca üzerimize vuran ışıktandı-* koyu kahve gözlerinin şekli daha bir belirgindi.

Nefes nefese yanında duraksadığımda, “Antrenman öncesi seninle konuşmak istediğimi söylemiştim,” diye konuya daldım doğrudan.

Suratı aynı ifadesizliğini korurken, “Evet,” diye mırıldandı sabırsız bir sesle. Tuhaf bakışları üzerimde geziniyordu. “Farkındaysan antrenman başlamak üzere. Şansına küs.”

Yanımdan geçip gideceğini anladığım sırada hızlıca, “Hayır,” diye karşılık verdim ve onun sinir olacağı türden bir gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirerek bakışlarımı kol saatime çevirdim. “Henüz üç dakika var.”

“Ve ben sahaya varana dek o üç dakika dolacak.”

“O hâlde o üç dakikayı yolda harcarız.” Bahanesine rağmen geri adım atmadığımda, aynı zamanda başımı dikleştirmiş ve bir elimle, önümüzdeki uzun koridor yolunu işaret etmişim. “Yürüyelim mi?”

Vakti olmadığından yakınıyordu fakat en az kendisi kadar tuhaf olan takım arkadaşının, saniyeler önce koşa koşa sevgilisinin kollarına gittiğini bilmiyordu.

Gözleri kısılrsa da garip bakışlarını üzerime diktiği bir dakikalık sürenin ardından hiçbir şey söylemeden sahaya yürümeye başladı.

Bu, sanırım *evet* demek oluyordu.

Sessiz onaylayışını görmezden gelerek peşinden ilerledim. Hâlâ onun hizasında yürümeme bir şey demediğini fark ettiğimde de saniyeler önce düşündüğüm ‘sanırım’ların kesin bir şekilde ‘evet’e kaydığını anlayarak onun adımlarına ayak uydurmayı seçtim.

Üç dakikalık konuşma süremiz de böylece başlamış oldu.

“Pekâlâ... Koç bana verdiği rapor kâğıdında antrenmanların haftada üç gün yapıldığını belirtmişti.”

Bu, benim açımdan inanılmaz iyi bir haberdi çünkü proje ödevim için kendime her türlü yeterli zaman kalıyordu.

Sözümü, “Pazartesi, çarşamba ve cuma,” diye devam ettirerek beni şaşırttı.

“Aynen öyle. Böylece proje ödevim için geriye yalnızca üç gün kalıyor.” Bunları söylerken aynı zamanda havaya kaldırdığım parmaklarımdan ikisini indirerek, geriye kalan üçünü işaret etmiştim. “Salı, perşembe ve cumartesi.”

“Pazarı neden dışlıyorsun?”

“Dışlamıyorum. O günü kendime ayırıyorum.”

“Neden?”

Bu nasıl bir soruydu? “Çünkü kendime önem veriyorum.”

“Ne yapıyorsun mesela?”

“Ağır ol, Kaptan. Bunlar proje ödevim için buluşacağımız günlerde sorman gereken *kişisel* sorular.” Dudağımın kenarı, bu işi kusursuz bir şekilde bitireceğimi fark etmemden ötürü usulca yukarı kıvrılmıştı. Böyle devam edersek umut ışığı vardı. “Ve itiraf etmeliyim ki bana epey bir ilham kaynağı oldun.” Bunu dediğim sırada aynı zamanda kol saatime bir bakış atmış ve akrep ile yelkovanın usulca 14.58’e kaydığını görmüştüm.

Bunun getirdiği telaşla birlikte yeniden ona dönsem de çoktan olduğu noktada duraksadığını ve pozisyonunu alarak şüpheli bakışlarını üzerime diktiğini görmeyi beklemiyordum.

Bir kolunu spor salonunun cam kapısına yasladı ve içeri geçmemi engelleyerek başını usulca yana eğdi. “Neyin peşindesin sen?”

Pozisyonunun getirdiği şaşkınlığı henüz üzerimden atamamışken, birkaç kez kirpiklerimi kırıştırarak zaman kazanmaya çalıştım. “Sadece hangi günlerini benim için ayırıp ayırmayacağını öğrenmek istiyordum.”

“Bunu mesaj olarak da atabilirdin.”

“Evet ve sen de akşama kadar beni yanıtsız bıraktırdın, öyle değil mi?” Karşılık vermekten bir an bile çekinmedim. Kaşlarım çatılmıştı. “Bugün bile sabah attığım mesaja az önce yanıt verdin.”

“O mesajı attığında dersteydim ve cevap verdiğimde telefonu elime alabilecek fırsatı henüz elde etmiştim.” Başını biraz daha yana eğerken hafifçe gözlerini kıstı. *Yani atmak için dakikalarca düşündüğüm ses kaydını dinleme tenezzülüne bile girmemiş miydi?* “Ve sana bunun hesabını verecek değilim.”

“Bana hesap vermeni istemiyorum zaten. Bana *cevap* vermeni istiyorum.” Bastıra bastıra söylediklerim karşısında kaşları havalandı. “Salı, perşembe ya da cumartesi. Hangi gününü bana ayırabilirsin?”

“Hepsini.”

Cevabımı aldığım an elimde tuttuğum telefonu onun kafasına geçirme dürtümü son saniye engelleyebilmişim. Benimle *alay* ettiği sinyali veren içgüdüleri güçlkle yok sayarak, “Bu imkânsız,” diye karşı çıktım ters bir sesle.

“Sadece okul antrenmanlarından bahsetmiyorum. Kulüp antrenmanların da yok mu? Nasıl her gününü ayırabilirsin?”

“Ayırabilirim çünkü kulüp antrenmanlarımda hepsi sabah. Programımı etkilemiyor.” Bana açıklama yapmasına *şaşırmıştım*. Ve sebepsizce telefonumu kafasına geçirme dürtüsü de yok olup gitmişti. “Bu da sana vakit ayırabileceğim anlamına geliyor.”

Koç, bana takım kaptanının benim rol modelim olmayı *seve seve* kabul ettiğini söylerken ciddi miydi yani?

Tüm bunların büyük bir şakadan ibaret olduğunu sanıyordum oysaki.

Bakışlarımdan ne düşündüğümü çıkarmış olacak ki, “Ne?” diye mırıldandı hafifçe başını sallayarak. “Bu anlamayı koç benden bizzat rica ettiği için kabul ettim. Layığıyla yerine getirmek görevim.”

“Koçun rica ettiği her şeyi böyle kabul eder misin?”

“Çoğu zaman.”

“Tamam. Yani belirttiğim günlerin hepsinde bana ayıracak vaktin var?”

“Evet.”

“Kendine hiç vakit ayırmıyor musun?”

“Bunlar proje ödevin için buluşacağımız günlerde sorulan gereken *kişisel* sorular değil mi?” Kaşları hâlâ havadayken alaycı bir sesle sorduğu soru karşısında bir an afalladım.

Resmen saniyeler önceki lafımı bana geri satmıştı.

“İyi de... Ama nasıl yani?” diye sordum, bana sorduğu *-ya da iğnelediği demeliydim-* soruyu tamamen duymazdan gelerek. “Hiç mi vakit ayırmıyorsun kendine? Randevular?

Kızlar falan? Ya da erkeklerin yaptığı şu tuhaf eğlence zımbırtıları?”

“Lig zamanı randevuya çıkmıyorum.”

“Ah, anladım.” *Tuhaf biriydi.* Bunu söylememle birlikte bir kez daha koluma bakmış ve saatin tam olarak üç olduğunu görmüştüm. “Konuşma burada bitmiştir. Cevaplarımın çoğunu aldım sayılır... Sana iyi antrenmanlar.”

Tüm bunları söylerken içime tuhaf bir yumuşama yayılmıştı. Ona ve keskin hatlara sahip model yüzüne son bir kez baktıktan sonra ayaklarımı yüz seksen derece çevirerek koridora döndüm.

Fakat öne doğru bir adım atmamla hâlâ şuursuzca dikilmeyi sürdürdüğü noktadan bana doğru, “*Rehber Kız?*” diye seslenmesini ben bile beklemiyordum. *Rehber Kız.* “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Kaşlarım havalandı. *Nereye gittiğini sanıyorsun, mu?* Bu ne saçma bir soruydu?

Bunun cevabını almak için hışımla ona dönsem de yaslandığı yerden doğrulduğunu ve elleri havalanırken boynuna astığı hakem düdüğünü o noktadan çıkarmakla meşgul olduğunu çok geç fark edebilmişim.

“Ne?” diyebilirdim en sonunda.

“Tekrar etmemi mi istersin?” Dudaklarının kenarı usulca yukarı kıvrılırken, “Ya da *hatırlatmamı?*” diye devam etti ve bana son kez bakıp arkasına dönmeden önce boynundan çıkardığı hakem düdüğünü sertçe üzerime fırlattı. “Maçı sen başlatacaksın.”

Kahretsin.

Kısa bir anlığına bu anlaşmanın iki taraflı olduğunu unutmuştum.

4. BÖLÜM: “İKİ AY”

*“File arkasındayız. Ve burada senin değil,
benim sözüm geçer.”*

“Maçı sen başlatacaksın.”

Planlarımın tutmadığı bir gerçektir.

Ondan sorularımın cevabını ve gidişat için önemli ayrıntıları aldığımdan buradaki işimin bittiğini sanıyordum. *Öyle değildi.* Önümüzdeki iki aylık geçiş sürecinde yalnızca kendi çıkar noktalarıma odaklandığım için kısa bir anlığına okulun futbol takımına rehberlik yapacağımı unutmuştum.

Bunu isteyen sendin, Deniz, diye fısıldadı kafamın içindeki baskıcı ses. Hiçbir zaman susmuyordu. *Sonucuna katlanacaksın.*

Cevabımı bekleme zahmetine girmeden suratındaki alaycı sırıtışla birlikte arkasını dönüp gittiğinde ilk birkaç saniye ne olup bittiğini kavrayamamış ve şaşkın şaşkın ellerimin arasındaki hakem düdüğüne bakmıştım.

Bir çözüm bul.

Orada öylece dikilmenin bana bir faydası olmayacağını anlayarak, “Ne?” diye yükseldim çaresiz bir sesle. Düdük ipini avuçlarımın arasında yumak hâline getirdikten sonra çantamı tuttum ve onun peşinden koşturmaya başladım. “Bekle!”

Durmuyordu.

Arka planda top ve boğuk muhabbet seslerinin yükseldiği spor salonuna girdiğimde gözlerim Batı Han'ın geniş sırtından başka hiçbir şey görmüyordu. *Tek adımı neredeyse benim üç adımımın önüne geçiyordu.* Neyse ki saniyeler sonra nefes nefese ona yetişmeyi başarabildiğimde, "Bir dakika, bir dakika..." diye devam etmiştim kolundan tuttuğum gibi onu kendime çevirerek. "Bekle."

Temasımla birlikte durmak zorunda kaldı.

Vücudunun iriliği ve omuzlarının genişliği gözle görülür bir gerçektir fakat boyu da öyle uzundu ki ona bakmak için başımı kırk beş derecelik bir açıyla yukarı kaldırmam gerekiyordu. Önümüzdeki iki aylık süreçte sık sık bir arada olacağımız için boylarımızın arasındaki bu farkın bana ileride herhangi bir eksisi olup olmayacağını merak etmiştim.

Belki de onun yüzünden boyun fıtığı olacaktım. *Bu bile başlı başına sorundu.* Aslında onunla alakalı her şey başlı başına bir sorundu.

Ağzını açıp bir şeyler söylemek üzere olduğunu fark ettiğimde, "Bugün olmaz," diye mırıldandım başımı telaşla iki yana sallayarak. "Ödevim için taslak çıkarmam gerek. Tabii sen bilmiyorsun... Programlı ilerlemezsem bir süre sonra her şey birbirine karışacak ve bu kesinlikle sizin antrenmanınızdan çok daha önemli." Nefessiz bir şekilde konuştuktan sonra onu ikna edebileceğimi düşünerek hafifçe sırtıtmaya çalıştım. "Cuma nasıl?"

"Anlaşmada böyle bir madde yoktu sanki?"

"Birkaç günün lafını yapmayacaksın gerçekten, değil mi?" diye çıkıştım içimdeki öfkenin kurbanı olarak. Kaşlarım çatılmıştı. Bir an için sesimin yükseldiğini ve koca salonun ortasında futbol takımının kaptanını azarladığımı

tamamen unutmuştum. *Sanki karşıma geçmesini ve benimle İstanbul Antlaşması yapmasını söylemiştim.* “Lütfen?”

Kahverengi gözleri şeytani bir parıltıyla kısıldığı vakit, “Tamam,” diye mırıldandı beni şaşırtarak. Öyle uysal ve sade söylemişti ki ardından yaptığı ufak omuz silkme hareketi neredeyse az önceki hareketlerim için suçlu olduğumu düşündürtecekti. “O zaman şu ödev buluşmasını da haftaya kaydıralım.” •

“Ne?” diye karşılık verdim kısa bir anlığına ona üzülüğüm için kendime kızarken. “Hayır!”

Sıkılmaya başladığını ve beni azarlayacağını düşündüğüm saniyelerde alt dudağını içe gömerek başını çevirmiş ve suratına yerleştirdiği anlamsız sırıtışı benden saklamaya çalışmıştı. Fakat yana doğru gerilen yanaklarını ve o noktalara yerleşen belirgin çukur yuvalarını hiç kimsenin görmediği kadar net görmüştüm. *Onlar gamze miydi?* Ne kadar da derindi. “Burada çabalamadığın hiçbir şeyin karşılığını alamazsın,” diye mırıldandı gözlerime bakarak. “Bana hava hoş. Ben sana göre oynarım.”

“Oynarsın?” Sinirim bozulduğu için gülmemi daha fazla içimde tutamamıştım. “Sen kendini futbola fazla kaptırmışsın anlaşılan. File arkasındayız şu an farkındaysan.”

“Cesaretin varsa önünde de olabiliriz,” diye karşılık vermek için beklemedi. Keyifli ve meydan okuyan parıltılar gözlerini bir an bile terk etmemişti.

Dudaklarım aralanırken kısa bir an öylece suratına bakakaldım. *Öfkelenmiştim.* Fakat her zamankinin aksine bu seferkinin daha bir yakıcı olması da sanırım Batı Han Egeli’ye özel bir öfkelenmeydi. Anlaşmamızın ilk gününden benimle bu denli zıt hâle gelmesi akıl işi değildi.

“Yalnızca bir antrenman... Bensiz tamamlasanız hiçbir şey kaybetmezsiniz,” diye karşılık verdim çaresizce. *O haklıydı.* Ve canımı sıkan şey de tam olarak buydu. “Tıpkı ben-den öncekilerde olduğu gibi.”

“Öncesinde koç vardı,” diye ekledi. “Fakat o da olmadığı için şu an sen varsın, ne yazık ki.”

Ne yazık ki. •

Biliyordum. *Biliyordum* işte. Arızalı etiketine sahip bir kızın kendi takımına rehberlik etmesini diğer herkes gibi ciddiye almayacağını biliyordum. Bunu koça söylemek istediğimde içimden bir ses ön yargılarının az da olsa değişeceğine emindi fakat o an için gözlerindeki alaycı parıltılar bu endişemi açıkça onaylıyordu. *Ne yazık ki.*

Suratımda nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama bana bakarken yukarı kıvrılan dudakları yavaşça eski hâlini aldı. Aramıza sızan atmosfer de birkaç dakika öncesine göre çok daha ağır ve gergin bir tona bürünmüştü. Oysa yanlış bir şey söylememişti. Ya da her zamankinden veya *diğerlerinden* farklı.

Alışmış olmama rağmen, herkesinkinin aksine bu durumun bu denli kalbimi kırmasına gerek yoktu.

Aramızdaki sessizlik rahatsız edici bir boyuta ulaştığında, “Tamam,” diye mırıldandım parmaklarımı birbirine kenetleyerek. Usulca başımı sallayıp bakışlarımı ondan çekerken, etraftaki kalabalığın bütün işlerini bırakarak bizim üzerimize dikkat kesildiğini görmüştüm. *Harika.* Ağızlarına yeni bir malzeme daha vermiştim. Sorun değildi. Buna da alışkıyım.

Diğer her şeye olduğu gibi.

Spor salonundan çıkmak yerine doğrudan yedek kulübesine ilerledim ve koluma çapraz bir şekilde taktığım postacı

çantamı sessizce oradaki deri koltuklardan birisinin üzerine bıraktım.

Tüm bunları yaparken onun bakışlarını üzerimde hissediyordum ama dönüp de o tarafa bakacak cesareti kendimde bulamıyordum.

Bundan sonra ne olacağını ve antrenmanda nasıl bir yol izleyeceğimi kafamın içinde tartmaya başladığım sırada, “Tatlım,” diyen ince bir ses bütün dikkatimi kendi üzerine çekti. İlk başta *kesinlikle* üzerime alınmadığım için çantamın içinden deri ajandamı ve dolma kalemimi çıkarmaya devam ettim fakat yukarıdaki bir noktadan gelen aynı, “Tatlım,” sesiyle birlikte istemsizce başımı kaldırdım ve tribünlere doğru baktım.

Korkuluğa yaslanıp yedek kulübesine doğru eğilen o esmer kızın bedenini çok geçmeden fark edebilmişim. *Naz Atalay*. Fark etmemek imkânsız olurdu çünkü adım attığı her ortamda bakışları üzerine çeken klasik altın kızlardan biriydi ve fazlasıyla güzeldi.

Yalnızca maskara olmasına rağmen muhteşem bir uyumla ön plana çıkan badem gözleri doğrudan üzerimdeki kazağın kapüşon kısmındaydı. Protez tırnaklarıyla üstümdeki bir noktayı işaret etti ve bana, “Kapüşonunda yırtık var,” diye mırıldandı. Öyle tasvip etmeyen bir tonda söylemişti ki bu, sanki o noktada onun için dünyanın en büyük skandalı gibiydi.

Şaşkın şaşkın kirpiklerimi kırıştırdıktan sonra kazağımın kapüşonunu öne çekiştirdim ve göz ucuyla orada ne olduğuna baktım. “Ha... Yok,” diye mırıldandım saniyeler sonra ne demek istediğini anlayarak. “Modeli öyle bunun. Yırtık değil.”

Kaşları havalandı. Korkuluğa yaslanmayı bırakıp olduğu yerde doğrulurken, “Öyle mi?” diye mırıldandı hiç alışık

değilmiş gibi. Aynı zamanda dudakları hafifçe aşağı seğirmişti. “Ne tuhaf trendler var...”

Beni tanımamıştı. Ya da kim olduğumu bilmiyordu çünkü öbür türlü bana doğru eğilerek kapüşonumdaki yırtık detayına dünyanın en ilgi çekici şeyiymiş gibi bakmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Saniyeler sonra, “Naz...” diye hayıflanan kalın bir erkek sesi doldu kulağıma. Başımı çevirip sesin sahibine baktığımda, buraya gelmeden önce soyunma odasının önünde kısa bir anlığına oyalamak zorunda kaldığım kişi olduğunu görmüştüm. *Anıl Sancak.* Fevri bir hareketle tribüne atladı ve korkuluğun üzerinden Naz’a doğru eğilip sağ yanağına ufak bir öpücük bıraktı. “Yine mi?”

Naz’ın bakışları benim üzerimden ona kayarken kaşları hafifçe havalanmıştı. “Ne olmuş?”

“Antrenmandayım farkındaysan. Sıkıyönetimdeymişim gibi davranıyorsun anasını satayım.”

“Sadece izlemek istedim.” Maşalı saçlarını arkaya atarak ona doğru şımarıkça gülümsedi. “Futbol oynarken çok daha seksi olduğunu biliyorsun, değil mi? Seni videoya alacağım.”

“Videoya?” Anıl başını sallayarak güldü. “Şu çift terapistine gitme konusunu tekrar konuşsak mı?”

Naz’ın dikkatinin artık benim üzerimde olmadığını fark ettiğimde, onların muhabbetine kulak kesilmeyi bırakarak aceleyle arkamı döndüm. Fakat döndüğüm gibi çantama uzanamadan, kafamı sert bir gövdeye çarpmam bir oldu.

Hafifçe yüzümü buruştursam da iki santim ötemdeki tanıdık bedeninin sahibinin o olduğunu fark etmek vücuduma tuhaf bir sinyal yolladı. “Kaptan?” diye sordum birkaç adım gerilerken. Ellerim refleksle dağılan perçemlerimi düzeltmeye gitmişti. *Niye geri gelmişti?* “Ne yapıyorsun?”

Çorabını dizliğinin üzerinden sabitleyerek bana doğru yürüdüğünde, uzatmak yerine karşımda durdu ve birden, “Sana uygunsa antrenman çıkışı ödevin için bir yerlere geçebiliriz,” diye mırıldandı.

Bir an olduğum yerde öylece kaldım.

Bakışlarında az önceki alaycı parıltılar ya da ona benzer herhangi bir şey yoktu. Öylece, saptırmadan soruvermişti.

Bunun şaşkınlığı bir başka taraftan vururken, “Ödevim için mi?” diye çıkıştım tuhaf bir sahiplenmeyle. Ya da sırf ona inat olduğu için. Nedenini bilmiyordum ancak bunu teklif etmesi bile fazlasıyla garip gelmişti.

“Ne dersin?” diye sordu söylediklerimi umursamadan.

Karşılık vermek için dudaklarımı araladığım sırada, “*Aşkım, baksana,*” diyen Naz’ın cilveli sesi doldu kulağıma. “*Kızın kapüşonunda yırtık var.*”

Kaşlarım çatıldı.

“*Hangisi?*”

“*Şuradaki. Yanlış yere bakıyorsun, geri zekâlı. Burada başka kız mı var?*” O noktada kulağıma birkaç hışırtı sesi de doldu ancak benim bakışlarım Batı’nın üzerindeydi. “*Han’la konuşan.*”

“*Palyaço gibi giyinen mi?*”

“*Aptal mısın? Bence gayet marjinal bir tarz.*”

“*Senin tarzını tercih ederim, bebeğim.*”

Derin bir nefes verip onları görmezden geldim. Odağıma tamamen Batı’yı koyduğumda, “Bugün buluşma günümüz değil,” diye mırıldandım elimdeki deri ajandayı daha sıkı tutarak. “Yarın buluşabiliriz.”

“Şu aptal takvimine bu kadar uymak zorunda mısın?” *Hâlâ bana kafa tutabileceğini mi sanıyordu?* “Hayatımda gördüğüm en tuhaf kı...” diye devam ediyordu ki hafifçe aralanan dudaklarımla birlikte ona attığım öfkeli bakışı gördüğünde, “Tamam tamam,” diye düzeltti aksi bir sesle. Biraz sinirli, biraz da sabırsız görünüyordu. “Tamam. Yarın buluşuyoruz.”

“Güzel,” diye homurdandım ona aynı şekilde bakarak. “Çünkü şu an yapmamız gereken çok daha önemli bir şey var.”

“Neymiş o?”

Ona cevap vermedim. Bunun yerine dakikalar önce üzerime fırlattığı düdüğü dudağıma götürüp var gücümle üfledim.

“Antrenman başladı. Yerini al.”

“Sağ kanat hücumlara fazla sert dalıyor ve top kayırıyor.”

“Orta sahamız antrenmana teşrif etmedi, yerine yedeklerden biri geçti ve takımdan geride kaldı; tempoya ayak uyduramıyor.”

“Sağ defansif maça adapte değil ve dakika başı tribündeki sevgilisine mide bulandırıcı öpücükler yolluyor.”

Bu notu geçtikten sonra yanına kocaman bir ünlem işareti koydum ve sonraki kelimeleri daha büyük bir öfkeyle yazdım.

***“BUNU EVE DÖNDÜĞÜNDE KOÇA BİLDİRMEYİ
SAKIN UNUTMA.”***

Antrenmanın bitimine dakikalar kala bakışlarım, sahada top koşturan bedenlerin arasından doğrudan Batı Han'ı bulduğunda, dişlerimi sıkarak elimdeki kalemi daha sert kavradım ve bu sefer onun hakkında yazmaya başladım.

“Sol kanat hücumda iyi. Sinir bozucu derecede profesyonel vuruşları var ve rakibinde, ayağına çelme takip o kibirli suratı zemine gelecek şekilde yere yapıştırma arzusu uyandıracak kadar pratik. İş görür.”

Bu kadardı.

Hemen sonrasında antrenmanın bittiğini haber eden düdüğü çalmak, son üç saat boyunca yaptığım tek keyif verici şeydi. Üzerimdeki kapüşonlunun kollarını yukarı çekistire çekistire yedek kulübesine ilerlerken arkamda dağılmaya başlayan takımın varlığını görmezden gelmeye çalıştım.

Fakat sesleri istemsizce kulağıma doluyordu.

“Emir’e yaz.” Batı’nın antrenman yorgunu çıkan sesi kulağıma dolduğunda istemsizce gözlerim kısıldı. “Bir dahakine idare etmem.”

“Andaval herif aramalarım dönmüyor ki.” Onlara bakmıyordum ancak konuşanın Anıl olduğunu anlayabiliyordum. Hırıltılı nefesleri ve elinde tuttuğu pet şişeden yükselen bükülme sesleri kulağıma doluyordu. “Zaten ortaya koyduğün çömez de ilk antrenmanıydı. Herifte profesyonellik yok, topaç gibi döndü durdu tüm maç boyunca.”

Demek maç boyunca sevgiline uyarı içerikli öpücükler atmak haricinde sahadaki kritik pürüzleri de fark ettin Anıl Sancak.

Tartışmalarına kulak kesilmeyi bir kenara bırakarak çantamı açtım ve deri ajandamı içine yerleştirdim. Son iki saatte garip bir şekilde kötü giden hiçbir şey yoktu. Hatta maçtan sonra soyunma odalarına gitmek üzere salondan

çıkan birkaç kişi bana el sallamış ve sonraki antrenmanı sabırsızlıkla beklediklerini söylemişti. Rahat hissetmek böyle bir şey miydi? Onların dünyasına ait olmak nasıl bir his-ti bilmiyordum ancak insanlarla iç içe olmanın ve sadece antrenman için bile olsa karşılıklı olarak iletişime geçmenin bana iyi hissettirmediğini söyleyemezdim.

Sahanın boşalmasıyla içerideki gürültü en düşük seviyeye indiğinde bakışlarımı kaldırıp etrafı süzme ihtiyacı duydum. Aynı saniyelerde tam antrenman düdüğünü boynumdan çıkararak doğrulmaya yelteniyordum ki yedek kulübesinin arkasındaki tribünlerden yükselen yabancı bir kız sesiyle bir an duraksamak zorunda kalmıştım.

“Ama hiçbiriniz anlamaya çalışmadınız, *mamá*’.” diye homurdandı, etraftaki sessizlikten ötürü sesi bütün sahada net bir şekilde yankılandığında. Karakteristik olmasına rağmen tınısında belirgin bir aksan vardı. “Defalarca kez söyledim. Çalışıyorum. Bu sefer geçeceğim.”

Gözlerim usulca kısılrken içimdeki merak dürtüsüne engel olamadım ve başımı çevirip bakışlarımı yavaşça sesin geldiği noktaya diktim.

“*Hah*. Kıyaslama sırası şimdi ablama mı geçti?” Gözlerim, ince ve uzun bacakların sahibi olan o mükemmel vücudu bulduğunda, kulaklarıma dolan şey tam olarak bu olmuştu. Altında kısa bir kot etek vardı, ayağına siyah bir bot geçirmişti ve aynı renk bluzunun üzerine giydiği *Racer* ceke-ti ile kulağa fazla karışık bir kombin gibi gelse de giydikleri onun üzerinde garip bir şekilde hoş duruyordu. “Polina’nın gövdesi zaten yeterince kabarık.”

Platin sarısı saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yapmıştı ve sırtı bana dönük olduğu için bu noktadan yüzünü göremiyordum. Ancak birkaç saniye sonra telefonu hâlâ

¹ *Anne*. (Yun.) (Editör Notu)

kulağındayken omzunun üzerinden saha tarafına bir bakış attığında ve belirgin hatlara sahip yüzü güzel bir açıyla öne çıktığında, ışıltılı yeşil gözleri bir çift değerli ganimet gibi parıldadı.

O noktada, *Hayatımda Gördüğüm En Güzel Kızlar* listesine bir numarayla giriş yapmıştı.

Soluk yeşil gözleri sahadaki bir noktaya odaklanırken, “Tamam,” diye mırıldandı bir kez daha. Görünüşünün aksine bakışlarında karanlık ve depresif bir ifade vardı. Yorgun görünüyordu. “Elimden geleni yapacağımı söyledim. Evet onu da. Tamam, *tamam*.” Ne hakkında bu denli hararetili konuştuğunu deli gibi merak etsem de bakışlarımı onun üzerinden çekerek umursamamaya karar verdim.

Yanından geçip giderken, “Özel ders mi?” diye sordu öfkeli bir şekilde gülerek. İstemesem bile yakın olduğumuz için hâlâ bir kulağım ondaydı. “Sizin tuttuğunuz hocayla? Hayır. Kalsın.”

Saçlarımı kulağımın arkasına iteleyerek çıkışa yöneldiğimde, gözlerim sahanın ortasından tribünlere doğru yürüyen ve dikkati az önce fark ettiğim kızın üzerine çevrilen Batı’ya takılmıştı.

“Hayır,” diye karşı çıktı kız, sertliğinden ödün vermeden. “Üzerime salacağınız bir öğretmendense şu aptal okuldaki hocaların peşine kuyruk olurum daha iyi. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyorsun.” Ona bakmasam bile ses tonunun giderek kısılmasından, bir anlığına duraksadığını hissetmiştim. “Kapatıyorum ben, Han geliyor. *Patérasa*² selam söyle. Onu çok özledim.”

Han geliyor.

²*Baba.* (Yun.) (c.n.)

Bunu, kaptanın onun üzerinde olan bakışlarından anlamam gerekiyordu belki de ancak o an henüz kafama dank etmişti.

Tanışıyorlardı.

İnsanların özel konuşmalarına kulak kesilmeyi bırak, dedi içimden yükselen baskıcı ses. Orası seni ilgilendirmiyor.

Doğru olabilirdi.

Ama nihayetinde merak kötü bir şey değildi.

Yine de o sese ayak uydurdum ve gülerek tribünlerdeki kızı selamlamaya giden Batı Han Egeli'ye son kez baktıktan sonra spor salonunu terk ettim.

Eve geldiğimde ilk işim akşam yemeği yemek ve hemen sonrasında koça günün raporlarını yollamak olmuştu.

Anıl'ın saha içindeki şehvet dolu hareketlerine özellikle vurgu yaptığım uzun bir raporu ona *mail* attıktan sonra kil maskesi sürdüğüm suratımı ellerimle serinletmiş ve kafamı yatak başlığına dayayarak derin bir soluk vermiştim.

Birinci gün tamamlanmıştı.

Ve geriye elli dokuz gün kalmıştı.

Komodinin üzerine koyduğum sıcak kahve dolu kupama uzandığım sırada bu gerçeği zihnimden söküp atmak için çabalıyordum ki o noktada bildirim sesi yükselen telefonumla birlikte istemsizce duraksamış ve dikkatimi de bu bahaneye sığınarak o yöne çevirmiştim.

Mesaj bildirimiyle aydınlanan ekranda *Batı Han Egeli* isminin belirmesi uzun sürmedi.

Kupayı aldığım gibi eski yerine koydum ve bunu yaparak birkaç damlanın komodine dökülmesine neden oldum.

Batu:

Fotoğraf
(21.35)

Batu:

Tokanı yedek kulübesinde unutmuşsun.
(21.35)

Derin bir soluk verdim. *Kıçına takabilirsin.* Mesajı yazıp geri sildim.

Deniz:

Benim tokam olduğu ne malum?
(21.35)

Batu:

Saçında gördüm.
(21.35)

Deniz:

Düz, siyah bir toka. Herkeste olabilir.
(21.35)

Batu:

Çıkardığını da gördüm, inatçı keçi.
Koltukların üzerinde unutmuşsun işte.
(21.36)

Mesajlarıma erken dönmesi hayret vericiydi.

Deniz:

Maç esnasında gözlerin saha dışına mı kayıyor?
(21.36)

Deniz:

Bunu kesinlikle cuma günkü antrenman raporuna ekleyeceğim.
(21.36)

Batı:

Dilediğini yapabilirsin çünkü gözüm dışarı kaymıyor.
(21.36)

Deniz:

Dört satır yukarıdaki mesajlarına bakarsak bu teorini yalancılar.
(21.37)

Batı:

Ufak bir göz kayması.
(21.37)

Deniz:

İyi!
(21.37)

Batı:

İyi?
(21.37)

Deniz:

Tatmin edici bir yanıt değil ama senden
daha fazlasını beklemek benim hatam.
(21.38)

Batı:

İlk günden bu kadar dik kafalı olmak ne kadar doğru?
(21.38)

Deniz:

Bunu sana sorsak bence ikimiz de yeterli cevabı alınız.
(21.38)

Mesajım görüldü olarak kaldığında ve herhangi bir yanıt vermediğinde kısa bir an duraksadım.

Hazar Hoca'nın *yontulması gerek* lafından mı güç almıştım bilmiyordum ancak ona tam olarak güvendiğim söyle-nemezdi. Gelgitli bir profili vardı. Bugün bile attığım mesaja

saatler sonra dönmüş ve sanki kafasına eseni yapan biriymiş gibi akşamın belirsiz bir saatinde bana mesaj atmıştı. Böyle yaptıkça onunla papaz olmamamı nasıl bekleyebilirdi? İşler onun istediği şekilde ilerlemiyordu. Öyle ki ödevimi ve bu süreci riske atacak etkenlerden kaçındığımı da şimdiye dek anlamış olması gerekiyordu.

Ve o, kaçmak için can attığım bütün parazitlerin baş yuvası görevindeydi.

En azından şimdilik.

Deniz:

Yarın ödev günü. Beşte konum atacağım mekâna gel.
Ve sakın bir pürüz çıkarmaya kalkma çünkü bu benim ödevim.
(21.39)

Deniz:

Laubali tavırlarına değinecek olursak eğer, sahada istediğin kadar konuşabilirsin, Egeli. File önünde yıldız sensin.
(21.40)

Deniz:

Ama ikimizi baz alacak olursak temelde bambaşka
bir noktadayız. File arkasındayız.
Ve burada senin değil, benim sözüm geçer.
(21.40)

5. BÖLÜM: "İLHAM"

"Yer ayırtma fikri üyümlü."

Deniz:

Günaydın. Benden deli hastanesine yatmamı isteyeceksin belki de ama öncesinde sana sormam gereken bir şey var.
(09.57)

Deniz:

Uyandın mı?
(09.57)

Deniz:

Lütfen göz kapağın açıksa ve elinde telefon denilen 19. yüzyıl icadını tutuyorsan bana en kısa zamanda geri dönüş yap.
(09.57)

Deniz:

Ha bir de yeşil çay içmeyi unutma. Duyduğuma göre uyuşukluğu ve uyuzluğu bünyeden götürüyormuş.
(09.58)

Deniz:

Yeni bir gün, yeni bir bilgi.
(09.58)

Sabah attığım ve attığımdan bu yana kesintisiz şekilde kontrol ettiğim mesajıma bir buçuk saat sonra cevap vermişti.

Batu:

Günaydın. Kulüp antrenmanındaydım.
Dışarı daha yeni çıkabildim.
(11.30)

Deniz:

Tahmin etmiştim. Her neyse. Ne diyorsun?
(11.31)

Batu:

Neye?
(11.31)

Deniz:

İlk mesajıma.
(11.31)

Batu:

Ne ki o?
(11.32)

Deniz:

Şimdi ben aşk hakkında yazacağım ya.
Dün gece uyumayıp taslak çıkardım.
(11.32)

Deniz:

Sadece senin üzerinden ilerlemek istemiyorum. Proje bittiğinde içime sinmezse diye yedekte gerçekten aşk hakkında yazmak istediğim bir yazı var. Aynı zamanda bir ilişkiyi güçlendiren kritik noktalar hakkında da madde madde ayrıntılara değineceğim.
(11.33)

Batu:

Güzel.
(11.33)

Mesajı okurken dudaklarımdan hayret dolu bir *hah* sesi çıktı. “Sadece *güzel* mi?”

Deniz:

İşte bu yüzden diyorum ki,
(11.33)

Devamını getirmek için hırslı bir şekilde klavyenin üzerinde gezinen parmaklarım duraksadı. Bir süre hiçbir şey yapmadan ekrana bakmak zorunda kaldım çünkü yazdığım vakit bunu başka noktalara çekmesinden korkuyordum.

Ama yazmazsam da içimde kalacaktı.

Bu yüzden utanacağım ve kendimi tırnaklama ihtiyacı duyacağım bütün kötü hisleri yok sayarak ani bir cesaretle mesajı yolladım.

Deniz:

Çift gibi giyinelim mi?
(11.34)

“Bakma...” Gözlerimi ekrandan ayırıp başımı çevirdiğimde, yanaklarımın çoktan domates rengini almaya başladığını hissedebiliyordum. “Bakma mesaja, seni tersleyecek.”

Batu:

Nasıl?
(11.34)

Eh, bu cevabı almak istemediğim kesindi.

Deniz:

Gördüğün gibi.
(11.34)

Batu:

Bir ilişkiyi güçlendiren şey çift gibi giyinmek mi yani?
(11.34)

Deniz:

Hayır tabii ki, bu yüz yüze konuşup
varmamız gereken bir sonuç.
(11.35)

Deniz:

Ama çift gibi giyinirsek ve buluşmalarımızda
öyleymişiz gibi davranırsak,
(11.35)

Deniz:

Yani kısaca gerçek bir ilişkideymişiz
izlenimini kafamın içine oturtursam eğer,
(11.35)

Deniz:

Bence bu işi daha pratik yoldan çözebiliriz.
Ve bu ikimize de ilham verir.
Ne diyorsun?
(11.36)

Ekranda otuz saniye boyunca oynayan *yazıyor...* imgesini gördüğümde cevap vermekte zorlandığını ve olaya el atmam gerektiğini anlamıştım.

Deniz:

Bu arada kabul edersen eğer, senin
istediğin şekilde giyinebiliriz.
(11.36)

Deniz:

Ben biraz tuhafım, biliyorum. Ama
her türlü sana ayak uydururum. Yeter ki *evet* de.
(11.37)

Batu:

Tamam olur.
(11.37)

Gözlerim kocaman aralanırken olduğum yerde gürültülü
bir çığlık attım.

Deniz:
GERÇEKTEN Mİ?
(11.38)

Batı:

Fark etmez bana.
(11.38)

Deniz:

SÜPER.
(11.38)

Deniz:

Ben sana ayak uyduracak bir şeyler
glyerim. Sen kendin ol.
(11.39)

Batı:

Benim ne giyeceğimi nereden biliyorsun?
(11.39)

Deniz:

Siyah spor şort, siyah tişört ve
bir çift *Nike* ayakkabı? Doğru değil mi?
(11.40)

Deniz:

Ama bugün hava biraz serin. Tişört
yerine kapüşonlu tercih etmiş olabilirsin.
(11.40)

Batı:

Fena bir gözlüm değil.
Ve hayır, tişört glydim.
(11.40)

Deniz:

Tahminimde yanılmadığımı biliyordum.
(11.41)

Batı:

Ama sen kapüşonlu gly.
(11.41)

Deniz:

Neden?
(11.41)

Batı:

Çünkü hava serin.
(11.41)

Günün son dersinden çıktıktan sonra saat beşe dakikalar kala, planladığım gibi koşa koşa kampüsteki kalabalık kahve dükkânının önüne varmıştım.

Aslında Batı ile daha farklı ve sakin bir yerde buluşmak istiyordum ancak son bir haftadır artan blok derslerden ötürü vaktimin kalmayacağını anladığım için mecburen buluşma konumunu bana çok daha yakın olan bir noktaya çekmek zorunda kalmıştım.

Şanslı olmalıyım ki Batı da bu saatlerde kampüsteydi ve ben dersten sonra onu arayıp nefes nefese gitmesi gereken mekânın adını verirken, hiçbir şekilde itiraz etmemiş ve dediklerime ayak uydurarak konuşmayı sonlandırmıştı.

Bunda belki de dün geceki mesajlaşmamızın payı vardı.

Kalabalık mekânın kapısından içeri süzüldüğümde derin bir soluk vermiş ve görüşümü engelleyen perçemlerimi usulca kulağımın arkasına itelemiştim.

Gözlerimle tanıdık bedenini ararken onun sözüne uymayıp da tişört giydiğim için kendimi içten içe tebrik ettim. *Ama sen kapüşonlu giy.* Dakikalardır maraton koşucusu gibi koşuyordum ve ister istemez sıcaklamıştım. *Çünkü hava serin.*

Hain.

Onun, köşedeki bir noktada duvara yaslanarak telefonuyla ilgilendiğini gördüğümde adımlarımı doğrudan o tarafa çevirdim. Fakat aynı saniye içinde arkasındaki boş masayı ve oraya yönelen bir başka çifti fark etmemle, gözlerimi kocaman açarak tempomu hızlandırmam bir olmuştu.

Birkaç koca adımda Batı'nın önünde durarak kolundan tuttuğum gibi kalabalık mekânın içindeki boş olan tek masaya ittirdim *-ya da fırlattım-* ve korkutucu bir hızla ben de karşısındaki yerimi aldım.

Önümüzde durmakla durmamak arasında kalan çifte ise yan gözle bakıp, "Dolu maalesef," diye karşılık verdikten sonra, sahte bir gülümsemeyle önüme dönerken bir kez daha saçlarımı düzelttim.

Karşımda duran Batı ise o esnada bana dik dik bakıyordu. "Sen az önce ne yaptın?"

Öne doğru eğilerek, "Asıl *sen* ne yaptın?" diye fısıldadım ama sanki çılgılık atıyordum. "Beş dakikaya çekime alınacak modeller gibi ayakta poz kestiğin sürece söğüşlerler seni burada." Devam etmeden önce işaret parmağımı ona doğru salladım. "Bir sonraki buluşmamızda benden önce gelersen eğer ilk işin yer kapmak olsun. Gözünü aç. Tetikte olman gerek."

Tüm bunlar yaşanırken aynı zamanda onu inceleme fırsatını da yeni elde etmiştim. *Tahminimin dışında değildi.* Tam da beklediğim gibiydi ve bu öngörümün dışına

çıkmayarak tıpkı o gibi siyah bir tişört ve düz, aynı renk spor şort giydiğim için içten içe kendimi tebrik ettim.

Birkaç saniye kısık gözlerle beni izlese de çok geçmeden oturduğu yerden öne doğru eğildi ve masanın üzerinde yüzlerimizi eşitledi. “Sen gerçekten tanıdığım en tuhaf kızsın.”

Koluma taktığım bez çantayı masanın üzerine koyarken ona sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Bence sen *gerçek dışı* insanlarla takıldığın için gerçeklik kavramından bayağı kaymışsın,” diye mırıldandım. “Uyan. Asıl dünya tam olarak böyle bir yer. Uyanık olmalısın.”

Kafasını geri çekerken öfkeli bir şekilde güldü. “Tek dileğim, önümüzdeki iki ayın çabuk geçmesi ve bir an önce senden kurtulmak.”

Biliyorum. “En azından bir konuda uzlaşabilmişiz, Kaptan. Baksana,” diye karşılık verdim ifademi sabit tutmaya çalışarak. “Benim de tek dileğim bu.”

Buraya zorla geldiğini ve karşımda oturmaktan müthiş bir rahatsızlık duyduğunu anlayabilmek için dâhi olmaya gerek yoktu ama... *Benden bu denli rahatsız oluyorsa bu anlaşmayı kabul etmesinin mantıklı bir yanı yoktu.* Şu dakika Hazar Hoca’nın yanına gidip sözleşmeyi feshedebilirdi fakat yerinden kıpırdamıyordu.

Onu çözmeye çalışmanın bana öfkeden başka hiçbir şey vermeyeceğini anlayarak bakışlarımı üzerinden çektim. Ancak çantamın içinden deri çantamı ve dolma kalemimi çıkarırken masamızın önünde siparişlerimizi almak için bekleyen garsondan ötürü işime ara vermek zorunda kaldım. “Bir tane limonata alabilir miyim lütfen?”

Karşımda kimin oturduğunu fark eden garson kız, ona doğru attığı kaçamak bakışların arasından, “Tabii,” diye mırıldandı belli belirsiz. Önlüğünün cebinden çıkardığı

kâğıda not alırken bakışlarını Batı'nın üzerinden çekmedi. "Siz ne alırsınız?"

Gözlerimi devirerek başımı deri ajandama gömdüğümde, "Kuvvetli bir uyuzluk önleyici," diye homurdandım ağzımın içinden.

Fakat diğer ikisinin bunu duymasını ve masaya yayılan sessizliğin arasından, tuhaf bakışlarını benim üzerime çevirmelerini beklemiyordum. Kız peş peşe kirpiklerini kırpıştırırken kâğıdı tutan eli kısa bir an havada kaldı. "Krem gibi mi?"

"Hayır." *Konuşan kişi ben değildim.* "Ben de limonata alayım. Teşekkürler."

Nihayetinde konuşabildiğini fark ettiğimde başımı ajandamdan kaldırdım ve önümüzdeki bir dakika içinde katil olma potansiyelini açıkça yansıtan Batı'yla senkronizasyon hâlinde göz göze geldim.

"Bence kesinlikle yeşil çay."

Kaşını kaldırdı. "Limonata."

"Yeşil çay," diye tekrar ettim gözlerimi devirerek kıza döndüğümde. Geri adım atmak yoktu. "Onun için de bir yeşil çay lütfen..."

"Sen..." Batı'nın öfkeli sesini duyduğumda her şey için çok geçti. Tartışmamızın geri kalanına şahit olmak istemeyen garson hızlı bir şekilde yanımdan uzaklaşırken, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye devam etti, elimi ani bir şekilde masanın üzerinden kavrayarak.

Ha siktir.

Buna hazırlıksız yakalandığım için hafifçe irkildim ve parmaklarımın arasındaki dolma kalemi masaya bıraktım. "Seni anlamaya."

“*Uyuz* olduğumu ima ederek mi?”

Bir an ne diyeceğimi bilemesem de dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi gizlemeye çalıştım. En azından salak değildi. “Öyle bir şey söylemedim ki.”

Kemikli parmakları, bir kapan gibi hapsettiği avucumu sertçe sıkıp bıraktı. “Deniz.”

“Efendim, Batı?”

“Beni sinir ediyorsun.”

Bunun neden keyif verici olduğunu düşünmeyi sonraya bırakarak, “Ne tesadüf,” diye karşılık verdim ona eğildiğimde. Tuhaf bir şekilde tenim dokunuşunun sıcaklığına uyum sağlamıştı. “Sen de beni.”

Fakat bunu dediğim gibi bir kez daha elimi çekiştirmesi ve beni kendine çekmesiyle kafamın içinde ani bir şekilde ampul yanmıştı.

Siktiir.

Fark ettiğim şey nefesimin kesilmesine neden olduğunda, “Batı...” diye fısıldadım olduğum yerde kaskatı kesilerek. Dudaklarım hafifçe aralanmıştı.

Ellerimiz hâlâ masa üzerinden garip bir açıyla birbirine kenetliyken az önceki öfkeli ifadesi suratından silindi ve gözleri kısıldı. “Ne oldu?”

“Buldum!” diye yükseldim bir anda.

“Manyak mısın kızım sen, ne bağıryorsun?” diye çıkıştığında aynı zamanda ellerimizi ayırmış ve omuzlarımdan tutarak beni ayaklandığım yere geri oturtmuştu. “Neyi buldun?”

“Biliyorsun...”

“Bir halt bilmiyorum, anasını satayım.”

Kafamın içindeki parıltılar yerlerini terk etmeden önce hızlı davranarak ajandamı açtım ve zihnimin içinden geçenleri tek tek oraya döktüm. O da oturduğu yerden hafifçe doğrularak üzerime eğilmiş ve kafasını benimkine yaslayarak meraklı gözlerle ajandaya ne karaladığıma bakmıştı. Dışarıdan çok tuhaf bir ikili gibi gözüküyor olabilirdik ancak bunu umursamıyordum.

“*Karşılıklı iletişim ve birbirini anlamak,*” diye mırıldandı ajandaya yazdıklarımı sesli bir şekilde dile getirdiğinde. Aynı zamanda vücudunu geri çekerek eski pozisyonunu almıştı. “Bu ne?”

Gözlerime kadar ulaşan bir sırtışıla ona baktığımda dakikalar öncesine kadar birbirimizden nefret ettiğimiz gerçeğini unutmuştum. *Aynı şekilde* o da unutmuş olmalıydı çünkü pürdikkat beni izlerken heyecanla, diyeceğim bir sonraki şeyi bekliyordu.

Kollarımı masaya yaslayarak ona doğru eğildim. “Bu sabah sana ilişkileri güçlendiren kritik noktalar hakkında maddeler ekleyeceğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Hâlâ tatmin edici bir yanıt alamadığını belli eden bir ifadeyle o da üzerime eğilirken tüm gerçekliğinden şeffaf bir şekilde arınmış gözüküyordu. “Evet.”

Parmaklarımın arasında çevirdiğim kalemi nereye koyacağımı bilemediğim için havaya kaldırdım ve hafifçe onun alnına vurdum. “Birinciye maddeyi buldum.”

Hiçbir şey söylemedi. Aynı saniyelerde şüpheli bakışları gözlerimden kayıp çok daha alt noktalara *-yukarı kıvrılan dudaklarıma-* odaklandığında aramızdan yakıcı bir rüzgârın geçip gittiğini hissettim.

Oysa mekândaki pencereler açık bile değildi.

“Karşılıklı iletişim ve birbirini anlamak,” diye mırıldandı az önceki söylediklerini tekrar ederek. O ana dek hâlâ masanın üzerinden karşılıklı bir şekilde birbirimize eğildiğimizin farkında değildim. “Bu mu?”

Başımı aşağı yukarı sallarken, “Evet,” diye mırıldandım. “Az önce ne yaptığımızı hatırlasana.”

“Dur bir düşüneyim,” diye karşılık verdi gözleri kısılırken. Suratına sahte bir ifade yerleştirerek bakışlarını boşluğa dikti. “Benim için uydurma bir yeşil çay söyleyip uyuzluk hakkında yaptığın saçma sapan konuşmayı mı?”

“Hayır,” dedim kocaman gülümseyerek. *Çok mutluydum.* “Ondan sonrakini.”

Aynı ukalalığı ile, “Elini tutmam ve sana...” diye karşılık veriyordu ki o noktada yeni bir şey fark etmiş gibi duraksadı ve ifadesi tamamen değişerek asla isimlendiremeyeceğim bir şekil aldı. “Sana sataşmam mı?”

“Evet,” diye mırıldandım başımı aşağı yukarı sallayarak onu onaylarken. Saniyeler önce yaşadığım farkındalık şimdi onu da vurmuştu. Tam olarak anlamasa dahi kafamın içinden geçen şeylere az da olsa ayak uydurabildiği için mutluydum. “Kaba olacağım ama bok gibi anlaşıyoruz. Gelgitlerimiz var ve böyle bir ikilem ilişkiyi uzun ömürlü yapabilir mi? Hayır. Ama karşılıklı iletişim ve *gerçekçi* bir empatiyle önüne geçilebilecek bir sorun.” Bunu derken derin bir soluk verdim. “Anladın mı?”

“Galiba...”

Öne doğru eğilmeyi kesip olduğum yerde yeniden arkama yaslandığımda, “Bir çift gibi giyinmemizin işi yarayacağını biliyordum,” diye mırıldandım memnuniyet dolu bir sesle.

“İlham kaynağının çift gibi giyinmemiz olduğunu mu sanıyorsun?” diye sorarken ses tonundaki öz güven ve gözlerindeki alaycı parıltılar yeniden ona dönmeme sebep olmuştu. “Az önceki hamlem olmasın?”

Elimi tutmasından bahsediyordu.

Haklı olabilirdi. Buna gereksiz bir şekilde yükselmek yerine neşeyle, “İyi ki öyle bir şey yaptın,” diye karşılık verip tıpkı az önce yaptığı gibi bu sefer ben onun elini tuttum ve belki böylece yeni bir ilhama daha kapılarımı aralarım diyerek beklemeye başladım. Ancak o saniyelerde üzerime attığı tuhaf bakışlar ve içinde bulunduğumuz durumun saçmalığı kafama dank edince, gözlerimi hafifçe aralayarak elektrikle temas etmişim gibi kendimi geri çekmiştim.

Ne yapıyordum ben?

O noktada önüme konulan limonata sanırım en büyük yardımcım olmuştu çünkü dakikalardır yaşadığımız şeyin ne denli büyük bir tehlike barındırdığı yeni yeni kafamda yer ediyordu.

Garson kız, Batı’nın yeşil çayını haddinden fazla yavaş bir şekilde bırakırken öne eğildim ve buz gibi olan limonatamdan büyük bir yudum aldım.

“O bileğindeki ne?”

Batı’nın sorusuyla birlikte irkilerek başımı kaldırdığımda, dişlerimin arasına sıkıştırdığım mor renkli pipetle ona doğru tuhaf bir bakış attım. “Ne?”

“Bileğindeki,” dedi ifademe güldüğünde. “Siyah beyaz mı?”

“Ha... Evet,” diye karşılık verdim nihayetinde neyden bahsettiğini anlayarak. İki farklı renkten oluşan örgü

bilekliğimden bahsediyordu. “Birkaç yıl önce Beşiktaş maçında almıştım.”

“Beşiktaş mı?” Gözleri parıldadı. “Beşiktaşlı mısın?”

Limonatadan başka bir yudum daha alırken, “Hayır,” diye mırıldandım başımı sallayarak. “Takım tutmuyorum. Ama tutsaydım kesin içten içe Beşiktaş’ı destekleyen fakat gıcığına Galatasaraylı olan bir fanatik olurdum.”

“Karşında bir Beşiktaş oyuncusu dururken gerçekten bunu söyledin mi?” diye sordu ancak gözlerinde alaycı parıltılar vardı.

“Evet. Bak, hatta senin için de bir tane getirdim.” Bunu derken limonatayı bırakıp yeniden çantamı elime almıştım.

“Benim için mi?” diye sordu meraklı bir sesle.

Ona cevap vermek yerine çantamın içinden bileğimdeki farklı bir versiyonu olan diğer bilekliği çıkardım. Bana ait olan asıl bileklik oydu ama bunu onun bilmesine gerek yoktu. Kendi bileğimdeki Ata’ya aitti ve bu sabah vermemekte fazlasıyla ısrarcıydı ancak birkaç bağırış çağırışın ardından rahatlıkla ondan alabilmişim.

İplerini çözerken aynı zamanda, “Bileğini uzat,” diye mırıldandım. Sessiz bir şekilde dediğimi yaptığında gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum fakat dönüp ona bakamayacak kadar önümdeki işe odaklanmışım.

Tek elimle elini tutarak sabitledim ve saniyeler içinde bilekliği rahat bir şekilde onun bileğine geçirdim. “İşte oldu.”

“Bu ne içindi?” diye sordu gülümser bir ifadeyle bileğindeki baktığında.

“Bugün seninle bir çiftiz, unuttun mu?” diye sordum abartılı mimiklerle ikimizi işaret ederken. Bu, dudaklarındaki gülüşü daha da büyüttüğünde ensemden yukarı tuhaf

bir sıcaklığın yükseldiğini hissettim. *Muhtemelen yaptığım ucubeliklerle kendine yeni bir şaklaban bulduğunu için eğleniyordu.* “Ben, bu tarz ufak ayrıntılara önem veririm. Sabah çekmecemde gördüm, zaten uzun zamandır takmıyordum. Sen Beşiktaşlısın diye getirdim. Hem iyi de oldu. Gerçek çiftler böyle yapmaz mı?”

Gözleri büyük bir dikkatle suratımda gezinirken, “Galiba...” diye mırıldandı bugün ikinci defa. En az benim kadar o da yabancıydı sanki tüm bu yaşananlara. “Galiba öyle yaparlar.”

Üzerime kilitlenen bakışları midemi bulandırdı. Kanım ateşe verilmiş bir kazan gibi kaynamaya başlarken ensemden aşağı soğuk terler akmaya başlamıştı. *Hayır, diye fısıldadı kafamın içinden gelen baskıcı ses. Miden bulanmadı. Sadece o noktada tuhaf bir hareketlenme oldu.*

Onu duymazdan geldim. Yanıldığına emindim çünkü gözlerini üzerime diken Batı Han Egeli’ye biraz daha baksam eğer suratına doğru kusacağımdan emindim.

Midem bulanıyordu işte.

Kendimi bu ihtimale çaresizce inandırmayı seçerek, “Batı,” diye fısıldadım. “Sana çok önemli bir şey sormam gerek.”

“Sor,” dedi gözleri kısılırken.

“Kalkalım mı?”

Biraz daha burada durursam kalbim güm güm atmaktan patlayabilirdi.

Böyle bir şey fizikte mümkün müydü?

Muhtemelen, diye geçirdim içimden. Muhtemelen mümkün.

Ertesi sabaha gözlerimi Batı'dan gelen yeni mesajlarla açmıştım.

Batı:

Fotoğraf

(10.45)

Fotoğrafı açtığımda, kadrajda ıslak çim sahanın üzerinde duran futbol topunun ve onun üstüne basan kramponlu ayağının olduğunu fark etmiştim.

Fakat dikkat kesildiğim ayrıntı bundan çok daha farklıydı.

Pürüzsüz ve kaslı kolu kadrajın tam ortasındaki yerini almıştı ancak odak noktası bileğindeki Beşiktaş rengindeki iplerdi.

Gözlerimi açtığım gibi gördüğüm manzara, yatakta cennin pozisyonu almama ve kısık gözlerle ekrana bakarken hafifçe sıırıtmama sebep oldu.

Deniz:

Yakışmış gibi.

(10.45)

Batı:

Gibi?

(10.45)

Deniz:

Eh.

(10.45)

Batu:

Öyle mi?
(10.46)

Deniz:

Tamam. İyi işte. 😊
(10.46)

Batu:

Bu hediye karşısında ne yapabilirim?
(10.46)

Deniz:

Gökten kahve tadında yağmur yağdırabilirsin.
(10.47)

Batu:

Bu imkânsız. (:
(10.47)

Deniz:

Ama önümüzdeki maçta benim için Beşiktaş tribününden
VIP yer ayırtmak imkânsız değil.
(10.47)

Kıkırdayarak attığım mesaj üzerine bir süre sohbet sayfasındaki *yazıyor...* ve *görüldü* imgeleri yerini koruduğunda, verecek cevap bulamadığını fark ederek usta bir şekilde muhabbete el koydum.

Deniz:

Dalga geçiyorum. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.
(10.48)

Deniz:

Sana iyi antrenmanlar. (:
Uykumu bölmenin cezasını yarın keseceğim.
(10.49)

Cevap vermeyeceğinden emin bir şekilde uygulamadan çıksam da bir dakikalık uzun bir sessizliğin sonunda bildirim paneline düşen o mesajı açıkça görmüştüm.

Batı:

Yer ayırtma fikri iyiymiş.
(10.50)

6. BÖLÜM: “KARŞILIKLI”

“Aşka Doğru Altı Adım”

AŞKA DOĞRU ALTI ADIM

Sağlıklı bir ilişki için üç şeye ihtiyaç vardır: İyi bir bağa, iyi bir partnere ve iyi bir hikâyeye.

Çoğu ilişkide zaman zaman sorgulanan bazı kritik noktalar olur. Bazen en önemsiz sandığımız ayrıntılar bile beklemediğimiz bir anda çığ gibi büyüyerek karşımızda engel hâlini alan en büyük sorun hâline gelebilir.

Böyle durumlarda çiftler, partnerleri ile aralarındaki bağın eski hâlini alabilmesi için çift terapistlerinin en ideal çözüm yolu olduklarını sanır fakat sorunu içselleştirmektense bazı durumlarda tolerans göstermek, ilişkiyi herhangi bir terapiye ihtiyaç duymadan çok daha sağlıklı bir hâle getirecektir.

Gelin sizinle bir ilişkiyi güçlendiren ve partnerimizle aramızdaki bağı kuvvetlendiren bazı ufak ayrıntılardan bahsedelim:

1. Karşılıklı İletişim ve Birbirini Anlamak.

Maddeyi yazdığım gibi önümdeki dizüstü bilgisayarın ekranını sertçe kapattım ve derin bir soluk vererek başımı sandalyede geriye yasladım.

Her madde için ufak bir açıklama kısmı da eklemeyi planlıyordum ancak henüz bunun için dikkatimi yeterince önümdeki ekrana verdiğimi sanmıyordum.

Tekerlekleri olan sandalyemi bir o yana bir bu yana sallayarak tavanı izlemeye başladığımda, “Karşılıklı iletişim en büyük artıdır,” diye mırıldandım dosyaya yazacağım şeyleri sesli bir şekilde dile getirerek. Bunu söylerken bileğimdeki siyah-beyaz örgü bilekliğin varlığını sezdim ve başım hâlâ tavana doğru bakarken kollarımı kaldırarak onu izlemeye başladım.

Aynı zamanda, “Bu noktada önemli olan detaylardan biri de uyuz ve sinir bozucu olmayan, sizi her şekilde anlayan ve alttan alan sağlıklı bir partnere sahip olmanızdır,” diye mırıldanmaya devam ediyordum. Bilekliğe bakarken gözlerim kısıldı. “Hor görmeyen, alay etmeyen ve uyuşuk olmayan kusursuz bir partnere... Aslında bu engellenebilir. Uyuz olması da pek büyük bir sorun değil, güne onun için her sabah bir fincan yeşil çay...”

Öylece duraksayıverdim.

Ne saçmalıyordum ben?

“Hayır tabii ki,” diye homurdandım hızla yayıldığım yerden doğrulduğumda. “İyice saçmaladın, Deniz. Bu ne berbat bir çözüm teorisi?”

Kendi kendime kızarken, dakikalardır soğumaya yüz tutmuş şekilde masanın üzerinde duran ve üzerinde, “*With great power comes great responsibility.*”³ yazan kırmızı kupama

³*Büyük güç, büyük sorumluluklar getirir. (İng.) (e.n.)*

yöneldim. *Spider-Man* serisinde geçen ünlü bir alıntıydı ve bu güzel kupayı bana geçen seneki yaş günümde Ata hediye etmişti.

Kahveden koca bir yudum alıp, kısık gözlerle bilgisayarımın üzerindeki ısırılmış elma logosunu incelerken üzerimdeki pijamanın içine attığım ve sessize aldığım telefonumdan mesaj titreşiminin yükseldiğini hissettim.

Cebimden çıkarıp elime aldığımda ise yanılmadığımı fark etmiştim. Çünkü Batı Han Egeli'den yeni mesajlar vardı.

İsmi okuduğum gibi bünyeme çarpan heyecan dalgası, bakışlarım ekrandayken dizlerimi toparlamama ve oturduğum yerde daha dik bir pozisyon almama neden olmuştu.

Beklemeden mesajını açtım.

Batı:

Bugünkü antrenman iptal.
Haberin olsun.
(12.19)

Şaşırmamıştım. Haftanın ilk günü hareketli başlamıştı çünkü sabahtan beri duyurulan fırtına uyarılarından ötürü okullara da bir günlüğüne ara verilmişti. Dışarıda kuvvetli bir lodos vardı.

Deniz:

Tamamdır.
(12.20)

Sohbetten çıkmak için ufak bir hamlede bulunuyordum ki parmaklarım hareket edemedi isminin alt kısmında beliren *yazıyor...* imgesiyle birlikte gözlerim kısıldı.

Ne olduğunu düşünmeye fırsat bulamadan ekranım yeni bir mesaj bildirimiyle aydınlanmıştı.

Batı:

Ödevin için buluşabiliriz istersen.
(12.20)

Bu teklifin gözüme bu denli cazip gelmesi normal miydi?

Deniz:

Dışarıda lodos varken mi? :(
(12.20)

Batı:

Civarda açık bir mekân varsa arabamla gelebilirim.
(12.20)

Deniz:

Riske atmaya değer mi? Tesiste kalmıyor musun sen?
(12.21)

Batı:

Evet.
(12.21)

Deniz:

Beşiktaş'ın tesisleri evime uzak. Ödevimin acelesi yok dediğim gibi, başka bir gün rahatça halledebiliriz.
(12.21)

Başka zaman bu denli toleranslı olacağımı sanmıyordum fakat önümüzdeki birkaç saat için benim de zihinsel detoksa ihtiyacım vardı. Ödevi ve maddeleri düşünmekten günlerce uykusuz kalmıştım.

Mesajım *görüldü* etiketinde kaldığında cevap vermeyeceğini anlayarak uygulamadan çıktım. Fakat tam telefonu kapatıp tekrardan bilgisayarına odaklanacağım sırada bildirim panelinde bir kez daha onun ismiyle karşılaşmıştım.

Batı:

Buradan da halledebiliriz, biliyorsun.
(12.22)

“Bu ne demek şimdi?” diye mırıldandım sesli bir şekilde. Hevesli miydi yoksa bir şeyler mi karıştırıyordu?

Deniz:

Üzgünüm. Yüz yüze olması gerek.
(12.22)

Batı:

Niye böyle tuhaf kuralların var?
(12.23)

Kaşlarım çatıldı.

Deniz:

Senin tuhaf bulman bunun tuhaf olduğu anlamına gelmez.
(12.23)

Ön yargılı bir insan değildim fakat ona bir şeyler açıklamaya çalışmanın hiçbir anlamı olmadığını biliyordum. Burnu havadaydı. Yanlışı savunsa dahi çıkıp *sen doğrusun* demez ve kendi bildiğini okumaya devam ederdi. En azından etmişti. Onu tanıdığım şu birkaç günlük süreçte.

Federasyonunun ve okul takımının onu ne denli el üstünde tuttuğunu hatırladığımda, “Bu kadar şımarık bir çocuk olmasına şaşmamak gerek,” diye homurdandım baygın bakışlarımı telefonumdan çekerek. Fakat bunu yaptığım an gözlerimin önüne bilgisayarımın açık ekranı geldi ve fark ettiğim alternatifle birlikte gözlerim kocaman açıldı. *Tabii ya...*

Bunu nasıl akıl edebildiğimi düşünmeyi sonraya bırakarak fikrimden caymadan önce telefonumu tekrar elime aldım ve hızlı bir şekilde Batı Han Egeli'ye yazdım.

Deniz:

Bekle. Görüntülü konuşabiliriz.
(12.25)

Deniz:

Sana uygun mu?
(12.26)

Oturduğum yerde ayaklandıktan sonra kısacık kestiğim tırnaklarımın kenarlarını kemirerek cevabını beklemeye başladım.

Batı:

Uygun.
(12.26)

İstediğim yanıt bu olmasına rağmen aklım bu fikri kesin bir dille reddediyordu. Yapmalı mıydık? Basit bir telefon görüşmesini gözümde bu denli büyütme saçmalaktan başka bir şey değildi fakat içimden bir ses bunun için biraz daha beklememi söylüyordu.

O sesi dinlemedim.

Bunun yerine artık içine sığamadığımı fark ettiğim sandalyeden kalkmaya karar vererek, koşarak yatağıma ilerledim.

Deniz:

Tamamdır. Bana ne zaman müsait olduğunu söyle.
Web'ten bağlantı yollayacağım.
(12.27)

Batı:

Şu an müsaitim.
(12.27)

Pekâlâ...

Mesajına görüldü attıktan sonra yattığım yerden aynı hızla doğruldum ve dakikalar önce kapattığım dizüstü bilgisayarımı kucağıma alarak yeniden yatağıma oturdum.

Aynı zamanda pof çantamın içinden deri ajandam ve dolma kalemimi çıkarıyordum.

Dakikalar sonra attığı bağlantıdan ona bir görüntülü arama daveti yolladığımda, yatakta yüzüstü bir pozisyon alarak kabul etmesini bekledim. Yumuşak dokuya sabitlediğim dirseklerimden güç alarak çenemi avuçlarım arasına aldığım sıra, aynı zamanda heyecandan pizza desenli çoraplarımın olduğu ayaklarımı da havada sallamaya başlamıştım.

Birkaç saniye sonra site kısa bir süreliğine dondu ve hemen ardından ekranda onun tanıdık siması belirdi.

Bilgisayarı masanın üzerinde olmalıydı çünkü kadraj sabitti. *Onun aksine*. Islak saçları, beyaz tişörtü ve gri eşofmanı ile odasının içindeki bir noktadan ne olduğunu anlayamadığım bir nesneyi aldığını görünce, “Selam,” diye mırıldandım çekingen bir sesle.

Sesimi duyduğu gibi odağı doğrudan ekran olduğunda ve arama kısmında onu beklediğimi fark ettiğinde, hâlâ ellerimi çeneme yaslamış bir şekilde kameraya baktığımı çok sonradan fark edebilmişim.

Siktir.

Ani vuran sıcaklık dalgası doğrudan yanaklarıma hücum ederken onu dikizler gibi ekrana girdiğim için utangaç bir şekilde bakışlarımı kaçırdım. Fakat o bunu fark etmiş gibi durmuyordu. Ben kızaran yanaklarımı gizlemeye çalışırken kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve bulamadığı şey her neyse onu aramayı bırakıp bilgisayarın karşısındaki yerini aldı. “Selam.”

Yaşadığım utançtan ötürü bir süre onun varlığını görmezden gelmeyi düşünüyordum fakat... Parmaklarını ıslak saç tutamlarının arasından geçirmek için kolunu kaldırdığı sırada fark ettiğim şeyle birlikte gözlerim kocaman açıldı. “O ne?”

O siyah-beyaz şey...

Kaşları çatıldı. “Ne?”

“Bileğindeki,” derken aynı zamanda işaret parmağımla kendi bileğimdeki bilekliği işaret ettim. “Benim verdiğim değil mi o?”

“Evet?”

Bu hiç iyi değil. Hiç, hiç iyi değil. “Niye takıyorsun?”

Heyecandan kalbim çıkacak olmasına rağmen kendimi tutarak sorduğum soru karşısında kısa bir an duraksadı. Tuhaf tuhaf ekrandaki yansımama bakarken, “Niye takmıyorum?” diye mırıldandı.

“O bizim ilişkimizin simgesi,” diye karşılık verdim her iki elimi de kaldırıp işaret ve orta parmaklarımla vurgulayıcı bir tırnak işareti yaparken. Az önceki utangaçlığım neyse ki buhar olup gitmişti. “Randevularımızda takman için vermiştim.”

“Sevdim. Aldım. Taktım,” diye homurdandı söylediklerim cevaplanmaya değer sorular değilmiş gibi.

Gözlerimi devirerek bakışlarımı ajandama çevirdim ancak haklılık payı olduğunu inkâr edemezdim. Nihayetinde Beşiktaş’ta oynayan yetenekli bir genç yıldızdı ve uğruna çabaladığı sporu ona hatırlatan simgeleri vücudunda taşıması son derece normaldi.

Ve güzel.

Ajandamın içinde onun için ayırdığım boş sayfayı açarken, “Her neyse,” diye mırıldandım sabit tutmaya çalıştığım bir sesle. “Şimdi telefonumdan ses kaydı alacağım. Bir nevi röportaj gibi düşün. Sorduğum sorulara yanıt vereceksin. Her soru için on beş saniyen var, fazla özele inmemeye çalışacağım fakat sınırı aşarsam bana ekrandan *dur* uyarısı yapabilirsin. Pas geçme hakkın var ama röportajın ilgi çekici olması için bunu kullanmammanı öneririm.”

“Çapraz sorguda mıyım?”

Bu dediğine hafifçe gülerek başımı salladığım sırada kaydını başlatmak için telefonuma uzanmıştım ki aynı saniye içinde tiz bir bildirim sesinin aramızdaki sessizliği doldurmasıyla başımı kaldırıp ekrana bakmak zorunda kaldım.

Çünkü onun telefonundan gelmişti.

Masanın üzerine koyduğu telefonunun ekranı gelen bildirimle birlikte aydınlandığı sıra aynı zamanda benim üzerimde olan dikkati de tamamen dağılarak o noktaya çevrilmişti.

Birkaç saniye sonra ise okuduğu her ne ise telefonu eline alarak bir şeyler yazmaya başladı.

“Özel hayatına karışmak kesinlikle haddime değil,” diye mırıldandım ses kaydını başlatmadan hemen önce. “Ama röportajımız bitene kadar telefonunu sessize alır mısınız? Çok uzun süreceğini zannetmiyorum zaten.”

Ben bunu derken onun telefonundan başka bir bildirim sesi daha yükselmiş ve bakışlarını bana hiç değdirmeden telefonuna gömülerek yeni bir şeyler daha yazmaya başlamıştı.

“Bir saniye,” diye mırıldandı yeniden bana döndüğünde. “Ufak bir sorunum var. Biraz bekleyebilir misin?”

Sanırım bekleyebilirdim. “Her şey yolunda mı?” diye sorma ihtiyacı duydum.

“Eh, pek öyle olduğu söylenemez,” diye karşılık verirken aynı zamanda başka bir mesajı okumaya koyulmuştu. “Dönem içinde iki kez büte kalan bir arkadaşım için en azından.”

Kaşlarım havalandı. “Öyle mi?”

“Edebiyattan.” Bakışları telefonuyla benim aramda mekik dokurken tek eliyle hafifçe ensesini kaşıdı. “İlk senesinde bölüm birincisiydi.”

Bölüm birinciliğinden, büte kalacak kadar dibe çekilen bir düşüş akademik camiada sık rastlanan bir durum olmasa da, “Yardım edebileceğim bir şey var mı?” diye sordum dikkatimi ona vererek. “Profesörlerin yayınladıkları sınav sorularına hiç baktı mı?”

“Defalarca kez,” diye mırıldandı sıkıntılı bir şekilde iç geçirdiğinde. “Özel ders almasını söyledim ama kendi seçtiği öğretmenle olması konusundaki ısrarından vazgeçmiyor.”

Özel ders almasını söyledim.

Bunu duyduğum gibi zihnim, futbol takımıyla yaptığım ilk antrenman gününde tribünde hararetli bir şekilde telefonla konuşan o sarışın kıza gitmişti.

Özel ders mi, diye sormuştu telefonda tartıştığı kişiye karşı. Bir de sizin tuttuğunuz hocayla? Hayır. Kalsın.

Batı’nın bahsettiği *bir arkadaşın* o kız olma ihtimali yüzde kaçtı?

Kısa bir an bunun şaşkınlığını yaşasam da çok geçmeden bu tuhaf hissiyatı üzerimden atarak, “Edebiyat demiştin, değil mi?” diye sordum sorgulayıcı bir sesle. Bakışları bana döndüğünde onaylar gibi başını salladı. “Geçen sene derslerime giren birkaç hocayla hâlâ iletişim hâlindeyim. İşine yarar mı bilmiyorum ama konuşmak isterse numaralarını atabilirim.”

“Tanımadığı birini istemiyor. Biraz... Kötü tecrübeleri var.”

Kötü tecrübeleri var. İçimi saran merak duygusu katlanarak artsa da, “Alkan Hoca, güz döneminin başından beri lisans derslerine girmeyi kesti,” diye devam ettim ikna edici bir sesle. “Serbest çalışıyor. Geçen sene sınıfımdan bir çocuğa özel ders vermişti. Onunla görüşebilir.”

“Çağın Alkan Dinçer?” diye sordu aynı kişiden bahsettiğimizi onaylamak ister gibi.

“Evet,” diye mırıldandım onaylar bir şekilde. “Onu bu camiada tanımayan tek bir kişi bile yok üstelik.”

Dakikalardır sıkıntılı bir ruh hâlinde olan Batı Han Ege-li, bu ismi duyduğu gibi dudaklarından alaycı bir homurtu çıkarmıştı. “Hayatta olmaz.”

Çeneme yasladığım elimi hafifçe geri çektim. “Neden?”

“Bilmiyorsun. O...” diye karşılık verirken bir an duraksamak zorunda kalmıştı. “Sorunlu biri. Aynı hamurdan degiller.”

Çatılan kaşlarım varlığını korusa da, “Sorunlu olduğunu sanmıyorum,” diye mırıldandım kendi fikrimi belirterek. “Adam doçent sonuçta. Derslere girmiyor ama tez danışmanlığı yaptığını biliyorum. Ücretli ek dersler için de ayrı mail hesabı var. Sadece mesafesini koruyan biri.”

Alnına düşen tutamlarda gezinen bakışlarım, “Ondan bahsetmiyorum,” demesiyle yeniden suratına düştü. “İklim’den bahsediyorum.”

Gözlerim kısıldı. “İklim?”

“Arkadaşım,” diye devam ederken derin bir nefes verdi ve bahsi geçen kıza son bir şeyler daha yazdıktan sonra telefonunu kapattı. “Her neyse. Hadi başlayalım.”

Aramıza sızan tuhaf sessizlikte ilk birkaç saniye onu süzsem de sonrasında uzatmayı bıraktım ve usulca omuz silke rek ses kaydını başlattım.

“Bana biraz kendinden bahseder misin?” diye devam ettiğim sırada aynı zamanda dudaklarımı oynatarak kameraya doğru *kaydı başlattım* dedim ve elimle sessizce kendi telefonumu işaret ettim.

Beni göz kırparak onayladığında, “İsmim Batı Han Ege-li,” diye mırıldandı resmiyete bürünerek. “23 yaşındayım. Boğaziçi Üniversitesi Beden Eğitimi Bölümü son sınıf öğrencisiyim ve aynı zamanda Beşiktaş Jimnastik Kulübü’nde profesyonel futbol oynuyorum.”

Yalnızca klasik bir tanım olmasına rağmen, öz geçmişinin dörtte birlik kısmının dahi bu denli göz kamaştırıcı olması imrenilmeyecek gibi değildi. Hafifçe iç çekerek memnun bir mırıltı çıkardığımda, “Köşe yazımın konusunun aşk ve ilişkiler üzerine kurulu olduğunu biliyorsun,” diye mırıldandım dolma kalemimi elime alarak. “Bugün senden bunun hakkında birkaç öznel fikir alacağım.”

“Tabii ki.” Sesi, kayıta olduğumu bildiği için en az benimki kadar resmi çıksa da ekrandan sessiz sessiz bakıştığımız sürece ikimiz de gülmemek için kendimizi zor tutuyor gibi görünüyorduk.

Kendimi güçlükle sıktım ve ona, “Şu an herhangi bir ilişki içinde misin?” diye sordum.

Cevap için beklemedi. “Hayır.”

“Güzel. Öncesinde ciddi bir ilişki yaşadığın ve âşık olduğun birisi hiç oldu mu?”

“Hayır.”

“Peki, hiç ilişki yaşadığın oldu mu?”

“Evet.”

“En kısası ve en uzununu ne kadar sürdü?”

Bu sorum üzerine bir süre cevabı düşündü. “En kısası beş gün. En uzununu üç hafta.”

Tahmin ettiğim gibiydi. “Peki ya cinsel hayatın?”

“Anlamadım?”

“Aşkı ve hazzı birbirine karıştıranlardan mısın yoksa bunları ayrı ayrı deneyimlemekten mi yanasın?”

Önümdeki listeden sorarken bunun özel hayatı kurcalamaya girdiğini bilsem de bana *dur* komutunu verdiği vakit zaten soruyu es geçecektim.

Fakat hiçbirini yapmamıştı. “Şu ana kadar ikisini birbirine hiç karıştırmadım.”

“Bu, bir tercih miydi?”

“Kısmen.”

“*Kısmen*’i tanımlar mısın?”

“Doğru zamanı bulamadım,” diye mırıldandı omuz silerek. “Ya da doğru insanı.”

Sorularımı kendini saklamadan, rahat bir şekilde yanıtlaması hoşuma gitmişti. Kendisi hakkında burnundan kıl aldırmayan biri olsa da şu an karşımda rahatsız ya da sıkılmış durmuyordu.

Bu kadar özel hayatına girmenin şimdilik yeterli olduğunu fark ettiğimde, “Öyleyse Batı Han Egeli,” diye mırıldandım ajandamı önüme çekerek. “Sence aşkın tanımı nedir?”

Bir süre sessiz kaldı. Ona her soru için on beş saniye vermemden ötürü bu sessizliği garipsemedim ve beklentiyle gözlerinin içine bakarken içimden yavaş yavaş geri saymaya başladım.

Fakat o saniyelerde bakışlarını ekrandaki yansımamdan çekmeden cevabını düşünmeye devam etmesi, beni tuhaf bir şekilde o kısacık on beş saniyenin içine sığdıramamıştı.

“Mutluluğu yakalamak,” diye bir cevap verdi ufak bir sessizliğin ardından. Aldığım yanıtla birlikte söylediği şeyi ajandama geçirmek için hareketlenmek istemiştim ancak elimde olmayan bir sebepten ötürü ben de kendimi onun yansımasına bakarken bulmuştum.

Devam etmek için dudaklarını araladığında, “Ona baktığında cevabını uzun süredir aradığın sorularının bir yanıtı kavuştuğunu anlamak?” diye mırıldandı sorarcasına. “*Bilmiyorum*. Henüz bunu bana tattırabilecek birini tanımadım.”

Suratımı yeniden avuç içlerime yaslarken onun ekrandaki görüntüsüne bakarak sessizce çektim. “Sence istesek dar açıdan dahi bakılabilecek bir duygu mu yoksa bir histen çok daha fazlası mı?”

“Ne eksisi ne fazlası. Tam ortası,” diye cevap verdi. Usulca başımı sallayarak bunu not etmeye yeltendiğimde, “Sence?” diyerek beni bir kez daha şaşırtmasını beklemiyordum.

Her ne kadar buna hazırlıksız yakalansam da “Bence aşk, hissettiklerimizden ve gördüklerimizden çok daha fazlası,” diye karşılık verdim kısa bir düşünce fırtınasının ardından. Devam ederken ekrandaki yansımasına bakmıştım. “İki kişinin aynı hissi tatması kadar aynı kalbi de taşıması. Bilmiyorum... Böyle galiba.”

“Kafanda bu profile uyan biri var mı?”

“Henüz yok,” derken bir kez daha kameraya doğru eğildim. “Sonrasında da olacağını pek sanmıyorum. Öyle biri varsa bile benimle baş ettiği sürece kafası fazlasıyla ağrıyacağı için mesele büyümeden önce kendini geri çekeceğine eminim.”

“Neden?”

“Çünkü beni gerçekten tanımak isteyen bir insanla hiç tanışmadım,” diye karşılık verdim hafifçe omuz silkerek. Fakat o an bana beni tanımaya yönelik sorular soran da cevabını bekleyen de oydu aslında. “Bence âşık olduğum kişi benim en sevdiğim yemeği bilmeli, tuhaf belki de fakat sessizliğimde dinlenmeli. Konuştuğumda dinlemeli...” Bir an duraksasam da o noktada ekrana doğru sebepsizce gülümse-dim. “Âşık olduğum kişi benimle *Spider-Man* bile izlemeli.”

“Bu, duyduğum en saçma istek.”

“Ben de onu diyorum işte.” Omuz silkerek karşılık verirken gülümsememi bozmadım çünkü tam olarak bu yanıtı bekliyordum. “Bunu benim için yapacak bir insan henüz yok. Belki de hiç yok. Bu yüzden bunu düşünmesi gereken kişi ben değilim.”

“O kişinin ben olduğumu düşündüğün için mi şu an karşındayım?”

“Belki de.”

Tatlı bir melodiyi mırıldanır gibi, “Deniz,” diye fısıldadı ismimi. Bakışlarımı ondan çeksem de göz ucuyla öne eğildiğini ve beni izlediğini görebilmişim. “Niye böyle düşünüyorsun? Tanıdığım herkesten farklısın.”

Göğüs kafesimde tuhaf bir sızı oluştu.

Tanıdığım herkesten farklısın.

Neden bana iyi hissettirme ihtiyacı duyuyordu ki? Farklı olduğumu ben de biliyordum. En az uçuk, aykırı ve bir hiçten ibaret olduğumu bildiğim kadar. Hayatın sunduğu cilveli gerçek her aynaya baktığımda okkalı bir tokat gibi suratıma çarparken tüm bunlardan nasıl bihaber olabilirdim ki zaten? *Bu duyduğum en saçma istek*, demişti. Kendim için bu cevabı almayı beklediğim tartışılmaz bir gerçektir fakat

karşısında görkemli yüzü ve albenisi olan güzel bir kız olduğunda da aynı şeyi söyler miydi?

Cevabı ben biliyordum. Söylenmezdi.

Tüm bunları dillendirerek bir iyilik yaptığını düşünürken aslında içten içe bana benim kim olduğumu hatırlattığını bilmiyordu.

“Her neyse,” diye mırıldandım tuhaf sohbetimize noktayı koymaya çalışarak. *Tanıdığım herkesten farklısın.* Sesi hâlâ taze bir şekilde kulaklarımda yankılanırken ses kaydını bitirip aramayı sonlandırmayı düşündüm çünkü hevesimin söndüğünü hissediyordum. Fakat bunun için harekete geçmemeye fırsat bile kalmadan ekranıma beklenmedik bir bildirim düşünce, dikkatimi kısa bir anlığına *Batı Han Egesi* yörüngesinden ayırmak zorunda kalmıştım.

Lodos uyarısı geçmişti.

O saniyelerde aynı bildirim ona da gelmiş olacak ki başını telefonundan kaldırırken gözlerinde oluşan tuhaf parıltıları, aramızdaki ekrana rağmen belirgin bir şekilde görülmüştü.

“Deniz,” dedi belli belirsiz.

Ondan önce *Batı* demek için araladığım dudaklarımı usulca kapatırken, “Efendim?” diye karşılık verdim kısık bir sesle.

Telefonunu masanın üzerinden alarak yavaşça eşofmanının cebine attı.

“Röportaja yüz yüze devam etmeye ne dersin?”

7. BÖLÜM: “GELİŞME”

“Alışılmışın dışındasın fakat ilgi çekici olduğunu inkâr edemem.”

“Yoldayım,” diye mırıldandım on saniyedir avuçlarımın içinde titreyen telefonu açtığımda. “Beş dakikaya oradayım. Sen ne yaptın?”

Arka planı gürültülü olmalıydı ki bana cevap vermeden önce hatta boğuk bir ses kirliliği olmuştu. “Geldim mekâna. Seni bekliyorum.”

“Kalabalık mı?”

“Pek sayılmaz...” diye mırıldansa da arkadan yükselen sesler bana yeterli cevabı veriyordu. “Belki biraz.”

“Lodosa rağmen mi?” diye sordum camdan dışarı bakıp bir kez daha trafik ışıklarını kontrol ettiğimde. Bir süredir kırmızı yanıyordu ve ışıklardan iki durak sonra ineceğim göz önünde bulundurulursa heyecanımın önüne geçemiyordum.

Nasıl geçebilirdim ki? Onunla buluşacaktım.

“Hm-hm...”

Cevabıyla hatta kısa süreli bir sessizlik oluştu. Bunu doldurmak istediğimi fark ederek, “Hazar Hoca’nın attığı hikâyeyi gördün mü?” diye sordum meraklı bir sesle.

“Hayır,” dedi anlamamış gibi. “Ne atmış?”

“Fırtınanın ortasında, sıırıslıklam hâlde gübre taşıırken çekilmiş bir fotoğraf,” diye açıkladım, bir elimi ağzıma götürüp gülme dürtümü bastırmaya çalıştığım da.

“*Gübre* mi?” diye sordu bunun olmasına ihtimal bile vermiyormuş gibi.

Hafifçe güler gibi bir ses çıkarırken, “Alkan Hoca’yla birlikte,” diye devam ettim, üniversite hocalarım hakkında gıybet yaptığım gerçeğini düşünmeyi sonraya bırakarak. “Bir çiftliğin önünde...”

“Sana yemin ederim, o ikisi birbirinin psikolojisini bozuyor.”

Sessizce kıkırdadım. “O kadar yakınlar mı?”

“Oldum olası,” diye homurdandı, eskisine göre çok daha keyifli çıkan bir sesle. “Birbirlerine kafayı yedirtecek kadar.”

Dudaklarımdan ufak bir şaşkınlık nidası kaçtı. “Sen az önce kendi koçuna *deli* iması mı yaptın? Bunu kesinlikle haftalık raporuna ekleyeceğim, Egeli. Bittin sen.”

Belirsiz de olsa hattın öteki tarafında güldüğünü duymuştum. “Dört gözle bekliyorum.”

Ona aynı şekilde karşılık vereceğim sırada ışıklar yandı ve kalbim ani bir şekilde göğsüme baskı uyguladı. “İnmek üzereyim.”

Toplu taşımanın kapılarına ilerlediğim sırada, “Her adımını böyle bildirecek misin?” diye sordu anlamaya çalışır gibi.

“Darladım mı?” Bir an duraksadım. Aramayı açtı-
ğımdan beri birçok şey hakkında konuşmuştum fakat
bunun onun dilinde *her adımı bildirmek* anlamına geldi-
ğini bilmiyordum. “Ben... Biraz ayrıntıcı bir insanım da...
Bazen heyecandan gerçekten ne dediğimi takip bile edemi-
yorum. Kusura bakma.”

Göremeyeceğini bilmeme rağmen yanaklarımın kızar-
masına engel olamazken, “Aksine,” diyen itiraz dolu fısıltısı
kulağıma doldu. “Hoşuma gitti.”

Hoşuma gitti.

Kalbim, ettiği her laftan sonra bu denli çaresizce hızlan-
maya devam mı edecekti?

“Gerçekten mi?”

“Alışılmışın dışındasın, Deniz Soykan,” diye mırıldandı
cesur bir sesle. “Fakat ilgi çekici olduğunu inkâr edemem.”

Dudaklarım ona karşılık vermek için aralandıysa bile
kulağıma dolan sözcüklerden sonra itinayla geri kapan-
mıştı.

“Sen...” Aynı saniye içinde fark ettiğim bir başka şeyle
rahatlamış şekilde nefesimi verdim. “Kesinlikle çift olma
konusunda çıtayı fazlasıyla yükselttin, Kaptan.”

Beni onaylar nitelikte bir şey söylemesini beklesem de
karşılık vermemişti.

“Bana ilhamın nereden geleceğini çok iyi biliyorsun. Bu
yüzden bu denli üzerime titriyorsun.”

Böyle yapmaya devam etmeliydi.

Koçun büyük bir hata yaparak bizi bir araya getirdiğine olan inancımı yavaş yavaş yerinden etmeye başlıyordu. Akıllı ve pratikti.

Otomatik kapılar içeriye doğru açılırken, “İki dakikaya oradayım,” diye mırıldandım kendimi can havliyle dışarı atarak. “Ve sanırım ödevimdeki ikinci maddeyi az önce senin sayende buldum. İçeride görüşürüz.”

Cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu kulağımdan çektim ve aramayı bitirdim.

Fakat elim *sonlandır* tuşuna gitmeden önce belli belirsiz, “Ödev ne alaka?” diye homurdandığını duymuştum.

“Bu mekânı seçmenin özel bir nedeni var mı?”

Öteki tarafımdan yükselen soruyla birlikte, gözlüklerimin üzerinden Batı Han Egeli’ye doğru imalı bir bakış attım.

Buluşacağımız için içindeki notları yarıda kestiğim ajandamı çantamdan çıkarırken, “Rahat puf koltukları var çünkü. Bu, kesinlikle en ilgi çekici nedenlerinden biri,” diye mırıldandım. Aynı zamanda parmağımı tavandaki hoparlöre doğru kaldırarak içeriye yayılan güzel melodiyi işaret ettim. “Ve şarkı seçimleri çok iyi.”

Sırtını puf koltuğun oyuk kısmına yaslayıp bir dizini kırdı. “Bu koltuklar rahat falan değil,” diye homurdanırken bakışlarını boşluğa dikerek huysuz bir çocuk gibi somurtmaya başlamıştı.

İstemiyor olmama rağmen kendimi bir anda onun hareketlerini izlerken bulduğumda ajandamla oynamayı kesmiş

ve yarım ağız sırıtmaya başlamıştım. Gürültüden ve *şatafatsız* mekânlardan hoşlanmadığı bariz bir gerçek olsa da bu komik *-ve biraz da tatlı-* tavırlarını izlerken keyif almadığımı söylesem yalan söylemiş olurdum.

“Rahatlar,” diye mırıldandım hafifçe iç geçirerek. “Sadece sen *nasıl huysuz görünebilirim* alternatiflerine başvurursun.”

Söylediğim şeye yalnızca uyuz bir göz devirmesiyle karşılık verirken, “Bana teşekkür etmedin,” diye homurdandı ters bir sesle.

Kaşlarım havalandı. “İkinci maddeyi bulmama yardımcı olduğun için mi?”

Alışılmışın dışındasın fakat ilgi çekici olduğunu inkâr edemem.

Her ne kadar bunu proje ödevim konusunda beni poh-pohlamak için söylediğini bilsem de kelimeleri kulağıma dolduğu an, yüreğimin tuhaf bir şekilde ağzımda attığını hatırlıyordum.

Orada ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu fakat bünyem son zamanlarda bana hayatım boyunca hiç tatmadığım garip hissiyatlarla karşılık veriyordu.

“Hayır,” diye homurdandı beklediğimden çok daha suçlayıcı bir tonda. “Söylediğini yaptığım için.”

Ona doğru eğildim. “Ne için teşekkür edecekmişim sana?”

Gözleriyle altımızdaki puf koltukları işaret ettiğinde, “Beş dakikaya çekime alınacak modeller gibi ayakta poz kesmek yerine bize yer tuttuğum için?” diye karşılık verdi.

Cevabı karşısında bir an yüzüne bakakaldım.

Fakat çok geçmemiști ki her şeyi idrak etmemle boğazımdan yükselen yoğun gülme hissine engel olamadım ve yüzüne karşı bir kahkaha patlattım.

Gülmeye başladığı ilk saniyede gözleri sulanan o insanlardan biri olduğum için işaret parmağımla gözlerimin kenarını silerken, “Söylediğim her şeyi kelimesi kelimesine hatırladın mı gerçekten?” diye devam ettim kahkahalarımın arasından.

“Tasadüfi bir hatırlama,” diye karşılık verdi bedenini yasladığı yerden kısık gözlerle beni izlerken.

İki yandan topuz yaptığım saçlarım, kahkaha atarken hiçbir şekilde rahat durmadığım için kafamı her oynatışında sallanıyordu. Bana baktığını biliyordum ancak, “Bundan emin misin?” diye sorup bakışlarımı ona çevirirken gözlerini bile kırpmadan beni izlemesini beklemiyordum.

Bu ufak ayrıntı beni bir anlığına afallatsa da işaret parmağımla kaldırarak koltuklarımızı işaret ettim ve “Gözümünden kaçtı sanma,” diye mırıldandım. “Senin koltuğun siyah, benimki beyaz. Buna da mı ufak bir tesadüf diyeceksin?”

“Röportaja başlasak mı?”

Sorularımdan kaçmasının verdiği zevk saniye saniye bedenime yüklenirken, “Ondan önce,” diye mırıldandım ve onunla alay etmeyi kesip deri ajandamı elime aldım. “Bulduğum ikinci maddenin ne olduğunu henüz söylemedim.”

“Neymiş?”

“Partnerimizle yaptığımız karşılıklı iltifattan çekinmemek.”

Bir süre sessizce gözlerimin içine baksa da çok geçmeden, “Hmm,” diye bir mırıltı çıkardı belli belirsiz. “Farkında mısın bilmiyorum ama az önceki iltifat tek taraflıydı ve bunu yapan bendim.”

Naneli içeceğimden bir yudum alacağım sırada duyduğum şeyle birlikte bir an duraksadım. *Gerçekten öyleydi.* “Doğru,” diye karşılık verdim onu onaylar bir sesle. Kafamı kaldırarak suratına baktığımda benden çok daha farklı bir şey duymayı beklediğini biliyordum. “Şartların eşit hâle gelmesi için benim de sana iltifat etmem gerekiyor.”

“Bir ilişkide yalnızca tek taraf iltifat ve ilgiye boğulursa bu bir süre sonra içinden çıkılamayan bir bataklığa dönüşmez mi?” diye sorduğunda, her kelimesinde ne kadar haklı olduğunu bir kez daha fark etmiştim. “Bekliyorum, *Rehber Kız*. Güzel bir şeyler olsa iyi olur.”

Gülerek yüzümü buruşturduğum sırada kolumun altında olan çilek şeklindeki ufak yastığı ona fırlatmıştım. “Gerçek bir ilişkideymişiz gibi triplere girmeyi kes.”

Havada kaptığı yastığı bana geri yollamak için bir an bile beklemedi. “...*dedi* bir ilişkide olduğunu hissetmek için bana çift gibi giyinmeyi teklif eden kız.”

Suratıma doğru büyük bir hızla gelen yastığı onun gibi havada yakaladım fakat geri fırlatmak yerine kolumun altına sıkıştırarak oturduğum noktadan üzerine eğildim. Aynı zamanda düşünmeye başlamıştım. *Bir insana nasıl iltifat edilirdi ki?* Bunca zaman boyunca görünüşleri hakkında nidalar yağdırdığım kişiler yalnızca annem ve Yağmur’du çünkü dışa dönük bir insan değildim. Benim için sıradan olan şeylerin onun gözündeki yerlerini bilmediğim için sınırimi aşmaktan korkar ve tepki vermelerini istemezdim.

Fakat bakışlarımı suratından kahverengi ve capcanlı görünen dağınık saçlarına çıkardığım sırada dokunmak için uzansam avuçlarımın arasında kaybolacak kadar yumuşak bir hissiyata sahip olduğuna kalıbımı bile basabilirdim.

Ya da koyu kahve, özenli bir şekilde yukarı kıvrılmış gür kirpiklerinin altında canlı canlı parıldayan gözleri... *Dudakları da güzeldi aslında.* Çene hatları önceki buluşmalarımızda da bu denli simetrik miydi yoksa şimdi mi gözüme çarpıyordu?

Uzun bir sessizliğin sonunda, “Sen...” diye mırıldandım dalgınca. Gözlerimi bile kırpmadan onu izliyordum. “Yakışıklı bir suratın var aslında.”

Kaşları usulca havaya kalktı, ifadesinde alaycı bir şeyler vardı. “Bu kadar mı?”

“Nasıl bir iltifat istediğini söylemedin,” diyerek kendimi savunmaya geçtiğim sırada aynı zamanda bir kez daha çantama yönelmiştim. “Hem sana yeni bir hediyem var.”

Tepkisini merak ettiğim için göz ucuyla ona baktığımda, meraklı bir ışıltıyla harmanlanan bakışlarının bileğindeki örgü bileklikten bana çevrildiğini gördüm. “Yeni mi?”

“Evet.”

“Her buluşmamızda bir hediye mi vereceksin bana?”

“Belki de.” Omuz silktim. “İçimden geliyor.”

“Sen bence beni tavlamaya çalışıyorsun.”

Çantamın içinden ufak hediyemi çıkardıktan sonra bir kez daha omzumun üzerinden ona baktığımda, alaycı sesinin aksine yüzündeki gülümsemenin samimi olduğunu görmüştüm.

“Ya da önümüzdeki maç için o VIP bileti hâlâ istiyordur,” diye karşılık verdim.

Yanaklarındaki çukurlar artık daha belirgin bir şekilde öne çıkarken o noktada içimi titretecek bir şey gerçekleşti ve kısık sesli gülüşünün arasından, ensemde yukarı yoğun bir sıcaklığın yükselmesine neden olan küçük bir ses çıkardı.

Ona bakmamak için zorlu bir savaş vermeye başladığımdan haberi bile yoktu. *O güzel ses nasıl ondan çıkabilmişti?*

Aramıza giren ve bir çığ gibi büyüyen o tuhaf sessizliği bıçak gibi bölerek, “Artık hediyemi görebilir miyim?” diye sordu.

Sesindeki meraklı tını sebepsizce ona dönmeme neden oldu çünkü bu heyecanlı ifadesine asla anlamlandıramayacağım bir şekilde kıyamamıştım. Mantığımın son zamanlarda nasıl bir deneyimden geçtiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu fakat bu karmaşa bir an önce vücudumu terk etse iyi olurdu.

Hafifçe boğazımı temizledim ve ona kaçamak bir bakış attıktan sonra, “Olur,” diye mırıldandım. “Gözünü kapat ve elini uzat.”

Başı usulca omzuna doğru eğildiğinde, bakışlarını benim üzerimden çekmeden gözlerini kıstı ve *ciddi misin* der gibi baktı.

“Ne?” diye karşılık verdim bu imalı bakışın üzerine. “Çabuk kapat yoksa hediyenin ne olduğu hakkında ipucu vermem.”

Bunu dememle birlikte gözleri anında kapandı ve oturduğu yerde doğrularak sol elini bana uzattı. “Neymiş o ipucu?”

Sırıtarak elini tuttum. “Siyah ve beyaz.”

“Yine mi Beşiktaş?” Bunu dediği gibi onun da yüzüne bir gülümseme yayıldığında kapattığı gözlerinden birini araladı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. “Sen gerçekten de o VIP bileti istiyorsun.”

“Sana dakikalardır ne anlatıyorum?” diye homurdandım ve bir kez daha gözlerini yumması için hafifçe elinin tersine vurdum. Bu hamlemlerle dediğimi yaptığında, diğer avucumda sıkı sıkıya tuttuğum gümüş rengindeki Beşiktaş işlemeli yüzüğü usulca işaret parmağına takmıştım.

“Beni resmen hediyelerle tavlamaya çalışıyorsun.”

Gülümsememin daha da büyümemesi için dudaklarımı sertçe ısırmanın gerekmişti. Gümüş yüzüğün kemikli parmaklarına ne kadar yakıştığını düşünürken, “Eee,” diye mırıldandım kısık bir sesle. Aynı zamanda gözlerini aralaması için hafifçe alnına dokunmuştum. “Alıyor muyum biletimi?”

Kahveleri yeniden aralandığında, bakışları odağını biliyormuşçasına doğrudan parmağına çevrildi. İlk birkaç saniye suratından hiçbir şey okunmamıştı fakat çok geçmeden yana kıvrılan dudakları derin bir nefes vermeme neden oldu. “Belki de.”

Fena bir başlangıç değildi.

Aramızdaki teması kestim ve ellerimi birleştirip çenemin altına yasladığımda, onunla göz göze gelebilmek için başımı hafifçe yana eğdim. “Ama bir sorunumuz daha var.”

Bakışları parmaklarından bana kaydı. “Neymiş o?”

“Hiç arkadaşım yok,” dedim omuz silkerek. Vücudumu hareket ettirirken koltuktan sarkan ayaklarımı da usulca sallamaya başlamıştım. “Biletin yanında bana bir de arkadaş bulman gerek.”

“Ben geleyim.”

“Kesinlikle hayır.” Sesli bir şekilde güldüm. “Ben en görkemli köşede otururken sen sahada olmalısın ve tüm kameraların odak noktası olduğun vakit beni işaret ederek göz kırpmalısın.”

Bazen kendimi bulutların ardındaki hayal dünyasına fazla kaptırıyordum...

“Hmm,” diye mırıldandı alaycı bir sesle. “Sanırım birileri itibarımdan faydalanmak istiyor.”

Sırıtişımın büyümesini engelleyemediğim sırada, “Yani,” diyerek ayak uydurdum ona. “Senin uyuz tavırlarına katlanmamın nedenini ne sanıyordun ki?”

“İyi bir takım olduğumuzu sanıyordum.”

“Bu, uyuz bir genç yıldız olarak projeme ilham olmaya başlamadan önceydi.”

“Ukalanın tekisin, biliyorsun değil mi?” diye sorduğu sırada burnumun dikine giderek ona karşılık vermeye hazırlanıyordum ki o noktada masanın üzerinde açık bir şekilde duran laptopumdan tiz bir bildirim sesinin yükselmesiyle dikkatimin dağılması bir olmuştu.

Kaşlarımı çatarak bilgisayarı kucağıma çektiğimde, yan tarafımdaki Batı’nın, “O neydi?” diyen sesini duydum.

“Sadece ufak bir hatırlatıcı,” diye mırıldandım köşede çıkan bildirime bakarken. Bunun önemsiz olduğunu bildiğim için başımı kaldırıp ona dönmüştüm. “Buluşmamız

spontane gelişmeseydi bugünü kendim için ayırmıştım. O yüzden bu saate bir hatırlatıcı koymuştum.”

“Ne yapacaktın ki?” diye sordu meraklı bir sesle.

Bir kez daha ekrandaki hatırlatıcıya bakarken, “Film izleyecektim,” diye mırıldandım açıklayıcı bir şekilde. “Not bile almışım.”

Hangi filmi seçtiğimi hatırlamak için bildirime tıkladığım sırada ondan hiçbir sesin çıkmadığını fark ettim ve bunun içimdeki merak dürtüsünü harmanladığını hissederek bir kez daha göz ucuyla ona baktım.

Bakışları benim üzerimdeydi.

“Ne?” diye sordum istemsizce.

Bir süre daha sessizce beni izlese de sonrasında ondan beklemeyeceğim bir şey yaptı ve renkli puf koltuğumun kenarından tuttuğu gibi beni hızla kendine çekti. Yaptığı hamleyle birlikte ağzım hafifçe aralanırken o çoktan koltuklarımızı birleştirmişti. “O hâlde izleyelim.”

“Ne?”

“Şu aptal programına ne kadar önem verdiğini fark etmemek imkânsız,” diye devam etti. Ardından bilgisayarımı kucağımdan çekti ve bildirimde yazılı filmin adını arattıktan sonra karşısına çıkan ilk siteye tıklayarak onu bizim de rahat görebileceği bir noktaya yerleştirdi. “İzleyelim.”

Her ne kadar şaşırsam da bu fikrin gözüme fazlasıyla cazip geldiğini inkâr edemezdim. “Gerçekten mi?”

Bana cevap vermek yerine ekranda beliren filmin adını, “*13 Going On 30*,”⁴ diye sesli bir şekilde dile getirdi. “Hiç duymadım.”

“Seveceğine eminim.”

Bakışları bana kaydı. “İzledin mi?”

Yavaşça omuz silktiğimde, “Hayır,” diye mırıldandım ve birbirine yapışık koltuklarımızdan güç alarak vücudumu biraz daha ona yaklaştırdım. “Ama eski filmlerin kötü olma ihtimali neredeyse sıfır.”

“Filmin sonunda tatmin olmazsam VIP biletin yanar.”

“Bu büyük bir meydan okuma,” diye karşılık verdim gözlerimi kısarak. “Eğer tükürdüğünü yalarsan okulun ucubesinin futbol takımının kaptanıyla bir ödevde ortak olduğunu tüm kampüs duyar.”

Bana ters bir bakış attı. “Ucube falan değilsin.”

“Meydan okumayı kabul ediyor musun, etmiyor musun? Onu söyle.”

Dudaklarını hafifçe ıslattı ve bakışları bir anlığına gözlerimden ayrıldığında, “Kabul ediyorum,” diye mırıldandı. “Ve diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değil. Başlat artık şu filmi.”

Göğüs kafesimin altında sıcak bir karıncalanma hissederken ona son kez baktım ve içimi kaplayan yoğun heyecanla birlikte oynat tuşuna tıkladım.

O noktada Batı Han Egeli’nin, *ilişki* üzerine kurulu köşe yazım için üçüncü bir ilhama kapılarımı aralamama yardımcı olduğunu ise ona hiç anlatmadım.

⁴*Keşke 30 Olsam*, genç bir kızın bir anda 30 yaşında bir kadına dönüşmesini konu alan romantik-komedi türündeki Amerikan yapımı film. (e.n.)

*3. Birlikte geçirilen zamanı,
kaliteli bir aktiviteye çevirmek.*

8. BÖLÜM: "FİLM GECESİ"

"Alıstırsan daha fazlasını isterim."

*"Benden kurtuluşun yok, Egeli. Sana yemin ederim. O sonu düşünüp düşünüp aklımda kuruyorum, biliyor musun? Eve gince tekrar izleyeceğim ve her sahneden sonra sessiz çığlıklarımı senin sohbet sayfana salacağım. *İç çekme sesi* O kadar güzeldi ki... Sen de tekrar izlemelisin."*

Otobüse bindiğimde attığım sesli mesaja üç dakika sonra cevap vermişti.

Batı:

Eve dönmedin mi hâlâ?
(16.33)

Deniz:

Hayır, kediler için mama aldım. Otobüse henüz binebilirdim.
(16.33)

Deniz:

Filmi beğendin mi? Seni tatmin etti, değil mi?
(16.34)

Deniz:

Biletim hazır mı?
(16.34)

Batı:

Eh.
(16.34)

Deniz:

İnadına yapıyorsun. Gayet de beğendin.
(16.34)

Batı:

Daha iyisini izleyebilirdik.
(16.35)

Deniz:

İzleriz. Bir sonraki buluşmamızda?
(16.35)

Batı:

Olmaz.
(16.35)

Deniz:

Sebepten?
(16.35)

Batı:

Böyle yapa yapa ödevini aksatacağız, farkında mısın?
(16.36)

Deniz:

O zaman pazar bana gel.
(16.36)

Batı:

Ne?
(16.36)

Deniz:

Duydun. Film gecesi yaparız.
(16.37)

Batı:

O film geceleri genelde kız kıza yapılmaz mı?
(16.37)

Deniz:

Hiç arkadaşım olmadığını bilmiyormuş gibi konuşma.
Şu dünyadaki tek arkadaşım falansın şu an.
(16.37)

Deniz:

Gelecek misin onu söyle.
(16.37)

Batı:

Bana uyar.
(16.38)

Batı:

Ve anlaşmamızın başında pazar günlerini kendine ayırdığından bahsetmemiş miydin sen?
(16.38)

Deniz:

Bir seferlik sana ayırabilirim.
(16.38)

Deniz:

Ayrıca bunun ne denli büyük bir özveri olduğundan haberin bile yok, yerinde olsam şansımı son noktasına kadar kullanırdım.
(16.38)

Batı:

Beni bu denli yükselttiğine göre senden kusursuz bir ortam beklemeye başlayacağım.
(16.39)

Deniz:

Dostum, o işi bana bırak.
(16.39)

Batı:

Ne alaka ya?
(16.39)

Deniz:

Bana bırak dedim. Bir film listem var.
Önce *10 Things I Hate About You*⁵ izleriz.
(16.40)

Deniz:

Hâlâ tatmin olmazsan *How to Lose a Guy in 10 Days*⁶ izleriz
ve buna da itiraz edecek olursan seni en kısa sürede bütün
mecralardan engellerim.
(16.40)

Batı:

Filmlerden bahsettiğimi kim söyledi?
(16.41)

Deniz:

Başka neyden bahsediyor olabilirsin ki?
(16.41)

Batı:

Bir şeyden bahsetmiyorum, Deniz.
(16.41)

Otobüs, evimden önceki son durağın çağrısını yaparken
çatık kaşlarla telefonumun ekranına bakmayı sürdürdüm.

⁵*Senden Nefret Ermemin 10 Sebebi*, asi ve bağımsız bir kızın, kız kardeşinin zoruyla birisiyle beraber olmasıyla başlayan olayları konu alan komedi türündeki 1999 yapımı Amerikan filmi. (c.n.)

⁶*Bir Erkek 10 Günde Nasıl Kaybedilir*, kadının erkeği on gün içinde kendisinden soğutmaya çalışmasını konu alan romantik-komedi türündeki 2003 yapımı Amerikan filmi. (c.n.)

Kahve dükkânından çıktığımızdan bu yana kesintisiz bir şekilde onu ve izlediğimiz diziyi düşünüyordum. Romantik komediler her daim bana zevk veren yapıtlar olsa da o an için bunu eşsiz kılan şey, birinin yanımda tüm olanlara eşlik etmesi-ydi. *O kişi Batı Han Egeliydi.* Ona yalnızca basit bir film hatırlatıcısı olduğunu söylememe rağmen itiraz etmiş ve koltuğumu yanına çekerek bana filmi açmamı söylemişti.

Öyle ki bu atağı proje ödevimdeki en büyük ayrıntıyı değiştirmeme neden olmuştu.

Başta bunun futbola duyduğu aşkı temsilen kâğıda dökülen bir ödev olma konusunda hemfıkirdim ancak... Günler geçtikçe ve onun tarafından yapılan jestler benim adıma heyecan verici ataklara dönüştükçe aslında projem için başından beri aradığım o *gerçek aşk* modeline ne denli yakın bir profil olduğunu fark etmiştim.

Bu potansiyeli onda görmemiş olsaydım, ödevimin dörtte birlik kısmını tamamlamışken her şeye en başından başlama riskini göze almazdım.

Belki denersem ona âşık olabilirdim.

Âşık olursam projeyi kusursuz bir şekilde kâğıda dökerdim.

Bu fikrin ne kadar cazip geldiğini düşünmeyi sonraya bırakarak parmaklarımı heyecanlı bir şekilde ekranın üzerinde gezdirdim.

Deniz:

Ne yapıyorsun şu an?
(16.42)

Batı:

Canım sıkıldı, sahaya ineceğim antrenman yapmaya.
(16.42)

Deniz:

Neye sıkıldı canın?
(16.42)

Batı:

Sıkıldı işte, hadi kaçtım ben.
(16.43)

Kaşlarım çatıldı. *Benden kaçıyor muydu?*

Deniz:

İyi. Dikkat et kendine.
(16.43)

Deniz:

Ha bir de meyveli yoğurt ye. Duyduğuma göre bağışıklık
sistemini güçlendiriyormuş.
(16.44)

Deniz:

Yeni bir gün, yeni bir bilgi daha.
(16.44)

Deniz:

Lodos geçse de hava hâlâ serin, böyle geçişli havalarda basit
yollardan hastalık kapabilirsin. Ona göre.
(16.44)

Batı:

Meyvelerden nefret ederim.
(16.45)

Batı:

Ve yoğurtlardan.
(16.45)

Deniz:

İnanamıyorum sana. Yoğurtlardan nefret ediyorum demek
hayatım boyunca hiç yoğurtlu makarna yemedim demektir.
(16.45)

Batı:

Yemedim.
(16.45)

Deniz:

Anlaşıldı. Film zevkinin yanında damak zevkini de güzelleştireceğim. Listeye ekledim.
(16.46)

Deniz:

Pazar günü yoğurtlu makarna yapacağım.
(16.46)

Batı:

Yapma.
(16.46)

Deniz:

Yapayım ya.
(16.46)

Batı:

Tamam, yapma.
(16.47)

Deniz:

Seninle yıldızlarımız apayrı, biliyor musun?
(16.47)

Batı:

Ne alaka?
(16.47)

Deniz:

Tamam söyle ne istediğini, onu yapacağım.
(16.47)

Batı:

Üç gün önceden mi yapıyorsun planlamasını?
(16.48)

Deniz:

Evet canım, artık ne istediğini söylersen
onu da ekleyeceğim planlamama.
(16.48)

Batı:

Bir şey hazırlamana gerek yok, dışarıdan söyleriz.
(16.48)

Deniz:

Futbolcu olduğun için şu noktada utanmalısın kendinden. Uğ
zamanı *fast food* yememelisin. Ayrıca benim elim çok lezzetlidir,
tavuklu pilav falan yapmamı ister misin?
(16.48)

Deniz:

Sporcuların klasik vazgeçilmezi.
Yaparsam parmaklarını yersin.
(16.49)

Batı:

Kafana göre takıl.
(16.49)

Batı:

Ama bilmeni isterim,
(16.49)

Batı:

Alıştırırsan daha fazlasını isterim.
(16.49)

Deniz:

Bana uyar.
(16.49)

İnsanlara hakaret eden birisi hiç olmamıştım.

Fakat Batı Han Egeli bu noktada sınırlarımı fazlasıyla zorlamaya başlamıştı çünkü günler öncesinde bana *üç gün önceden mi yapıyorsun planlamasını* dediği için ve bunu demesiyle biraz hızlıdan aldığımı düşünerek işlerimi ertelediğim için pazar günü gelip çattığında elim ayağıma dolanmıştı ve tüm bu karmaşaya sebep olmasından ötürü kesinlikle büyük bir hakareti hak ediyordu.

Belki de bir çift lafından gaz alarak ona uyduğum için ben de hak ediyordum.

Perşembe günü yaptığımız son buluşmadan bu yana lodos uyarısı bir kez daha verilmişti ve o hafta içi bütün dersler *zoom*'a taşındığı için hem okula gidememiş hem de antrenmanlara katılamamıştım.

Fakat daha sonrasında aynı sebepten ötürü antrenmanlara verilen aranın da uzatıldığı haberini Batı'dan alınca, biraz olsun rahatlamıştım.

Ellerim kirli olduğu için alnıma düşen bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdığım sırada, "Ata!" diye bağırdım merdivenlere doğru. Salonla iç içe olan mutfakta bir o yana bir bu yana koştururken, üzerime geçirdiğim siyah ve yakalığında ismimin yazılı olduğu mutfak önlüğünü çekiştirerek başımdan çıkardım.

Cevap tam olarak otuz saniye sonra gelmişti. "Ne var?"

"Yardım etmen gerek!" diye bağırdım bir kez daha. Yaptığım patates salatasını mutfaktaki geniş bar bankosuna koyduktan sonra ellerimi temizledim ve avucumun tersiyle gözlerimi örten perçemleri iteledim. "Hemen!"

Yağmur’la birlikte olduğunu biliyordum. Bu yüzden ağırdan alıyordu ve bunun farkında olmak, daha da çileden çıkmama neden oluyordu. On dokuz yaşındaki iki ergene göre fazla iç içelerdi ve tek bir gün dahi yedikleri içtikten ayrı gitmiyordu.

Birkaç saniye sonra merdivenlerde adım sesleri duyulduğunda dolaptan cam şişedeki portakal suyunu çıkarmakla meşguldüm. Batı’nın akli *fast food*’taydı ama hayır, ufak bir film gecesi kaçamağı olsa da ona bu kötülüğü yapan kişi ben olmayacaktım.

Böylesi ufak ayrıntılara takıldığım için bazen kendimi boğazlayasım geliyordu.

Ekoseli pijama altı ve siyah, örümcek baskılı tişörtüyle birlikte Ata holde görüldüğünde, ellerini dağınık saçlarının arasından geçirerek uykulu bir iç çekişle gözlerini ovuşturdu. “Ne var abla ya?”

“Günaydın,” diye homurdandım mutfaktaki duvar saatine bir bakış attığımda. Saat akşam dokuza geliyordu, anlaşılan yine sabahlamışlardı ve benim seslenmemle henüz uykudan uyanabilmişti. Üstelik annem bugün de gececiye ve kaldığı vakitlerde eve sabah altıdan önce dönmüyordu.

Ata bana doğru hareketleneceği sırada merdivenlerin başında onun sıksa ve zayıf olan başka bir versiyonu daha belirdi ve son birkaç basamağı normal bir şekilde inmek yerine o yükseklikten kendini kardeşimin sırtına attı.

Gözlerimi devirerek önüme döndüm. “Sana da günaydın, Yağmur.”

“Günaydın, Deniz. *Aaa!* Saçların ne kadar tatlı!” diye yükseldi Ata’nın sırtında bacaklarını iki yana salladığında. Kardeşim düşmemesi için onu sıkı sıkı tutarken işaret

parmağının ucuyla iki yandan ördüğüm kahverengi saçlarımı gösterdi.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanarak gülümsedim. Aldığım iltifatın karşılığında yanaklarım kızardığında aynı zamanda örgülerimin iki ucunu tutup ona doğru hafifçe sallamıştım.

Ata, sırtında debelenmeye başlayan sevgilisini indirip başka bir şeyler daha söylemek için ağzını aralamıştı ki aynı saniye içinde tezgâhın üzerinde duran telefonum bir arama sesiyle aydınlandığında bakışlarım o tarafa çevrildi.

Koşar adımlarla telefonumu almaya gittiğim sırada arayanın Batı olduğunu görmüştüm ve bu istemsizce aldığım nefesleri hızlandırmıştı. Kalbimin tuhaf bir heyecandan ötürü güm güm atmasını görmezden gelerek el çabukluğuyla aramayı yanıtladım ve telefonumu kulağıma götürdüm. “Alo?”

“Tesisten çıktım. Konumu atmıştın, değil mi?”

“Evet,” diye karşılık verdim elimin ayağıma dolaştığı saniyelerde. *Neler oluyordu bana?* “Kendi arabanla mı geleceksin?”

O noktada tiz bir hışırtı oluştu ve araya birkaç saniyelik gerici bir sessizlik girdi. Attığım konuma baktığını düşünerek sabırlı bir şekilde vereceği cevabı beklerken istemsizce tırnaklarımı ısırmaya başlamıştım. “Evet,” diye mırıldandı saniyeler sonra. “Baktım şimdi konuma. Yirmi dakikalık bir mesafe var.”

“Harika,” diye bir şeyler geveledim fakat içten içe bu yolun bir saate kadar uzamasını diliyordum. Kendimi hazır hissetmemem normal miydi? *Neye hazır hissedecektim ki zaten?* Alt tarafı birlikte bir şeyler yiyecek ve film izleyecektik.

“Kapatıyorum. İstedğin bir şey var mı?”

“Ne gibi?”

“Atıştırmalık falan?”

“Ah,” diye karşılık verdim dalgın bir şekilde. “Sorduğun için teşekkürler ama burada her şey var. Yetmezse kardeşimin zulasını patlatırız.”

Batı bu yanıtlım karşısında güldüğünde, karşımdaki Ata’nın dudakları hafifçe aralanmıştı ve yanında sessiz sessiz kıkırdamaya başlayan Yağmur’un kıvırcık saçlarını çekiştirmişti.

Kısaca veda edip aramayı sonlandırdıktan sonra telefonu tezgâhtaki yerine geri fırlattım ve kendi kendime, “On beş dakika,” diye mırıldandım. Bar bankosunun üzerine yerleştirdiğim yemeklere yönelirken bunu içimden defalarca kez tekrarlamaya başlamıştım. “Yetiştii sayılır. Neredeyse her şey bitti.”

Temiz bir kaşığa patates salatasından katıp koşarak Yağmur’a yöneldiğimde, “Ye çabuk!” diye bağırdım ağzına sokuşturarak. Gergin hamlem karşısında yüzü buruşsa da dediğimi ikiletmemişti. “Tadı nasıl?”

Bir süre suratıma bakarak sessizce çiğnemeye devam etse de çok geçmeden lezzetli olduğunu onaylayan bir mırıltı çıkardı ve gözleri geriye kayarken, “Hayatımda daha iyisini yemedim,” diye bir yorumda bulundu. Aynı zamanda havada tutmaya devam ettiğim kaşıktaki kalan artıklarını da ağzına tıkmıştı. “Bize de ayırdın, değil mi?”

Yemeği beğendiği için suratımda yer edinen gülümsemeyle birlikte ona baktım. “Hayır.”

“Bana yok mu?” diye homurdandı Ata. Hâlâ ayılamamış olacak ki gözlerini ovuşturmaya devam ederken uykulu

bakışlarını ikimizin arasında gezdiriyordu. “İstedğin yardım gurme olmamsa bunu seve seve yaparım.”

“Sen makarna salatasını tadacaksın.”

“Mükemmel,” diye bir yorumda bulundu bir anda.

“Gerçekten mi?” diye sordum gözlerimi kocaman açarak ona dönerken.

Arkamdaki tezgâha dizdiğim yemeklerde gezinen bakışları bana kaydığında, “Fark etmeden güne falan geldik herhâlde,” diye mırıldandı. “Bir kısırımız eksik.”

Verdiği tepkiye bakılırsa onu yapmaktan son anda vazgeçtiğimi öğrenmesine sanırım gerek yoktu.

“Ne alakası var ya?” diye yükseldim ters bir sesle. “Sen hangi gün yemeğinde pizza gördün?” Bunu derken elimle fırının içinde bekleyen pizzayı işaret etmişim.

Bakışları oraya kaydığında, “Neli o?” diye sordu meraklı bir sesle.

“Fesleğenli,” diye karşılık verdim. “Kendisi sporcu. Çavdar unundan yaptığım için tadı nasıl oldu bilmiyorum ama fena değildir herhâlde.”

Benimkiyle aynı tona sahip kahverengi gözlerini kısarak bana döndü. “Sen hâlâ misafirinin kim olduğunu söylemedin, farkındasın değil mi?”

Söyleyemezdim de zaten.

Çünkü erkek kardeşim, futbolu kendisinden bile ezbere bilen koyu bir Beşiktaş fanatığıydı ve geçtiğimiz haftalarda A takıma transfer olmasıyla gündeme gelen Batı Han Egeli’yi fazlasıyla *iyi* tanıyordu.

Eğer misafirim o olduğunu öğrenirse olası bir kalp rahatsızlığı geçirmesi bir yana dursun, koca evi ayağa kaldırma ihtimali kaçınılmaz olurdu.

Bu riski göze alamazdım.

“Fakülteden arkadaşım dedim ya Ata.”

Kaşları havalandı. “Arkadaş?”

Beni bu kadar iyi tanıması sinirlerimi bozuyordu.

“Evet, *arkadaş!*” diye bastırdım ve hemen sonrasında tezgâhtaki makarna salatasını onun eline tutuşturup iki tane temiz çatal verdim. “Alın bunu. Defolun gözümün önünden. Odadan dışarı çıkmak yok.”

Yağmur kocaman açtığı yeşil gözlerini büyük kâseye çevirdikten sonra takip bile edemediğim bir hızla onu Ata’dan kaptı ve koşar adımlarla merdivenlerden çıkıp gözden kayboldu.

Elinde çatallarla kalan erkek kardeşim ise hâlâ bana bakmayı sürdürüyordu. “Fazla şüpheli hareketler...”

Onu duymazdan gelerek, “Ses yapmak yok,” diye kuralarımı net bir şekilde belirttim. “Ve *yiyişmek* kesinlikle yok.”

Gözlerini devirip merdivenlere yöneldiğinde, bana herhangi bir cevap vermeden Yağmur’un peşinden ilerledi. Ne kadar uyuz tavırlar sergilese de sözümünden çıkmayacağını bildiğim için içim rahattı.

Pizzayı fırından çıkarıp dilimlememin üzerinden geçen onuncu dakikada evin dış kapısının çalmasıyla olduğum yerde sıçramıştım.

“Geldi,” diye mırıldandım gözlerimi kırıştıtarak. Ellerim yavaşça saçlarımı bulduğunda titrek adımlarla kapıya

yürümeye başlamıştım. “Sakin ol, Deniz. Derin bir nefes al... Her şeyi hallettin. Gerilmek yok.”

Sessizce boğazımı temizledikten sonra vestiyerdeki ufak aynadan usulca kendimi süzdüm ve kapıyı araladım.

Ne görmeyi bekliyordum bilmiyordum ancak arka planda esen meltemin doğrudan burnuma getirdiği ferah kokusuyla birlikte, bir kolunu kapı pervazına yaslayıp başını hafifçe öne eğdiği kalp çarpıtıcı pozisyon *kesinlikle* zihnimde tasarladıklarımın arasında değildi.

“Dakiksin,” dedim bu manzarayı görmezden gelip etrafımı kuşatan heyecanı usulca yok ettiğimde. “Kesinlikle artı bir puan.”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı ve içeri geçerken, “Anladım,” diye mırıldandı. “Bu iltifat ödevin için miydi, yoksa içinden geldiği için mi?”

Şaşkın şaşkın ona baktım. “Bu bir iltifat mıydı ki?”

Etrafta gezinen bakışları bana kaydığında şaşkın ifademi gördü. Bu, bir kez daha gülmesine ve suratı aydınlanırken omuzlarımızı tokuşturmasına neden olmuştu. “Benim gibi biri için kesinlikle bir iltifattı.”

“Niye öyle dedin?”

“Çünkü dakik birisi değilim. Hiç olmadım.” *Ama bana söylediği saatten bir dakika bile geç gelmemiştii.* Bakışları bir kez daha içeri kaydığında bir şey fark etmiş gibi çenesi havalandı. “O kokan şey fesleğen mi?”

“Evet,” diye karşılık verdim ve dudaklarım ufak bir tebessümle kıvrılırken, kolundan çekiştirerek onu mutfağa yönlendirdim. “Sever misin?”

“Galiba.”

“Çok hızlı ve sessiz olmamız gerek,” diye fısıldadım Ataların bizi duyabilme ihtimaline karşı. Bana tuhaf bir bakış yolladığında, bar bankosunun üzerinde duran bilgisayarımı ve portakal suyunu onun eline tutuşturdum. “Öyle bakma. Sonra açıklarım. Bunları al ve odama git. Merdivenleri çıktığın gibi solda kalan ilk kapı. Hemen geliyorum.”

“Evde rahatsız olmamız gereken biri mi var?” diye sorduğunda aynı zamanda merdivenlere yönelmişti.

“Evet. Erkek kardeşim ve siyam ikizleri gibi ayrı kaldığı vakit nefes alamadığı için öleceğini düşündüğü sevgilisi.”

Gereğinden uzun olan nefessiz açıklamama güldükten sonra dediğimi yaparak sessiz bir şekilde merdivenlerden çıktı. O arkasını dönüp giderken ben de kendime engel olmayarak onu süzmüş ve siyah, düz bir eşofmanla aynı renk kalın bir kapüşonlu giydiğini görmüştüm.

İyi görünüyordu.

Düz bir tepsiye dilimlediğim pizzaları ve patates salatasını yerleştirdikten sonra fırında yağsız bir şekilde kızarttığım patatesleri de ekledim ve dolaptan ikimiz için temiz bardaklar çıkardım.

Her şeyi hallettikten sonra kusursuz eserime tatmin olmuş bir şekilde baktım ve onun peşinden odama çıktım.

İçeri girdiğimde, onu köşedeki armut koltuğumun üzerinde bilgisayarımı kurarken görmüştüm.

Geldiğimi gördüğü gibi bakışları bana çevrildi ve birden, “Bu koltuklardan sende olmasına hiç şaşırmadım, biliyor musun?” diye bir yorumda bulundu.

Gülerek onun yanına ilerlerken, “Beni tanımaya başlıyorsun,” diye karşılık verdim. *Aptal kalbim ne zaman kendini*

dizginlemeye başlayacaktı? “Ama ne yazık ki mekândakilerin aksine siyah ve beyaz değiller.”

“Niye öyle diyorsun ki?” diye sordu ona uzattığım kâseleri eline aldığı anda. “Hani Galatasaraylıydın?”

“İçten içe Beşiktaş’ı destekleyen bir Galatasaraylı,” diye düzelttim onu.

Elimdekileri ona verip bilgisayar sehpanı koltuklara daha da yaklaştırdığım sırada telefonunu sessize alıp cebine attığını görmüştüm.

“Işıkları yakmayacak mısın?” diye bir soru yöneltti.

Kendi koltuğumu onun koltuğuyla birleştirirken, “Hayır, gece lambam yeterli,” diye mırıldanmıştım ancak onun dikkatinin, söylediklerimden çok koltuklarımızı birleştirmiş olmama kaydığını görünce, “Ne?” diye devam ettim ifade-sine gülerek.

“Tavlama taktikleri fazlasıyla aşıldı.”

“Şunu demeyi kes.” Gözlerimi devirerek önüme döndüm ancak içimde anbean büyüyen sırtıma hissine engel olamı-yordum. “Ve filmi başlat.”

Beni şaşırtarak uğraşmayı bir kenara bıraktı ve dediğimi yapıp filmi başlattı.

“Tarzınız feci benziyor,” dedi sessiz geçen birkaç dakika-nın sonunda. Çenesinin ucuyla ekrandaki kızı işaret ettikten sonra bana döndü ve üzerimdekileri süzdü.

“2000’ler modası çok daha hoşuma gidiyor,” diye mırıldanırken içeceğini ona uzatmıştım. Aynı zamanda onun tarafında kalan pizza dilimlerini hatırlayınca, “Batı,” diye mırıldandım gözlerimi ekrandan çekmeden. “Bir dilim ver-sene.”

Başrol kızın öğretmenine yaptığı ufak çaplı resti gözlerimi bile kırpmadan izlerken Batı'nın söylediğimi yaparak pizza dilimini bana uzattığını tamamen unutmuştum. Fakat unuttuğum ufak bir ayrıntı daha vardı.

Gözlerim hâlâ karşımızda oynayan filmdeyken ağzıma uzattığı pizzaya tuhaf bir şekilde dudaklarımı aralamam gibi.

Peynirli kısmından ufak bir ısırık aldığım sırada elini geri çekmek yerine vücudunu bana yaklaştırmasını bir süre fark edemedim.

Fakat saniyeler sonra yakınlığının doğurduğu sıcaklık ve üzerimde olan bakışları beni asıl gerçekliğe geri döndürdüğünde çiğnediğim pizzayı tamamen unutarak ona döndüm ve şaşkın şaşkın gözlerimi kırptırdım. “Batı,” diye ismini seslendim yüzlerimiz arasındaki ufacık mesafeyi fark ettiğimde. *Resmen elleriyle pizza yediriyordu.* “Ne yapıyorsun?”

“Koca bir bebeği besliyorum,” diye homurdandı ancak ses tonunun aksine dudakları usulca yukarı kıvrılmıştı. “Yerinde duramadığının farkındasın, değil mi?”

“Kusura bakma, ben...”

“Sorun yok.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım ona dönüp tebessüm ettiğimde. Yanaklarım kızarıırken kısa bir anlığına ne diyeceğimi bilememiştim. “Bazen aklım gerçekten on karış havada olabiliyor.”

“Böyle basit hamleler karşısında mahcup olmayı ne zaman keseceksin?” diye sordu tüm dikkatini yeniden bana verdiğinde. Arka planda oynayan filmi bile unutmuştum. “Sana iyi bir takım olduğumuzu söylemiştim.”

“Yani teşekkür etmeyeyim mi?”

“*Benimleyken* etme,” diye düzeltti. “Bana karşı yaptığın hamlelerinin hepsinde serbest vuruştaymışsın gibi düşün, özgürsün.”

İstemsizce güldüm. “Bunu bile futbola bağlayamazsın,” diye söylensem de gözlerimi onun üzerinden çekemiyordum. “Kendini her zaman sahada ve filelerin önünde görüyorsun, değil mi?”

“Bazı istisnalar dışında.”

“Sana şu an file arkasında ve gollerden de serbest vuruşlardan da uzakta olduğumuzu hatırlatmama gerek var mı? Bu istisnalara ben de girmeliyim.”

“Buna gerek yok,” diye mırıldandı tekdüze bir sesle. “Bahsettiğim istisnalar zaten *sensin*.”

9. BÖLÜM: "HİS KARMAŞASI"

"Böyleyken... Çok daha güzel."

Pazartesi günü sandığımdan çok daha iyi başladı.

En başında bunun nedeninin, nihayet son bulan ve artık dışarı çıkmamıza engel olmayan kuvvetli lodoslar olduğunu düşünsem de sonrasında zihnim, kaçamak bir şekilde tasarladığım bu ufak bahaneyi kesin bir dille reddederek kendi içinde bambaşka, *yeni* bir teori üretmişti.

Batı Han Egeli'yle yaptığım film gecesi.

Belki de kendime itiraf etmem gereken büyük bir gerçek vardı. O etrafımdayken tuhaf bir şekilde dikkatim dağılıyordu ve ciddi ortamlarda aklıma gelip beni o andan koparan komik videolardan ya da fazlasıyla önemli bir sınavın ortasında zihnime oturup yok olma arzusuyla tutuşmama neden olan eski rezil anılarımdan çok daha dikkat dağıtıcı bir etkiye sahipti.

Ve tehlikeli.

Bunu fark ettiğim ilk an, filmin ortalarına doğru erkek karakterin kadın başrolün kalbini yeniden kazanabilmek için tribünlere çıkıp tüm okulun önünde bağıra bağıra *Can't Take My Eyes off You* şarkısını söylediği an olmuştu.

O noktada yüzünde yer edinen ve yanağındaki çukurları belirgin bir şekilde ortaya çıkaran o tatlı gülümsemeyi

gördüğümde, zihnim çoktan önümde oynayan filmde kopmuş ve bakışlarım onun kıvrımlı dudaklarında asılı kalmıştı.

Bunu ancak o ikonik sahne bittiğinde ve Batı herhangi bir yorumda bulunmamı istediğini söyleyerek bana döndüğünde fark edebilmiştim. *O ana dek nefessiz bir şekilde gülüşünü izlediğimden en az onun kadar bihaberdim.*

Yanıldığımı hissetmek istiyordum.

Kokusu, yeni yıkayıp içine kıvrıldığım da etrafımı sarmalayan yorganlarımdan çok daha mest edici olabilirdi ya da dolu dolu geçirdiğimiz bir haftaya rağmen varlığı, cuma günleri çıktığım son dersin ardından kampüsün *Starbucks*'ından aldığım *Caramel Macchiato* kadar huzur verebilirdi fakat tüm bunlar, beni korkutmuyor dersem kesinlikle yalan söylemiş olurum.

Zaten filme başladığımız sırada dudaklarından dökülen o tehlikeli laflar yüzünden bile henüz kendimi tam olarak toparlayamamışken birlikte geçirdiğimiz kısıtlı zamana rağmen gözümde fazlasıyla ilgi çekici bir şeye dönüşmesini asla engelleyemiyordum.

Bu yüzden akrep ve yelkovanın öğlen üçü göstermesiyle spor salonuna her zamankinden çok daha ürkek bir şekilde adım atarken ayvayı yemek üzere olduğumu usul usul hissetmeye başlıyordum.

Bahsettiğim istisnalar zaten sensin.

Siyah çerçeveli gözlüğümün üstünden sahada top sektirerek ısınma çalışmaları yapan takıma usulca baktığımda, gözlerimin onun olduğu tarafa çevrilmemesi için yoğun bir çaba sarf etmem gerekmişti.

Ama nafileydi.

Ayağında sektirdiği topu kıvrak bir hamleyle diğer bacağının üzerinden geçirdiği sırada müthiş bir açıyla ortaya

çıkan bacak kaslarının yanı sıra, hemen arkasında dikilen arkadaşının çaldığı gaz verici ısıkla dudaklarında şımarık bir gülümsemenin yer edinmesi uzun sürmemişti.

O noktada saha kenarına doğru ilerleyen adımlarım sebpsizce sekteye uğradı. Saniyeler sonra bunu hissetmiş gibi başını kaldırarak yedek kulübesinin olduğu tarafa baktı ancak sanki aradığı şey orada değilmiş gibi spor salonunun girişine çevirdiği gözleri, aramızdaki belirgin mesafeye rağmen çok geçmeden benimkileri buldu.

Bir an ne yapacağımı bilemeyerek ona bakakalsam da çok geçmeden yerimde saymanın bana hiçbir artısı olmayacağını zihnime kazıyıp olduğum noktada tekrar hareketlendim ve yedek kulübesine ilerledim.

Hedeflediğim noktaya varana dek bir saniyeliğine bile üzerimden ayrılmayan delici bakışlarının varlığını yok saymak istesem de yapamamıştım.

Belki de bu denli baskı altında hissetmemin nedeni beni bu zamana dek diğer herkes gibi yok saymayı bırakıp, bakışlarını dikkat çekici bir şeymişim gibi üzerime dikip durması olabilirdi. Bu yüzden aramızda gelişmekte olan ilişkiye rağmen toplum arasında beni görmezden gelmeye devam etseydi ona kızmayacağımı biliyordum. Önemli olan bir araya geldiğimizde vaktimizi ne denli eğlenceli ve kaliteli şekilde harcadığımızdı. Diğerlerinin gözünde Batı'nın beni nasıl gördüğünü umursamıyordum.

Çantamı deri koltuklardan birinin üzerine bıraktıktan sonra kol saatime baktım ve ısınmanın bitmesine henüz on beş dakikanın olduğunu gördüğüm için kısıtlı vaktimi verimli kullanmayı seçerek, ajandamı ve kalemimi çıkarıp projem için yazdıklarımı göz atmaya başladım.

Deri ceketimin içindeki telefonumdan yükselen bildirim sesini duyana dek.

Ufak bir kaş çatmasıyla birlikte cebime daldırdığım elimle telefonumu kavradım ve ekranı aydınlatan bildirimin ne olduğuna baktım.

Batı'dan 1 yeni mesaj.

Aralık dudaklarımın arasından titrek bir nefes kaçtı. Başımı kaldırdığımda, antrenmanın ortasında telefonunu çıkartıp bana mesaj atacak vakti nasıl bulduğunu merak ederek onun olduğu tarafa baktım ancak... Sahadaki yerinden çok daha farklı bir noktaya, tribünlerin kenarına geçtiğini ve suyunu yudumlarken elindeki telefonuna bakarak benden bir cevap beklediğini görmeyi beklemiyordum.

Kalp ritmimde tuhaf bir kayma oldu.

Batı:

Bugün fazla sadeyiz.
(15.05)

Mesajını okurken gözlerimin şüpheyile kısılmasını engelleyemedim ve ne demeye çalıştığını anlayamadığım için, kafamı kaldırarak bir kez daha ondan tarafa baktım.

Bakışları benim üzerimdeydi. Başımı *ne diyorsun*, dercesine iki yana salladığımda, hafifçe sırtarak çenesinin ucuyla üzerimdeki kıyafetleri işaret etti.

Deri bir ceket ve altına soluk mavi, bol ve fazlasıyla salaş olan bir kot pantolon geçirmiştım. Güne ne kadar güzel başlarsan başlayayım fiziksel görünüşte kendime hiçbir zaman tam anlamıyla önem verebildiğimi hissetmiyordum.

Başımı yeniden eğip ellerimi hızlıca klavyenin üzerinde gezdirdim.

Deniz:

Beğenemedin mi?
(15.05)

Batu:

Çizgili çorapları ve örgülü saçları tercih ettiğimi fark ettim.
(15.05)

Deniz:

Dostum... O kızı bir süreliğine tozlu raflara kaldırdığımı itiraf
etmem gerek.):
(15.06)

Batu:

?
(15.06)

Attığı soru işareti kafamı karıştırdığı için bir kez daha başımı kaldırıp ondan tarafa bakmıştım ki telefonuna kilitlediği bakışlarını gördüğüm gibi bana dönmeyeceğini anlayarak kafamı yeniden eski hâline çevirmiştim.

Deniz:

Neden yanıma gelmek yerine olduğun
yerden mesaj atıyorsun?
(15.06)

Batu:

İçeri girdiğinden beri yaydığın ürkütücü enerjinin farkında
mısın sen? Ateşle yaklaşmayın uyarısı geçilmeli.
(15.07)

Deniz:

Abartma.
(15.07)

Batu:

Neyin var?
(15.07)

Merak mı etmişti?

Göğüs kafesime sıcacık bir akıntının yayıldığını hissettim. Daha önce sonuna kadar gelip her seferinde kıyısından döndüğüm o tuhaf his karmaşasının bu kez kapılarını benim için ardına dek araladığını fark etmiştim. *Daha önce hiç kimse beni merak etmemişti.*

En azından bu şekilde.

Deniz:

Bir şeyim yok.
(15.08)

Sadece sen varsın. Aklımda, dilimde ve baktığım her köşede.

Ve bunun ne anlama geldiğini çözemediğim her saniye biraz daha fazla delirdiğimi hissediyorum.

Başımı kaldırıp bakışlarımı yeniden o tarafa çevirdiğimde, olduğu yerde dikilmeye devam ettiğini ve ifadesiz gözlerle ekranı izlerken bir bacağına hafifçe titretmeye başladığını görmüştüm. Mesajım çoktan görüldü olmasına rağmen henüz herhangi bir cevap vermemişti.

Birkaç saniye sonra ellerini ekranda gezdirdiğini gördüm ve yeni bir mesaj yazacağını anlayarak bir kez daha telefonuma gömüldüm.

Batı:

Hafta sonu film randevusu?
(15.08)

Dudaklarım usulca koca bir *o* şeklini aldı.

Deniz:

Ulg zamanı randevulara çıkmayan Batı Han Egell'ye ne oldu?
(15.09)

Batı:

İstisnalarımı kapsayan o ufak kesimin bir parçası olduğunu söylemiştim.
(15.09)

Deniz:

Düşünmem gerek.
(15.09)

Batı:

Neyi?
(15.10)

Deniz:

Gelmezsem mi daha az zararla kurtulacağım yoksa gelirse mi?
(15.10)

Batı:

Anlamadım.
(15.10)

Ben bile anlıyor muydum ki?

Deniz:

Kabul.
(15.10)

Deniz:

Ama bu sefer izlemediklerimizi değil, benim favori romantik komedi filmimi izleyeceğiz.
(15.10)

Deniz:

Kabul mü?
(15.11)

Batı:

Neymiş o?
(15.11)

Deniz:

Legally Blonde.⁷
(15.11)

Kendim için *En Unutulmaz Filmler* listesi yapacak olsam bu başyapıt o sıralamanın ilk sırasını hak eden nadide bir nimet olurdu. İlk randevumuzda bana eşlik etmek ve bir centilmen gibi gözükmek adına benimle romantik komedi izlediğini biliyordum ancak... Daha sonrasında onun bu türden hoşlanmadığını ve öteki filmleri izlerken çoğu zaman yanımda suratını buruşturma dürtüsünü bastırmaya çalıştığını fark edebilmişim.

Umurumda değildi.
Bu filmi sevmesi gerekiyordu.

Batı:

Tamam. Bana uyar.
(15.11)

Deniz:

Güzel. Bunu hallettiğimize göre vücudun ısını daha fazla kaybetmeden yeniden sahaya dönsen iyi olur çünkü maç dokuz dakika içinde başlayacak.
(15.11)

Batı:

Tamam.
(15.12)

⁷*Bu Nasıl Sarıyın*, moda düşkünü bir genç kadının Harvard Hukuk Fakültesi'ne kabul edilip kendini kanıtlamaya çalıştığı romantik-komedi türündeki 2001 yapımı Amerikan filmi. (e.n.)

Son mesajına görüldü attıktan sonra derin bir soluk vererek telefonumu cebime atmıştım ki o noktada sahaya ilerleyen adımlarından bağımsız şekilde bakışlarını benim üzerime çevirmesi ve kimsenin fark etmediği bir anda göz kırpıp önüne dönmesi bir olmuştu.

Bunun şaşkınlığını ve vücudumun verdiği tuhaf reaksiyonu henüz üzerimden atamadan, aynı saniye içinde kulaklarıma dolan tanıdık *-fakat çıkaramadığım-* üçüncü bir sesle duraksamak zorunda kalmıştım.

“Sen...” diye mırıldandı neredeyse kulağımın üzerinden gelen o cilveli ses. Bana hitaben konuştuğunu anlamak zor değildi. “...şu kız değil misin?”

Ucube? İnek? Serkeş?

Başımı usulca arkaya çevirdiğimde, üzerime yapıştırılan ezbere etiketlerden birini duymaya kendimi hazırlamıştım ancak düzleştirdiği saçlarını kusursuz bir şekilde atkuyruğu yapan Naz Atalay’ı gördüğümde, “Gördüğüm en marjinal tarza sahip kız?” demesini beklemiyordum.

Önceki antrenmanda, sevgilisi ve aynı zamanda futbol takımının defansifi olan Anıl Sancak’la yaptığı ufak dedikodudan bu yana onu hiç görmemiştim.

Üstüne giydiği mini pileli eteği ve dizlerinin bir karış altında biten *Harley Davidson* botlarıyla 2000’lerin vazgeçilmezi olan o romantik komedilerdeki altın kızlardan farksız bir şekilde karşımda dikiliyordu.

Ne kadar göz alıcı gözüktüğünü düşünmeyi sonraya bırakarak, “Evet,” diye karşılık verdim gözlerimi kırptırdığımda. Bunu yaptığım gibi usulca gülümsedim ve istemsizce bakışlarımı tribünlerde gezdirdim. İlk geldiğim zaman dikkat edememiştim belki de fakat bugünün, diğer günlerin aksine fazlasıyla kalabalık olduğu bariz bir gerçektir.

Gözlerimi yeniden Naz Atalay’a çevirmeden önce onun hemen yan tarafında oturan ve siyalara bürünerek kıyafetleri ve tarzından ötürü etrafa *gotik* bir enerji yayan kızı da inceleyebilmişim. Ancak göz temasından kaçınmayı tercih ettiğim için bakışları benim üzerime çevrilmeden önce odağımı çabucak değiştirdim.

“Takıma rehberlik ettiğini duydum, doğru mu?” diye sorduğunda başımı sallayarak onu onaylamaya hazırlanıyordum ki bunu yapmama fırsat bırakmadan tribünlerin üzerinden bana doğru eğildi ve sonraki cümleleri kulağıma fısıldadı. “Ve karşılığında Egeli’nin sana yardım ettiğini?”

“Fısıldamana gerek yok,” derken aynı zamanda evet dercesine elimi sallamışım. “Bilen biliyor zaten.”

“Bilen değil, bilmesi *gerekenler* biliyor, tatlım,” diye karşılık verdiğinde, kıstığı gözlerini kurnaz bir tilki gibi tribünlerin içinde gezdirdi. “Başkalarının duymasını istemeyiz.”

“Sen niye buradasın?” diye sorarak istemsizce konuyu değiştirdim. İlk kez zorunlu bir art niyet olmadan okulumdan biriyle iletişime geçmenin garipliğini hâlâ taze bir şekilde hissediyordum. “Yine erkek arkadaşını mı izlemeye geldin?”

“Evet!” Heyecanlı bir şekilde protez tırnaklarını birbirine kenetledi.

Usulca alt dudağımı yalarken gülümsememi bastırma-ya çalıştım ve olduğum yerde parmak uçlarına yükselerek, “Sana bir şey söylemem gerek,” diye fısıldadım. Bunu dememle birlikte hızla başını salladı ve kollarını tribünlere yaslayıp sanki o mesafeden ulaşabilecekmiş gibi bana doğru biraz daha eğildi. “Erkek arkadaşının dikkati maç sırasında fazlasıyla dağılıyor.”

Benden ne duymayı bekliyordu bilmiyordum fakat bozulan suratı ve aşağı büzülen dudakları, beklediği şeyin bu olmadığını basitçe gözler önüne seriyordu. “Neden?”

“Çünkü sen buradasın.” İki avucumu öne doğru açarak parmaklarımın ucuyla onu işaret ettim. “Top peşinde koşturmak yerine gözleri tribünde seni arıyor.”

Heyecanlı bir iç çekişin ardından tribünlere yasladığı kolunun üzerine çenesini sabitledi ve parıldayan kahve gözlerini üzerime dikerek, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Evet,” diye yanıt verdim fakat bunu işine geldiği şekilde anlayacağını hiç düşünmemiştim. “Ama bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum, Naz. Dikkatini dağıtan şeyin sen olması gerçekten güzel. Bu, sana âşık olduğu ve aklının her seferinde sana kaydığı anlamına gelir ancak maç esnasında...”

Duraksadım.

O noktada zihnimde parıldayan yeni bir ampulle, karşımda heyecanlı bir şekilde beni dinleyen Naz Atalay’ın yüzüne öylece bakakalmıştım.

Dikkatini dağıtan şeyin sen olması gerçekten güzel.

Dikkat dağınıklığı.

Bir ilişkide hem güç hem de zaaf olarak kullanabilecek çok yönlü bir terim ve doğru noktalarda ortaya çıktığı sürece partnerler arasındaki bağı sabit bir orantıda tutabilecek kuvvetli bir etken.

O saniyelerde proje ödevim için yeni bir ilhama kavuşmamı sağlayan Naz’a yapışıp alnının ortasına kocaman bir öpücük kondurma dürtümü ise güçlkle bastırdım ve yeniden asıl gerçekliğe dönüp gülümsemeye çalıştım. Bunu Batı’nın üzerinde deneyebilirdim. “Öyle işte...”

Gözlerini bile kırpmadan beni izliyordu. “Sen...” diye fısıldadı saniyeler sonra, büyülenmiş gibi bir sesle. “Kelimelerle yaptığın sihirbazlık ne kadar da etkileyici. Beni gerçekten buna inandırıyorsun.”

Aldığım iltifatın tepkimesi doğrudan yanaklarıma hücum ettiğinde, onun karşısında çoktan kızarmaya başladığımı biliyordum. Hafifçe omuz silkerek, “Bu dönem ödevi benim için gerçekten çok önemli,” diye mırıldandım kendinden emin bir sesle. “En iyisinin de iyisi olmak istiyorum. İstedğim tek şey başarı.”

At kuyruğundan bir tutam saçı parmağına dolarken, “Elde edeceğine olan güvenimin tam olduğunu söylemeli miyim?” diye karşılık verdi. “Enerjin tuhaf bir şekilde göğsümü kabartıyor.”

Batı dışında başka birinin bana ilk kez bu denli ön yargısız yaklaşması içimi sıcacık etmişti.

Yüzüme yayılan heyecanlı gülümsemeyle Naz’a bakıyordum ki aynı saniyelerde, “Dakikalardır bir halt becermişsin gibi davranmayı ne zaman keseceksin?” diye soran yabancı bir sesle bakışlarım refleksle tribündeki farklı bir noktaya kaydı. Sonra onu gördüm. Sarışın ve soluk tenliydi. Daha önce ne kampüste ne de fakültede rastladığım bir kızdı fakat tavırlarına bakılırsa o beni fazlasıyla iyi tanıyordu. Az önceki muhabbetimizin her saniyesine şahit olmuş gibi burnunun kenarını kırıştırdı. “Ciddi ciddi girdiğin çokbilmiş tavrını bir an önce kesmelisin, Deniz. Kendini bir halt sanmaya başlamış olabilirsin ama nereden geldiğini unutmadın, değil mi?” diye devam etti, hatırlatmamı ister misin der gibi. *Batı Han’la bir projede ortak olmam bu kadar mı güçlerine gidiyordu?* “Anlarsın ya?”

Suratımdaki gülümseme olduğu gibi yerinde kaldığında, içime yoğun bir soğukluğun yayılmasına engel olamadım.

Kıza yalnızca şaşkın şaşkın kirpiklerimi kırıpıştırarak karşılık vermem yanındaki arkadaşlarının komiğine gitmiş olacak ki alaycı parıltılara ev sahipliği yapan gözlerini benim üzerime diktiklerinde kıkırtılarını da saklamak gibi bir yola başvurmamışlardı.

Görüşümü kapatan perçemimi kulağımın arkasına sıkıştırmayı ve önüme dönüp tek bir kelime bile etmeden antrenmanı başlatmayı düşündüm ancak o noktada aklımın köşesinden bile geçiremeyeceğim başka bir şey gerçekleşti.

Naz Atalay, yüzüne yerleştirdiği güzel bir gülümsemeyele o tarafa döndü ve saçlarıyla oynamayı keserek, “Tatlım,” diye mırıldandı. Aynı zamanda protezli tırnaklarını havaya kaldırıp parmak ucuyla kıızı işaret etmişti. “Gözeneklerine dolan ve seni en az lafların kadar ucuz gösteren *concealer*’ını⁸ değiştirmeye ne dersin?” diye devam ettiği sırada aynı zamanda dudaklarını usta bir şeytanlıkla aşağı bükmişti. “Aksi takdirde cilt kanseri olabilirsin. Anlarsın ya?”

Kelimelerin tükendiği noktadaydım.

Saniyeler içinde fazlasıyla gerilen ortamın atmosferi Naz’ın söylediklerinden sonra tuhaf bir şekilde dağılmaya başladığında, karşımızdaki sarışın ellerini gözlerinin altına götürerek bakışlarını Naz’dan çekti ve arkadaş grubuna dönerek bir şeyler fısıldadı.

Naz ise ona nasıl baktığımı görmüş olacak ki, “Öyle bakma,” diye homurdandı gözlerini devirerek. “Buradaki tek *çatlak* etiketi yiyen kişi sen değilsin. Bence iyi bir ikili olduk.” O noktada bakışları usulca yan tarafında kalan ve siyahlar içindeki kıza kaydı, bir an duraksadı. “Öyle değil mi?”

“Hayır.” Kıyafetleriyle aynı tonda saçlara sahip olan o kız nihayetinde konuştuğunda, aynı zamanda kulağındaki

⁸Ciltteki lekeleri, koyu halkaları ve kusurları kapatmak için kullanılan bir makyaj ürünü. (e.n.)

kulaklığı çıkarmış ve bakışlarını telefonunun ekranından kaldırarak öteki tarafında oturan Naz'a çevirmişti. "Sesin kulaklarımı tırmalıyor."

Naz ise onun yersiz çıkışına aldırmadan bana doğru tatlı bir gülümseme gönderdi ve bana, "Aslında benim sesimin kendisini yatıştırdığını söylemek istiyor," diye açıklama girişiminde bulundu. "Onun sevgi dili böyledir. Değil mi, Adacığım?"

İsmi farklı bir tonda vurguladığı kız bu lafların üzerine bana döndüğünde, gözlerini kapatacak kadar uzun ve kabarık olan kâküllerinin arasında parıldayan yeşil irislerini güçlükle seçebilmişim.

O kısacık zaman dilimine rağmen içimi titreten bakışlarından kaçınmak için yeniden önüme dönerken, "Niye telefonuna bakıp duruyorsun?" diye sordu Naz, azarlar bir tınıda. "Cici ağabeyin ilk kez maçına geldiğin için çok mutluydu oysa."

"Kim? Emir mi?" Adını duyduğum gibi kulaklarım havaya dikildi. *Emir*. Bu ismi tanıyordum. "Defol, Naz."

Kız yeniden kulaklığını takıp sessizliğine gömüldüğü sırada ben, bu ismin bana çağrıştırdığı şeye uyarak bakışlarımı koltuğun üzerine bıraktığım takım çizelgesine çevirdim.

Ve işte. Oradaydı. Önceki antrenmana katılmayan ve aynı zamanda futbol harici birçok branşta master yapan takımın güçlü orta sahası: *Emir Gündüzer*.

Tam bu ismin yanma damgalı olan fotoğraftaki yüzü sahada aramak için başımı kaldırmıştım ki o noktada karşımda beliren farklı bir vücutla kısa bir an duraksamak zorunda kaldım.

Batı'nın tanıdık siması gözümün önünde belirlediğinde, yüzüme yayıldığıнын farkında bile olmadığım bir gülümsemeyle ona bakarak, "Kaptan?" diye seslendim.

Naz'ın ya da tribündeki diğer meraklı kafaların varlığını çoktan aklımdan silmiştim.

Kafasına taktığı ince saç bandının arkasında kalan saçları hoş bir açıyla öne çıkmıştı. Elinin tersini alnında gezdirirken kısık gözlerle kol saatimi işaret etti. "Antrenmanı unut-tun herhâlde?"

"Ben?" Abartılı bir şekilde gözlerimi devirerek karşılık verirken aynı zamanda boynumda asılı olan düdüğe yönelmiştim. "Bunu sorman gereken son kişi bile değilim, farkındasın değil mi?"

"Mevzu sen olunca ne düşünmem gerektiğini kestiremiyorum ki."

Kalbim bir kez daha tepkisini göstermekten geri kalmamıştı. "Sebep?"

"Aklımı karıştırman normal mi?" Takılırcasına omzunu omzuma çarptığında, dudaklarının kenarı usulca yukarı kıvrılmıştı. *Aklımı karıştırman normal mi?* Onu bu ikileme sokacak düzeyde ne gibi bir sihrim vardı? Yaptığım tek şey antrenmanlara gelmek, sevdiğim romantik filmlerden bahsetmek ve ona buluşma günlerimizi hatırlatmaktı. "Çünkü nedenini ben bile bilmiyorum."

"Aklını mı karıştırıyorum?" diye karşılık verdim garip bir sesle.

Kafası, benimkine senkronize bir şekilde usulca sağa eğildiğinde, "Evet," diye mırıldandı belli belirsiz. Antrenman başlamak üzere olmasına rağmen takım arkadaşlarının onu sahaya çağırdığını duymuyor gibi görünüyordu. "Proje ödevin hakkındaki maddeleri benim üzerimde denemeye

devam etmek istediğine emin misin?” diye devam etti beni izlerken. “Artık gerçekte sahte arasındaki farkı anlayabileceğimi sanmıyorum çünkü. Bu, ikimizin de bu durumun altından zararla kalkmamıza neden olur.”

Ne demek istiyordu?

Herhangi bir cevap vermeyeceğimi anladığı vakit yanımdan gitmeye hazırlanıyordu ki o noktada bakışları usulca saçıma kaydı ve tükenmez kalemimle topuz şeklinde tuttuğum tutamlarıma baktı.

Gözlerimi bile kırpmadan onu izlerken sahaya gitmek yerine bana doğru bir hamle yaptı ve beklemediğim bir hızla kalemi oradan çekip kahverengi tutamların omuzlarımdan aşağı dökülmesine neden oldu.

“Böyleyken...” diye mırıldandı yalnızca benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle. Elinde kalan kalemi usulca kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Çok daha güzel.”

10. BÖLÜM: "ARKADAŞ"

"Son zamanların ayrılmaz ikilisi."

Pazartesi'nin antrenman raporunu koça ancak salı günü yollayabilmişim.

Haftaya aklım on karış havada başlamamın başlıca nedenini Batı Han Egeli'nin dengesiz hareketlerine bağlamak istiyordum çünkü içimde bir çığ gibi büyüyen his karmaşasını reddedip işime geldiği gibi suçu onun üzerine yıkmak çok daha olağan geliyordu.

Tıpkı dün ondan kaçmam gibi.

Saçlarıma tutturduğum kalemi çekip aldıktan sonra salman hâlinin çok daha güzel olduğunu söylediğinde, boynumdaki düdüğü can havliyle öttürüp, *öyle ki kesinlikle kulaklarının zarını zedeleyecek yükseklikteydi*, yedek kulübesine nasıl kaçtığımı hatırlayamıyordum bile.

Pekâlâ. Ondan kaçtığımı kabul ediyordum. Eğer bir ilişkide olsaydım kesinlikle romantik olmayan tarafın ben olacağımı da. Fakat bir noktada bunu engelleyemiyordum çünkü daha önce kalem tutmamış birinden yazı yazmasını istemek kadar, bugüne dek hiçbir ilişkisi olmayan bir kızdan romantik olmasını beklemek de bir bakıma aynı sonuca çıkıyordu.

Hiç ilişkim olmamıştı.

Ama buna rağmen ilk öpücüğümü altıncı sınıfta almıştım. O dönem hoşlandığım çocuğu süslü laflarımla kandırarak kızlar tuvaletine çekmemin ve sakızının ağzının kenarına yapıştığı bahanesini öne sürerek dudaklarına kapanmamın hiçbir mantıklı açıklaması yoktu belki de... Fakat henüz on bir yaşında olan bir kız çocuğunun zihninden sağlıklı bir fikrin çıkması beklenebilir miydi ki?

Ki çok geçmeden bu acemi atağımın cezasını fazlasıyla pahalı *öde*miştim.

Çocuğun öğle arasında yediği sucuklu tostun tadını kendi ağzımda hissetmemle birlikte onun suratına karşı öğürmüş, boğazıma kadar gelen safrayı son anına kadar tutarak onu tekmelerimle tuvaletteki temizlik kabininden kovmuştum. Sonrasında ise köşede duran bir vileda kovanın içine midemde ne var ne yoksa boşaltmış ve oradaki iğrenç kusunun bana ait olduğunu kimseye anlatmamıştım.

Nihayetinde bir noktada hepimizin rezil anıları vardı.

Ve yüzümüzü buruşturmamıza neden olacak bu tür anılar zihnimize yerleşip dikkatimizi dağıtmak için her zaman en kritik noktaları kollarlardı. Dersler, sınavlar, seminerler ya da cenazeler gibi.

Fakat artık dikkatimi dağıtan ve beni olduğum gerçeklikten çekip koparan şeyler mazide kalmış mide ekşitici anılarım değildi. 1.91 boyutlarında vücut bulan, esmer ve bedenindeki yağ oranına uyumlu şekilde göz alıcı kaslara sahip olan Batı Han Egeli'nin ta kendisiydi.

Bu yüzden hayatım boyunca *ilk* kez bir derste çok kötü bir şey yapmıştım.

Profesörü dinlememiştim.

O saniyelerde zihnim sürekli *Batı* kıyılarında dolandığı için, profesörün belki de en önemli kısımları anlattığı

noktada ben bambaşka rotalara yelken açıp çantamın içinden deri ajandamı çıkarmış, sonrasında *ona* dair ayrıntıları aklımın içinde taze bir şekilde saklayabilmek için derse sırtımı çevirerek dönem ödevimdeki maddelere bakınmaya başlamıştım.

AŞKA DOĞRU ALTI ADIM

1. Karşılıklı İletişim ve Birbirini Anlamak.
2. Parterimizle Yaptığımız Karşılıklı İltifattan Asla Çekinmemek.
3. Birlikte Geçirilen Zamanı Kaliteli Bir Aktiviteye Çevirmek.

İlk maddeleri halletmenin getirdiği rahatlık çoktan bedene nüfuz etmiş olsa da son üç madde ucu açık kaldığı için kendimi kolaylıkla salmamam gerektiğini bana hatırlatıyordu. Çünkü proje teslim tarihime altı hafta kalmıştı ve bugün benimle olan ilham yarın olmayabiliyordu.

Bu yüzden en ufak anımı bile verimli değerlendirmeliydim.

Neyse ki bugün salıydı ve haftanın diğer dört günü olduğu gibi yine günlerden *Batı Han Egeli*'ydi.

Dördüncü maddeyi bugünkü buluşmamızda bulacağımdan emin bir şekilde dersten çıktığımda dün gece telefonda ayarladığımız mekâna gitmek üzere fakülteden ayrılmaya hazırlanmıştım ki o noktada onun uzun bedenini koçun odasından çıkarken görmemle olduğum yerde duraksamam bir olmuştu.

Varlığı ve yokluğu belirsiz olan hislerim yüzünden her ne kadar ondan kaçmayı kendime hedef olarak belirlemiş olsam da odadan çıkarken eğik olan başı ve metrelerce öteden bile seçilebilecek kadar asık olan suratı istemsizce olduğum yerde kalmama neden olmuştu.

Ve içimde tuhaf bir *kıyamama* hissiyatının oluşmasına.

Bu yüzden kafamın içinde durmadan bağırıp duran ve bana nefes bile aldırmayan o zehirli düşüncelere sert bir kepenk indirerek ortadan kalkmalarını sağlamış, sonrasını düşünme zahmetine başvurmadan ona doğru bir hamle yapmıştım.

Sırtı bana dönük olduğu için peşinden yürüdüğümü bilmiyordu ancak ben onun dikkat çekici endamını ve altındaki sporcu şortu ile branşına ters bir şekilde üzerine geçirdiği basketbolcu kazağını net bir şekilde görebiliyordum.

Bir süre daha sessizce izinden gitsem de koridoru döneceği vakit atağımı yaptım ve yavaşladığı gibi parmak uçlarımda yükselerek adım atmasına izin vermeden avuç içlerimle sıkıca gözlerini kapadım.

Yaptığım ani manevrayla birlikte duraksadı ve bu da bedenimin tuhaf bir açıyla onunkine toslamasına neden oldu. Bunu umursamadım. Hatta o noktada bir tık komik çarpıştığımız için dudaklarımdan kaçan ufak kahkahayı da durduramamıştım.

Öyle ki gülüşümü duyduğu gibi arkasındaki kişinin ben olduğumu anlaması da uzun sürmemişti.

“Deniz?” Ellerim hâlâ gözlerini kapatırken omzuna astığı sporcu çantasının ipleriyle oynamayı kesti ve kemikli parmaklarını kaldırarak sıcak avucunu müthiş bir uyumla benimkilerin üzerine hapsetti.

Elleri öyle devasaydı ki benim gibi yerden bitme bir kızın sahip olduğu fiziksel orandan çok daha yüksek bir noktadaydı. Ve bu yüzden aramızdaki *belirgin* fark absürttü. Böylece parmaklarımdan onun parmakları arasında kaybolması da kaçınılmaz olmuştu.

Cevap vermek yerine gülmeye devam ettiğimi duyduğunda, orada dikilmeye son vererek avuçlarımı gözlerinden çekti ve usulca bana döndü. “Deniz?” diye mırıldandı bakışlarımız buluşurken. Asık suratı ufak bir parıltıyla aydınlanmıştı. “Nereden çıktın sen?”

Dirseğimle hafifçe onun dirseğini dürttüğümde, “Kaderin nazlı cilvesine baksana, Egeli,” diye mırıldandım kısık bir sesle. Bunu sık sık yaptığım söylenemezdi. Fakat varlığı bana güven aşıliyordu ve bu yüzden yanındayken hissettiğim rahatlığın bir tarifi yoktu. “Yine karşılaştık.”

Onu dürtükleyip durmam huylanmasına neden olmuş olacak ki bileğimi kaptığı gibi hareket alanımı kısıtlı bir hâle getirdiğinde, “Senden hiç kurtulamayacağım, değil mi?” diye sordu. Başını iki yana salladığı sırada amacıma ulaşmanın mutluluğunu yaşıyordum çünkü dudakları yukarı kıvrılmış ve yanağındaki belirgin çukurlar açığa çıkmıştı.

Gamzelerinde dolanan bakışlarım usulca gözlerine kaydığında, “*Hiç*,” diye yanıtladım onu kısık bir sesle.

Hiç.

Bu terimlerin, ödevimin son bulacağı ve onunla yollarımızın ayrılacağı vakit gelip çatığında hiçbir önemi kalmayacağını farkındaydım. Öyle ki o an için yalnızca o kendini daha iyi hissetsin diye söylemişim fakat bir yanımda sebepsizce son bulmasını istemiyordu. *Hiç*’in beni yanıltmasını ve ilk kez gerçek anlamında olmasını... Köşe yazım bittiğinde de benimle görüşmeye devam eder miydi? Yoksa koridorlarda yahut kampüste karşı karşıya geldiğimizde yalnızca ufak bir baş selamı vermekle mi yetinirdi?

Etrafımızı saran sessizlik bir süre boyunca ikimizin de dilinin tutulmasına neden olduğunda, aklının içine sızabilmeyi ve orada neler olup bittiğini çıplak bir şekilde görebilmeyi dilemişim. *O da beni arkadaşı olarak görüyor muydu? İnsan*

sarrafi olabilirdim fakat analizlerim onun üzerinde hiçbir işe yaramıyordu.

Uzun bir sessizliğin sonunda, “Ben de tam buluşacağımız mekâna geçiyordum,” diye mırıldandı.

“Öyle mi?” Kaşlarım havalanırken vücudumu binanın çıkış yönüne çevirdim. “O zaman acele et de beraber geçelim. Metro gelmek üzere.”

Ufak bir *cık* sesiyle, “Bırak şimdi metroyu,” diye karşılık verdiğinde, aksi yöne gitmeme müsaade etmeden koluma asılmış ve hafif bir oyuncak bebekmişim gibi beni peşinden sürüklemeye başlamıştı. “Arabamla gideriz.”

Bir anlığına bu gerçeği tamamen unutmuştum.

Beni kendisiyle birlikte fakülteden çıkarmasına müsaade ederken etraftaki gözlerin üzerimize çevrildiğini biliyordum fakat umursamıyordum. O da umursamıyordu. Çünkü kolumdaki elini bileğime indirip gülerek bana döndüğünde hâlimden oldukça memnundu.

“Önce bir şeyler mi yesek?” diye sordu normal hâline dönen ve aç çıkan sesiyle.

O nokta, onun gerçekten benim *arkadaşım* olduğunu hissettiğim noktaydı.

Üzerimize çevrilen gözlerin oluşturduğu baskı usulca zihnimden silinirken, “Tavuklu salata?” diye mırıldandım.

Çünkü onu mutlu görmenin beni de mutlu ettiğini anlamıştım.

Sevip sevmediği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ancak bir saniye sonra bana ayak uydurarak, “Köri de olacak mı?” diye devam ettiğinde, dudaklarımdaki heyecanlı tebesümün tüm yüzüme yayıldığını hissettim.

“Kesinlikle.”

“Batı,” diye homurdandım gözlerimi devirerek. “Körili tavuk değil, tavuklu köri oldu tabağın. Resmen sos içinde yüzüyor.”

“Sen de dene,” diye karşılık verirken soslardan birini önüme itmek gibi bir hata yapmıştı.

“Hardal?” dedim elime aldığım şişenin kapağındaki yazıyı okuduğumda. “Hayatta yemem.”

Göz devirme sırası ona geçerken, “Çok sıkıcı bir insan-sın,” diye mırıldandı yemeğinden bir çatal alarak. Alay ettiğini bildiğim için onu ciddiye almadım. Gerçi alay etme-se bile ciddiye almazdım, insanların hakkımdaki fikirlerini umursamayayı çok önceden bırakmıştım. Konuşup geçiyorlardı çünkü. Günün sonunda susan onlar oluyordu. Zihnimin içinde yaşattığım ve bana ait olan şeyler, onların anlamsız düşüncelerinin aksine sonsuza dek benimle kalıyordu.

“Son derece renkli ve çok yönlü bir kişiyim,” diye mırıldandım saçımdaki bandanayı düzeltirken. “Sıkıcı olan sensin.”

“Sebep?”

“Hayatın fazla monoton?” diye tuhaf bir teori öne sürdüm. “Yaptığın şeyler sıkıcı ve klasik. Uyan. Okula gel. Derse gir. Antrenmana git. Tesise dön. Bu düzen sıkıcı değil mi?”

“Değil,” dedi çabucak. Bana bakmıyordu ancak öyle baskın bir tonda konuşuyordu ki göz teması kursak bile bu denli ürpermeyeceğimi hissediyordum. “Son zamanlarda değil.”

“Nasıl?”

Yemeğine diktiği bakışlarını bana çevirdiğinde, “Sen ne yapıyorsun?” diye mırıldandı meraklı bir sesle. *Soruma cevap*

*vermemişt*i. “Benim hayatım monoton, tamam. Kabul edilebilir. Ama seninki de çok programlı.”

Heyecanla öne atılarak, “Ben mi?” diye çıkıştım gürültülü bir şekilde. *Kendimden bahsetmeye bayılıyordum*. “Keşke günler kırk sekiz saat olsa diyeceğim kadar dolu bir hayatım var benim. Uyanıyorum. Duşa giriyorum. Kahvaltı ediyorum. Kedileri besliyorum. Okul rutini bittikten sonra haftada üç gün şehir kütüphanesine uğruyorum. Cumartesileri bağışta bulunduğum ve mama götürdüğüm dernekler oluyor. Bazen sahile iniyorum. Atariye gidiyorum. Pazar günümü zaten kendime ayırıyorum, biliyorsun...”

Yine dilimi tutamıyordum.

Fakat yemeğiyle ilgilenmeyi bırakıp gözlerindeki merak parıltılarıyla beni dinlemeye başlamasını en az onun kadar ben de beklemiyordum. İki kolunu masaya yaslayıp kısık gözlerle beni izlerken, “Biliyorum,” diye mırıldandı belli belirsiz. “Öğreniyorum. Yavaş yavaş...”

Söyledikleri vücudumda anlık bir tepkime yarattığında, “Burcun ne?” diye bir soru yönelttim birden.

“20 Ocak’ta doğdum. Oğlak galiba.”

“*Galiba?*” diyerek tekrarlardım onu. “Burçlarla ilgilenmez misin?”

“Hayır.” Yeniden yemeğine döndüğünde bu sefer okları benim üzerime çevirmişti. “Seninki ne?”

“Burcum Terazi. Yükselenim Başak ve 3 Ekim’de doğdum.”

Bir anlığına evlilik programındaymışım ve kendimi paravan arkasındaki partnerime tanıtıyormuşum gibi hissetmiştim. Normal zamanda utanarak köşeme çekilirdim ancak karşımdaki kişi Batı Han Egeli olunca tuhaf bir şekilde kendimi bu kalıplardan uzakta görüyordum. Rahat hissediyordum. *Hiç olmadığım kadar*.

“Aradaki fark ne?”

Sorusuyla birlikte gözlerimi devirerek güldüm. Ata da onun gibiydi. Bunu cinsiyet kalıplarına sokmak istemiyordum fakat bu zamana dek burçlarla yeteri kadar ilgilenen bir erkeğe hiç rastlamamıştım. Bu yüzden tepkisini normal karşıladım ve onu, “Herhangi bir fark işte,” diye geçiştirdikten sonra konuyu değiştirmek için ona baktım. “Benim salatamdan ister misin? Ekstra mısır ve kaju ezmesi var.”

Başını sallayarak onayladığında, tiksineceği ya da iğreneceği ihtimalini düşünmeden çatalımı salataya batırıp ona uzattım. En başında kendi çatalını uzatmasını beklemeliydim ama o kadar sabırsız ve heyecanlıydım ki yemeğim hakkındaki fikirlerini delicesine merak ettiğim için her zamanki gibi fevri davranmıştım.

Fakat beni şaşırtan atak bu sefer ondan gelmişti.

Hamlem onun için herhangi bir sorun teşkil etmiyormuş gibi uzattığım çataldaki tavuğu ağzına aldığı anda, hafifçe aralanan dudaklarımla birlikte öylece suratına bakakaldım.

Göğüs kafesimin altındaki zavallı organ bir kez daha harekete geçmişti.

O ağzındaki tavuğu çiğnemeye başladığı vakit masamın üzerindeki telefonumdan peş peşe bildirimler yükselmeye başlamıştı ancak bakışlarımı karşımdaki bedenden alamadığım için o noktaya göz ucuyla bile bakamamıştım.

Saniyeler sonra, “Eh,” dedi belli belirsiz. Benim aksime bu ayrıntı onun için ufak ve önemsiz bir şeyi temsil ediyor olmalıydı. Belki de bu yüzden benim çatalımdan yemeye takılmamıştı. “Yerim. Ama çok aramam.”

“Damak zevkin,” diye mırıldandım pes edencesine derin bir nefes verdiğimde. “Gerçek anlamda endişe verici...”

Cevabıma kısık sesle güldükten sonra yeniden yemeğine döndü. Koçun odasından çıktığında suratından kolayca okunabilen keyifsizlikten şimdi eser dahi yoktu. *Benim yanımda mutluydu.* Bunun farkına varmak benim de dudaklarıma küçük bir tebessüm yerleşmesine neden olduğunda, yemeğime kısa bir süre ara verip bildirim yığını hâline dönen telefonumu elime aldım.

Fakat kilidi açtığımda ve paneli kaydırıp bildirimlerin kaynağının ne olduğuna baktığımda, dudaklarımın koca bir o şeklini almasını engelleyememiştim.

Naz Atalay sosyal medya hesabımı takip etmişti ve bu yeterli değilmiş gibi mesaj kutuma satırlarca ileti dizmişti.

Batı’nın şüpheli bakışları üzerimde gezinirken hafifçe çatılan kaşlarımla birlikte onun hesabına tıkladım ve takibine geri dönüş yaptıktan sonra oyalanmadan sohbet kutusunu açtım.

Naz:

Perşembe akşamı parti var!
(16.51)

Ne?

Naz:

Sırf seni davet edebilmek için Instagram hesabını NE KADAR aradığımdan haberin var mı? Neyse ki basketbol takımının düzenlediğini söylersem seni ikna edebilirim bence. İtirazlarının benim tarafımdan kabul görmeyeceğini de bilmeni isterim.
(16.52)

Naz:

Bolca fıçımız ve biramız var. Sadece kendini getirsen yeter.
(16.52)

Naz:

Ha... Tabii bir de Egell'yi.
(16.52)

Mesajı okuduğum gibi bakışlarım usulca karşımda oturan Batı'ya çevrildi.

Naz:

Malum, son zamanların ayrılmaz ikilisiniz. ;)
(16.52)

Hayır.

Onlarca fiçı ve bir grup kaçık üniversitelinin düzenlediği bira partilerinden birine davet edilmekten çok daha kötü bir şey varsa eğer, o da kampüsün altın kızı tarafından bir partiye davet edilmektir.

Öyle ki benim gibi kızlar, oraya ait olmamalarına rağmen bir şekilde parti ortamlarının aranan *masum* yüzleriydi.

Ve o gecelerin sonu hiçbir zaman iyi bitmezdi.

Hiçbir zaman.

11. BÖLÜM: "PARTİ"

"Bu sen değİlsin."

Tıkanmıştım.

Salı günü Batı Han Egeli'yle çıktığım ödev randevusundan bu yana, zihnimi derin bir karanlığa gömmüş ve projeme yenilikler katabilmek adına bilgisayarımın kapağını bir kez bile açmamıştım.

Bu benim açımdan *büyük* bir sorundu.

Ödevin bitmesine fazlasıyla az bir süre kalmıştı. Ve hâlâ bir sonraki maddenin ne olacağı hakkında çok fazla düşünmememe rağmen bir noktada vardığım tıkanıklığın beni ele geçirmesini ve büyük bir pürüze dönüşmesini engelleyemiyordum.

Sorunun nerede olduğunu çözemiyordum. En başından beri her şeyin iyi gittiğini ve her buluşmamızda yeni bir ilham kapılarımı araladığımı sanıyordum ancak son günlerde artık öyle hissedemediğimi fark ediyordum.

Belki de bunun nedeni hep aynı mekânlarda, aynı şekilde yaptığımız klasik ve tatsız buluşmalardı. Belki de zihnim bu monotonluğa alışmıştı. Rutinimizi değiştirmeliydik ve böylece farklı yerler keşfedip, birbirimizi bambaşka noktalardan tanıdıkça sığ kalıplardan çıkarak çok daha açık düşünebilirdik.

Bu yüzden salı günü Naz'ın yolladığı o parti davetini kabul etmiştim.

Bana yenilikler lazımdı. Sonsuz bir ilham. Her şey pro-jem içindi ve bunu en iyi şekliyle yerine getirmek için, elimde olan bütün fırsatları değerlendirmeliydim.

Parti atmosferi ve kafamın içinde oluşan o hareketli ortam bana fazlasıyla cazip gelmişti çünkü daha önce hiçbir şekilde tatmadığım, içinde bulunmadığım ve en önemlisi; düşündükçe beni *heyecanlandıran* bir şeye muzip gözlerle bakmak zihnimde doğmasına engel olamadığım yoğun bir arzu hâlini almıştı.

Fakat bu mevzuyu Batı Han'a açtığımda benim kadar hoş karşılamamıştı.

“Ne?” diye bir tepki gösterdi omzunu yasladığı direktten doğrulduğu sırada. Kaşları çatılmıştı ve bu fikri onaylamadığını belirten huysuz tavırlar yavaştan gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. “Ne alaka?”

Tepkisini yatıştırabilmek için oyalanmaya çalıştım ve saçlarımı kulağımın arkasına itelerken fakültenin önündeki kalabalığa göz ucuyla baktım. “Bu akşam,” diye mırıldandım yeniden ona döndüğümde. Bu mevzuyu parti günü açmamın sebebi fikrin aklıma daha yeni yatmış olmasıydı. “Naz bana konumu attı. Birlikte gelmemizi söyledi.”

Dudaklarından kısık sesli bir hah nidası çıkarken, “Ben hiçbir yere gitmiyorum,” diye homurdandı bakışlarını üzerimden çekerek. “*Özellikle* de basketbol takımının düzenlediği bir partiye.”

Yaptığı vurgu karşısında dudaklarım çaresizce aşağı sarktı. Ellerimle üzerimdeki kazağın uçlarını tutarken, “Ama neden?” diye sordum başımı usulca yana eğerek. “Takımdakilerle aran mı kötü?”

Uzun bir of sesi çıkardığında, “Cevabım neyi değiştirecek, Deniz?” diye homurdandı ters bir sesle. Fakat bunu derken gözlerimdeki kararlı ifadeyi görmüş ve bir an duraksamıştı. “Gitmeyi falan düşünmüyorsun, değil mi?”

Omuzlarım aşağı çökerken bir süre onu yanıtsız bıraktım. Gitmemek için neden bu denli ısrarcıydı bilmiyordum ancak ilk kez onun ikazlarına uymayacaktım. “Aslında,” diye mırıldandım kısık bir sesle. “Gideceğim.”

“Ne?”

Başım hâlâ yana eğikken ona doğru uzanıp ceketinin üzerinden koluna asıldım. “Benimle gel.” Onsuz gidemezdim. “Sıkıcı müziklerin çaldığı ve sürekli uykumuzun geldiği o mekânlarda bile deli gibi eğlenirken hareketli bir parti ortamından ne denli keyif alırsınız, hiç düşündünüz mü?” Bunu sormamla birlikte işaret parmağımı ikimizin arasında gezdirdim. “Sen ve ben?”

Amacım kesinlikle eğlenmek değildi. *Belki* biraz olabilirdi. Fakat oraya gitmemin temel sebebi, son birkaç gündür tıkanmış olmam ve yeni ilhamlara aralayacak olduğum kapının anahtarını bulmak istememdi. Tüm bunlar yaşanırken yanımda Batı’nın da olacağını hissetmek bana doyumsuz bir heyecan veriyordu.

“Deniz...” dedi ben hâlâ onun kolundan asılırken. Lafının devamını getirmeden önce bir süre beni izledi ancak ağzını açıp bir şeyler söylemeye kalktığında, sözü üçüncü bir kişi tarafından yarıda kesilmişti.

Tıpkı onun gibi, “Deniz!” diye seslendi ismimi ince bir kız sesi. Gözlerimi aralayarak gürültünün geldiği noktaya döndüğümde, yeşil-siyah karışımı *Chanel* takımıyla birlikte Naz Atalay’ın bu tarafa koşturduğunu görmüştüm. Ayağına geçirdiği deri çizmeleri onu hiç zorluyor gibi durmuyordu

fakat arkasından söylene söylene koşturan sevgilisi, *Anıl Sancak*, bir eliyle koluna taktığı kadın çantasını tutarken diğer eliyle yüzünü sıvazlıyordu.

Nefes nefese yanımda duraksadığında kombiniyle aynı renk olan saç tokasını sertçe arkaya ittirmişti. “Okuldan çıkmadan önce seni yakaladığıma inanamıyorum!” diye yükseldi heyecanlı bir sesle. Batı ve Anıl’ın tepkisini görmeme fırsat bırakmadan uzanıp ellerimi kavradı. “Akşam geliyor-sun, değil mi?”

Sen gelmeden önce benimle gelecek tek kişiyi ikna etmek üzereydim, Naz.

Öteki tarafımda dikilen rol modelime sancılı bir bakış attıktan sonra, “Aslında...” diye açıklamaya başlamıştım ki lafımı bitirmeme kalmadan bakışları benden Batı’ya kaydı ve uzanıp protez tırnaklarıyla birlikte onun yanağından sertçe makas aldı. Aynı zamanda, “Egeli,” demişti dişlerinin arasından. O tonlamanın altında derin bir uyarı vardı. “Sana da merhaba.”

Batı gözlerini devirerek başındaki şapkayı aşağı çekti ve omzunu bir kez daha direğe yasladıktan sonra, ona cevap vermek yerine bakışlarını yanıma yürüyen Anıl’a çevirdi.

Sarışın ve yakışıklı bir surat birkaç saniye sonra Naz’ın arkasında durduğunda, “Aşkım,” diye homurdanan yorgun sesi doldu kulağıma. Kolunda hâlâ Naz’ın çantası asılıydı. “Neden solucan görmüş tavuk gibi koşturuyorsun kampüsün ortasında? Ayağında on santim çizme var, bir yere takılıp düşeceksin. Acelen mi var?”

“Deniz bak, bu Anıl.” Naz onun söylediklerini umursamadan sevgilisini kendine doğru çekti ve yanağına, rujunun izi kalacak şekilde tutkulu bir öpücük bıraktıktan sonra beni selamlaması için elini tutup kaldırdı. “Anıl, bu da Deniz.”

Odak noktası olmaya alışkın olmadığım için başımı çekingeni bir şekilde yana eğdim. “Merhaba,” diye mırıldandım Naz’ın zorla havada tutturduğu eli kavrayarak. Öteki tarafımdaki Batı’nın içine düştüğüm durumla alay ettiğini hissedebiliyordum.

Sahada duvar görevini üstlenen sarışının gözleri beni gördüğü gibi kısıldı. “Sen bana soyunma odasında Egeli’yi soran kız değil misin?”

Evet, diye geçirdim içimden. Anlaşılan o kadar da görünmez değilim.

“Sen ona beni mi sordun?” Batı yaslandığı yerden doğruldu ve başını öne doğru eğerek benimle göz teması kurmaya çalıştı.

İtiraz edebileceğim durumda olmadığım için, “Evet,” diye mırıldandım kısık bir sesle. Aynı zamanda öne eğilmesinden ötürü başından kaymak üzere olan şapkayı fark etmiş ve yere düşmeden önce onu refleksle kafasına sabitlemişim. “Ama antrenmanın ilk gününden bahsediyor. Programı ayarlamak için seni arıyordum.”

“Ne kadar güzel,” diyerek bir kez daha araya girdi Naz. *Bu kız nasıl oluyordu da günün yirmi dört saati bu denli enerjik olabiliyordu?* “Üstelik her ikinizin de...”

Sözleri yarıda kesildi.

O saniyelerde bakışlarım hâlâ öne doğru eğik olan Batı’nın üzerinde olduğu için Naz’ın konuşmasını yarıda kestiğini çok geç fark edebilmişim. Bir anda ortamı geren sessizliğin nedeninin ne olduğunu merak ederek başımı kaldırdım ve ona baktım.

O ise doğrudan arkamdaki bir noktaya bakıyordu. Yüzündeki neşeli ifade silinmişti.

Benimle Batı da olduğu yerde doğrulduğunda, bakışlarım Naz'inkileri takip etti ve vücut dilimden tamamen bağımsız bir şekilde başımı çevirip omuzlarımdan üzerinden arkamdaki o noktaya baktım.

Sonra onu gördüm. *O kıızı*. Platin sarısı saçları ve uzun bacaklara sahip mükemmel fiziği gözlerimin önüne geldiğinde, zihnime çoktan antrenmanının ilk günü tribünlerde yaptığı hararetli telefon konuşmasının hatırası oturmuştu bile.

O günkü kombinin aksine altına salaş, bol bir pantolon geçirmişti ve üzerinde de soluk renkli kısa bir tişört vardı. Kolları tamamen dövmelerle kaplıydı, kombinine eşlik eden siyah *Samba* ayakkabıları ve koluna taktığı bez çantasıyla birlikte doğrudan buraya yürüyordu.

Saniyeler sonra, “Hayır ya,” diye homurdandığını duydum Naz'ın. “Buraya mı geliyor o sürtük? Gidelim, aşkım.”

“Olmaz.” Aml'ın sesinin ona eşlik etmesi uzun sürmemişti. “Hazar Hoca onu beklemeden gittiğimi duyarsa beni kulaklarımdan spor salonunun tavanına asar, bebeğim. Nasıl birisi olduğunu biliyorsun. Birkaç dakika daha sabret.”

O noktada Naz'ın oflamalı bir soluk verdiğini işitsem de bakışlarımı sebepsizce bize doğru yürüyen kızıdan çekemiyordum. Onda merak uyandıran bir şeyler vardı. Ve bunun yalnızca benim için geçerli olmadığını biliyordum. Fark etmese dahi çevredeki gözleri üzerine topluyordu, insanda ona bakma arzusu uyandırıyor; yalnızca dış görünüşüyle bile belirgin bir karakter analizi çıkarma dürtüsü doğuruyordu.

Işıltılı saçları ve beyaz tenine rağmen ondan nasıl bu denli yoğun bir depresif havanın yayıldığını sorgularken, göz ucuyla öteki tarafımda dikilen Batı'nın olduğu yerde

doğrulduğunu ve bakışlarını benimle aynı noktaya çevirdiğini görmüştüm.

Onun kim olduğunu fark ettiği gibi, “İklim?” diye seslendi tuhaf bir sesle. *İklim*. Bu ismi anımsıyordum.

Çok geçmeden nereden hatırladığım zihnime oturunca o noktada ufak çaplı bir aydınlanma yaşamam kaçınılmaz olmuştu.

İlk hafta, ödevim hakkında yaptığımız görüntülü telefon görüşmesi sırasında Batı’nın gündemimizi meşgul eden o sorunlu arkadaşıydı. Bir özel hoca aradığını ve bu konuda fazlasıyla seçici olduğu için, kılı kırk yaran tavırlarının başını ağrıttığını söylemişti.

“*Geiá sou*⁹, şapşal.” Kız farklı bir dilde, *kulak aşinalığıma bakılırsa Yunancaydı*, bir şeyler mırıldandıktan sonra yüzünde yer edinen yorgun gülümsemeyle ona baktı. Bir çift değerli ganimet gibi parıldayan yeşil gözlerinin etrafına simsiyah far çekmişti ve fiziksel olarak apayrı olmalarına rağmen o noktada yaydığı enerjiden ötürü ondan *Effy Stonem*¹⁰ havası almıştım.

Batı onun yanına ilerledi. “Bir sorun mu var?” diye sorduğunda ses tonundaki ilgi beni bir an için hazırlıksız yakalamıştı ancak kızın yüzündeki yorgun ifadeyi fark ettiğim her saniye, sebepsizce onun tavırlarının daha çok merak uyandırıcı olduğunu düşünmüştüm.

“Hayır... Sadece bu dönem kıl payı yırttığımı söyleyecektim.” Türkçeye geçtiğinde sesindeki aksan kendini fazlasıyla belli ediyordu. “Yıl sonuna az kaldığı için ricamı kabul ettiler ama bunun gösterdikleri son tolerans olduğunu söylediler.”

⁹*Merhaba*. (Yun.) (e.n.)

¹⁰2007 yılında yayımlanmaya başlayan İngiliz yapımı *Skins* adlı dizideki asi ve gizemli kişiliğiyle ün kazanan kurgusal karakter. (e.n.)

Aralarında konuştukları mevzu neydi hiçbir fikrim yoktu ama çok geçmeden Batı'nın öfkeli bir sesle, "Hâlâ kendine bu konuda nitelikli birini bulmamakta ısrarcı mısınız?" diye sormasıyla, içimdeki merakın giderek körüklendiğini hissettim. "Bu dönemi bir şekilde hallettin, İklim. Önümüzdeki güz dönemi ne yapacaksın?"

"Sadece şu an bunu düşünmek istemiyorum." Sesi de en az ifadesi kadar yorgundu. Ağzını açana dek öfkeli duruşu onu ulaşılmaz kılıyordu ama... Sert görünüşü sanki dışarıya karşı ustaca gerdiği bir perdeydi. *Ya da maske.* "Annemlerin nasıl bir baskıyla üzerime geldiğini biliyorsun. Aylar sonra ilk kez rahat bir nefes alabildim ve şu an düşünebildiğim tek şey, omuzlarımdan büyük bir yükün kalktığı. Uzatma, Han. Lütfen."

Sohbetlerinin devamını can kulağıyla dinlemeye hazırlanıyordum ki o noktada ensemin arkasından pahalı bir parfüm kokusunun yükseldiğini hissettim ve çok geçmeden Naz'ın kulağıma, "İklimya Matilda Mir," diye fısıldadığını duydum. "Yirmi iki yaşında. Damarlarından yüzde yüzlük oranla Yunan kanı akıyor. Edebiyat Fakültesi üçüncü sınıf öğrencisi ve Egeli'nin yakın arkadaşlarından biri. Bil diye söylüyorum."

Bil diye söylüyorum. Kafamı çevirip ona baktığımda aklım fazlasıyla karışmıştı. "Neden ki?"

Gözleri kısılırken bana doğru son derece imalı bir gülüş attı. Bakışları kısa bir an ilerideki bir noktaya takıldığında, "Hadi ama," diye mırıldandı. "Görünen köy kılavuz istemez."

"Anlamıyorum, Naz."

"Egeli'nin seninle ilgilendiğini fark etmemek mümkün değil."

Duyduklarım bende katıla katıla gülme isteği uyandırırken, “Saçmalama,” diye homurdandım, kendimi bu gerçeğe inandırmaya çalışarak. Ancak bunu duymayı beklemediğim için tuhaf bir şekilde kalbimin ritmi hızlanmıştı. *Egeli’nin seninle ilgilendiğini fark etmemek mümkün değil.* “Biz sadece arkadaşız.”

“Bırak şimdi onu.” Beni eliyle geçiştirdiğinde ona doğru şaşkın bir bakış attım. “Zekiyim diye geziniyorsun ama gördüğüm en salak kişisin. Antrenmanlarda da mı fark etmedin? Seni içeride göremediği her saniye bakışları yedek kulübesine kayıyor. Ya da *file arkasına*. Çocukta resmen refleks hâline geldi. Çünkü gözleri her yerde seni arıyor.” Bir kez daha sııttı. “Senin yanıdayken çok daha farklı biri. Bana inanabilirsin.”

Söylediklerini doğru algılayabilmiş miydim bilmiyordum ancak göğüs kafesimin altında büyük bir gürültüyle çarpmaya başlayan kalbim bana hiç de iyi şeyler vadediyor gibi durmuyordu.

Senin yanıdayken çok daha farklı biri.

Göğüs kafesime yakıcı bir ağırlığın oturduğunu hissettim. Ağzımı açıp Naz’a karşılık vermek istesem de aynı saniye içinde omzumda hissettiğim soğuk bir elle olduğum yerde irkilmiştim. *Batı*. Dokunuşu tanıdıktı. Ona dönmemi beklemeden, “Hemen geliyorum,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. Hangi ara İklim’le *-ya da İklimya-* yaptığı sohbetini bitirmişti bilmiyordum ancak başımı çevirip de o kıza baktığımda, bir köşeye geçip sessizce telefonuyla konuşmaya başladığını görmüştüm.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum nihayetinde Batı’ya bakarak.

“Koçu gördüm.” Parmağının ucuyla ilerideki bir noktayı işaret etti. “Kaçırmadan bir şey sormam gerek. Hemen döneneğim. Burada bekle beni.”

Bakışlarım onunkileri takip ettiğinde, spor fakültesinin merdivenlerinden ikişer ikişer inen Hazar Hoca’nın iri yarı bedenini seçmem uzun sürmemişti.

Fakat o noktada yalnız olmadığını fark etmiştim.

Hemen yanında dikilen ve emin adımlarla birlikte bu taraflara doğru yürüyen dağınık siyah saçlara sahip o uzun bedeninin sahibi, Çağın Alkan Dinçer’den başkası değildi. Hazar Hoca’nın en yakın arkadaşı ve aynı zamanda fakültenin ileri gelen genç doçentlerinden biriydi ancak onu uzun zamandır kampüsün içinde gördüğümü hatırlamıyordum.

Bulutlu havaya rağmen üzerinde yalnızca siyah bir tişört vardı ve altına da soluk renkte gri bir pantolon ile siyah postallarını geçirmişti. Çıplak kollarından birinde motosikletin kaskı takılıydı ve koçla yaptığı hararetli konuşmanın arasında beden dilini kullandığı için hareket eden vücudundaki minimal dövmeler göze çarpıyordu.

Saniyeler sonra muhabbetlerini yarıda kesmelerine neden olan şey önlerinde beliren Batı olmuştu. Yürümeye devam ederken Hazar Hoca’ya dönerek duyamayacağım bir şeyler hakkında konuşmaya başladığında, Alkan Hoca muhabbetin kendisiyle alakalı olmadığını anlayarak bakışlarını onlardan çekti ve zaten dağınık olan saçlarını parmaklarıyla bir kez daha dağıtarak, kıstığı gözlerini kampüsteki bedenlerin üzerinde gezdirmeye başladı.

“Ne konuşuyorlar?” diye sordu Naz meraklı bir sesle önüne dönerek. Tüm ilgisi o noktada olmasına rağmen delici bakışları tuhaf bir şekilde İklimya’nın üzerindeydi.

“Ligi başlayacağı için kulüp antrenmanları sıklaştı.” Anıl bunu açıklarken Naz, dakikalardır gözleriyle yediği kızın üzerindeki bakışlarını diğer tarafa çevirdi. “Büyük ihtimalle ara isteyecek.”

“Ne kadar bir ara?”

“Bir ya da iki hafta.” Bunu dediği gibi tuhaf bir aksamayla durdu ve kaşları çatıldı. “Naz,” diye homurdandı saniyeler sonra. *Aşkım* ya da *bebeğim* dememişti. “Bu herif seni mi kesiyor?”

Sevgilisinin değişen ses tonuyla birlikte ona dönen Naz, “Kim?” diye sormak için beklemedi.

“*Alkan.*”

Alkan. Bakışlarımı onlardan çekip Batıların olduğu tarafa çevirdiğimde, kısıtıldığı mavi gözleri bizim bölgemizdeki bir noktaya odaklanan Alkan Hoca’nın, başparmağıyla dudaklarının köşesini kaşırken düşünceli bir ifadeye büründüğünü fark etmem uzun sürmemiştir.

Naz ise, “Hayır,” diye mırıldanmıştı tuhaf bir sesle. Yeni bir şeyi fark etmiş gibi kaşları havalandığında, “Beni değil,” diye devam etti ve şaşkın bir şekilde başını çevirip bir kez daha İklimya’ya baktı. “Onu kesiyor.”

O bunu söyleyene dek arkamızdaki kızın varlığını unuttuğumdan bihaberdim. Hâlâ telefonuyla konuşuyordu ve hangi ara dolduklarını bilmediğim yeşil gözlerini yukarı kaldırmış, herhangi bir yaş düşmesini engellemek ister gibi peş peşe altlarını silmeye başlamıştı.

Bir süre daha karşı tarafı dinledi, sonra olduğu noktada hareketlendi ve arkasını dönüp sessizce çekip gitti. Batı’yı bile beklememiştir.

Neden bu denli yorgun gözüküyordu hiçbir fikrim yoktu ama yeniden önüme dönerken onun için üzülmekten kendimi alamamıştım. O saniyelerde Alkan Hoca'nın hâlâ olduğu pozisyonda *-duruşunu bile bozmaması yeterince tuhaftı-* ifadesini bile değiştirmeden çekip giden kızın arkasından baktığını fark etmiştim fakat bizim olduğumuz noktaya doğru gelen Batı'yı görmemle buna yeterince dikkatimi vermemiştim.

“Sancak,” dedi Anıl'a soyadıyla seslenerek. Aynı zamanda beni kolumdan yakalamıştı. “Koç seni bekliyor. Hadi.”

Anıl onu başıyla onayladığı sırada hareketlenerek sevgilisinin elini tuttu ve Naz da arkasını dönüp gitmeden önce olduğu noktadan bana ufak bir öpücük yolladı.

Onlar gidince bakışlarımı Batı'ya çevirdim.

Etrafımızdaki kalabalıktan kurtulduğumuza göre teklifimi kabul edene dek sürdüreceğim o ısrarcı rolüme yeniden dönebilirdim.

Fakat ağzımı bile açmama kalmadan ne diyeceğimi çoktan anlamış olacak ki “Deniz...” diye homurdandı aksi bir sesle. Ona attığım ısrarcı bakış nedeniyle bir an duraksadı, ardından derin bir soluk verdi. “Fazla içmek yok.”

Kabul etmesiyle birlikte olduğum yerde sıçradım ve ellerimi birbirine çarparak dudaklarımdan heyecanlı bir nida çıkardım. “Alkol konusunda kendimi dizginleyebiliyorum!”

“Güzel,” diye homurdandı, kolumdan tutarak beni kendisiyle birlikte çekiştirmeye devam ettiğinde.

“Dokuzda kapındayım.”

Beni tam da söylediği saatte kapımın önünden aldı.

Dakik bir insan olmadığı konusunda yanılıyordu çünkü bu zamana dek hiçbir buluşmamıza geç kalmamış ya da hiçbir mesajıma *-ilk gün haricinde-* geç dönmemişti. Bana karşı her zaman hazırdu ve bu hoşuma gidiyordu.

Arabasına bindiğim ilk andan bu yana burnuma dolan o keskin ve ferah kokusunun varlığıyla yaşadığım afallamayı henüz atlatamamışken buna bir de üzerine giydiği beyaz tişörtü ve siyah deri ceket eklenince bir an öylece suratına bakakalmıştım.

Her zamankinden çok daha farklı görünüyordu.

Islak bir görüntü sunan saçları dağınık şekilde alnına dökülüyordu. Yüzü, vücudunun altın parçası olarak alışıldık şekilde ön plandaydı ancak gözlerinde son derece memnuniyetsiz bir ifade vardı.

Beni görene dek.

Arabanın kapısını kapattıktan sonra emniyet kemerini takmak için eğildiğimde bakışlarının usulca üzerime kaydığını hissedebiliyordum fakat saniyeler sonra başımı kaldırıp da ona bakmaya çalıştığımda, ifadesindeki o belirgin değişikliği bu kadar hızlı görmeyi beklemiyordum.

“Ne?” diye sordum kirpiklerimi kırıştırarak. *Öyle şifreli bakıyordu ki...* “Neden öyle bakıyorsun?”

Bakışları yolla benim aramda gidip gelirken, “Güzel olmuşsun,” diye mırıldandı herhangi bir saptırma girişimine başvurmadan.

Sarf ettiği iki kelimenin bile beni nasıl bu denli heyecandırabildiğini henüz çözemediğim için bu reaksiyonu görmezden geldim ve “Üçüncü maddeyi layığıyla yerine getiriyoruz bakıyorum,” diye mırıldandım alaycı bir şekilde göz kırparak. *Karşılıklı iltifattan hiçbir şekilde çekinmemek.*

Fakat bana attığı tuhaf bakışları gördüğümde, “Şaka yapıyorum,” diye ekledim aceleyle. “Sen de fena görünmüyorsun.”

Kusursuz görünüyorsun. İçimde bir atölyeye gidip heykeltıraşların can verdiği o kilden heykellerin birine senin yüzünü kazıma arzusu uyandırıyor. Başka bir zamanda aklıma bile sokmayacağım kadar aykırı birisin, neden bilmiyorum ama seninle ilgili en ufak ayrıntıyı bile zihnimin içinden atamıyorum.

Büyülü bir sarmaşık gibisin, Batı Han Egeli. Yörüngemin etrafında dolanıyorsun. Senin yalnızca rol modelden ibaret olduğuna inanmak istiyorum ama bu ikilemin sonunda hangi tarafımın galip geleceğini bilmiyorum.

Yüzümde dolanan bakışları usulca önüne döndüğünde, motoru açık olan arabayı birden hareket ettirdi ve evimin köşesindeki sokaktan dönerek aracı kalabalık caddeye çıkardı.

Sade giyinmiştim. Nasıl bir yere gidecektik bilmiyordum ancak üzerime geçirdiğim kırmızı kazağım ve altına giydiğim siyah eteğimle fazla absürt kaçmayacağımı biliyordum. Üstelik ayaklarımdaki bileksiz *Converseler* bu kombini iyi tamamlamıştı ve bu da endişelerimi bir kenara itmem gerektiğinin en büyük hatırlatıcısıydı.

“Üşümeyecek misin?” diye sordu neredeyse beş dakikalık bir sessizliğin sonunda.

Arabaya bindiğimden bu yana ısrarla yaydığı soğuk ve sessiz tavrının nedeninin, en başından beri partiye gitmek istememesinden kaynaklandığını biliyordum. Bu yüzden hevesini boş yere ondan çalan yersiz isteği ortadan kaldırmak adına onu bir süre daha alttan alabilirdim. Hem bunun hakkında bir yazı yazıyordum. Tolerans göstermek ilişkideki en güçlü noktalardan biriydi ve altından kalkılmazsa eğer sonu ayrılığa kadar çıkabilirdi.

Neydi ilk madde? *Karşılıklı iletişim ve birbirini anlamak.*

Bunu aklından çıkarma, Deniz, diye geçirdim içimden. Oraya gittiğinizde bu tavrı üzerinden atmasını sağlayabileceğini biliyorsun çünkü onu her zaman gülümsetiyorsun. Şimdi de gülümsetebilirsin.

Bu yüzden kafamın içine yerleşen o sesteki güç aldım ve ona doğru döndüğümde yüzüme tatlı olduğunu düşündüğüm geniş bir gülümseme yerleştirip, “Hayır,” diye mırıldandım. Aynı zamanda sağ koluma astığım deri ceketimi hafifçe yukarı kaldırmıştım. “Ceketim var.”

“Güzel,” diye karşılık verdi ve göz ucuyla bana baktıktan sonra önüne döndü. Fakat bu hamlesinin üzerinden bir saniye bile geçmemişti ki yolda olan bakışları bir şey fark etmiş gibi yeniden üzerime çevrilmişti. “Gülümsüyorsun?”

“Evet.”

“Neden?”

“Sadece iyi ki geldiğini düşünüyordum.” *Madde 2: Karşılıklı iltifattan çekinmemek.* “Bir şeyler başarmak istiyorum, Batı. *Büyük şeyler.* Ve bu yorucu yolculuğun her adımında yanımda olduğun için teşekkür ederim.”

O an, proje ödevimdeki maddeleri onun üzerinde test ettiğim deneysel bir an olabilirdi fakat sarf ettiğim sözcüklerin her kelimesinde içten olduğumu biliyordum.

Bana öncekilerden çok daha farklı bir ifadeyle baktı. Parıltılı kahveleri yüzünden ilk birkaç saniye aramızdaki o yakıcı enerjinin ikimizi de terlettiğini hissettim ancak saniyeler sonra *nihayet* dudağında yer edinen gülümsemeyle birlikte önüne döndüğünde, bana herhangi bir cevap vermemiş olduğu gerçeğini bile önemseyememişim.

Çünkü amacıma ulaşmıştım. Gülümsemişti.

Direksiyonu önümüzdeki kavşaktan sağa kırmadan önce sinyal verdi ve hemen ardından otoyoldan çıkarak müstakil evlerin olduğu farklı bir mahalleye saptı.

Araba birkaç dakika sonra köşedeki bahçeli evin önünde durmuştu.

Kontağı kapatmasına rağmen, “Geldik mi?” diye sordum istemsizce.

“Evet,” diye mırıldanırken koltukta gerilip emniyet kemerini çözdü. “Çıkmadan ceketini geçir üstüne. Üşüme.”

Dediğini yaptım. Benden önce dışarı çıksa da ceketimi üzerime geçirdiğim gibi peşinden ilerledim ve adımlarımı onunkilere yetiştirdim. İçimde garip ama güzel bir his vardı. Aradığım her neyse burada bulacağıma bir şekilde inanmaya başlamıştım.

İçeriden boğuk bir müzik sesinin yükseldiği, kapısı açık eve ilerlerken bakışlarımı ona çevirdim. “Antrenmanlar nasıl gidiyor?”

“Sana sormalı.” Gülümser bir ifadeyle bana baktı. “Raporlar senin elinde.”

“Orasını biliyorum.” Onu geçiştirmeye çalışırken gözüm birden etraftaki kalabalık bedenlere takılmış ve bir anlığına çok savunmasız hissettiğim için düşünmeden kollarımı Batı’ninkilere geçirmiştım. Beni itmediği için şanslıydım. “Sen zaten olabildiğinin en iyisisin ama takımın geri kalanını kendi gözünden nasıl yorumlayacağını merak ediyorum sadece.”

“Son zamanlarda çok daha iyi,” diye karşılık verdi. Aynı zamanda bedenimi kendisinininkiyle birlikte yönlendirerek kapıdan içeri girmişti. “Haftaya farklı bir takımla antrenman maçı yapacağız.”

“Gerçekten mi?”

“Sen de geleceksin.” Bunu dedikten sonra bakışları bana kaydı. O an içinde bulunduğumuz ortamı da etrafımızı saran kalabalığı da unutmuştum. “Gelirsin, değil mi?”

Ona doğru hafifçe gülümserken, “Bilemiyorum. Koçluğa henüz terfi etmedim,” diye mırıldandım elimle havada hayali basamaklar çizerek. Bu hareketim onu güldürdüğünde birbirine sarılı bedenlerimizi ayırdı ve beklemediğim bir anda beni sağ kolunun altına aldı.

Kemikli elleri omzumun köşesinden sarkmaya başladığında bedenim bütün şekilde gövdesine yapıştı ve şaşkınlığımı tamamen yok sayarak kalabalık hol boyunca durmadan ilerledi.

O an, içinde bulunduğum gerçekliği fark ettiğim ilk andı.

Naz’ın bahsettiği *parti* kavramı kafamda çok daha farklı bir atmosfer olarak canlanmıştı ve bu yüzden etrafta gördüğüm durgunluk bir anlık afallamama neden olmuştu. İçeride hareketli bir müzik çalsa da kalabalığın çoğu ya koltuklarda oturuyor ya da yerde oluşturdukları çemberlerde tuhaf kart ve şişe oyunları oynuyordu. Terle karışmış parfüm kokularını solurken köşede öpüşen bir çift gözüme takılmıştı ve bakışlarımı hemen kaçırmama rağmen, birkaç saniyelik zaman diliminde o ikilinin Naz ve Anıl olduğunu görebilmiştim.

Önüme döndüğüm gibi tam karşımdan bir kol bana uzandı ve avuçları arasında tuttuğu kırmızı bira bardağını yüzüme doğru uzattı. Şaşkın şaşkın kafamı geri çektiğimde başımın arkası Batı’nın koluna çarpmıştı ve bu da onun dikkatini bu yöne vermesine neden olmuştu.

Kolları altında olduğum kişiyi umursamadan gözlerini üzerime diken kolej ceketli çocuk, “Bira?” diye sordu usulca

göz kırparak. Dağılan sarı saçları ve kızaran yeşil gözlerinden kafasının yerinde olmadığını anlayabiliyordum.

“Eymen?” İlk tepki Batı’dan gelmişti. Kaşlarını çatarak bakışlarını *Eymen* dediği çocuğun üzerinde gezdirdiği sırada beklemeden elindeki bira bardağını çekip aldı. “Leş gibi içmişsin. Çekil önümüzden.”

Ses tonuna bakılırsa çocuktan hazzetmediği ortadaydı. Ya da karşımıza geçip sarhoş hâlde yaptığı gevşek tavırlar hoşuna gitmemişti çünkü homurdanarak beni yürütmeye çalıştığında, bir kez daha önümüzün kesilmesiyle ağzının içinden savurduğu kısık sesli küfrü işitmiştim.

“Egeli?” diye seslendi çocuk nihayetinde ona döndüğünde. Olduğu yerde hafifçe sallanıyordu. “Antrenmanlar nasıl gidiyor?”

“Yeterince iyi.” Çocuğu gövdesinden ittirdikten sonra başka hiçbir şey demeden yola devam ettiğinde, köşe bir noktaya kurulmuş fiçilerin olduğu taraftaki kalabalık dikkatimi çekmişti.

O noktada içimdeki merak duygusuna engel olamadım ve yalpalayan çocuğun yere düşüp düşmediğini görmek için arkama baktım. Ancak olduğu yerden yayvanca sırtarak bu tarafı kestiğini ve ona döndüğümde kalçalarım diktiği bakışlarını ani bir sapmayla gözlerime çıkardığını görmek beklenmedikti.

Yüzümü buruşturarak önüme döndüm. Aynı zamanda Batı’nın kolunun altından sıyrılarak hızlı bir refleksle elinde tuttuğu bira bardağını kapmış ve dudağıma dayayıp içinden midemi ekşitecek türden koca bir yudum almıştım.

Oflayarak bana uzandı. “Ne yapıyorsun ya?”

“Merak etme,” dedim bardağı hızlı bir şekilde ondan uzaklaştırırken. “Arabana kusmam.”

“Kendini dizginleyeceğin konusunda söz vermiştin.” Bunu derken bir kez daha uzandı ancak ters bir şekilde yürürken ona doğru gülümsedim ve içeceğimden bir yudum daha aldım.

“Daha başlamadım bile.” Usul usul ondan kaçarken kalçamın bir anda düz bir tahtaya temas etmesiyle duraksadım fakat çok geçmeden bunun bir masa olduğunu fark etmiştim. “Yalnızca eğlenmek istiyorum.”

Yalnızca ilham istiyorum.

Derin bir nefes verdi ve kollarını her iki yanımdan masaya sabitledikten sonra kaçmamı engelleyerek üzerime eğildi. “Eğlenmek istediğini bilseydim seni çok daha güzel yerlere götürürdüm. Bana söylemen yeterliydi.”

Yakınlığının ve bir kafes gibi etrafımı saran kollarının getirdiği heyecandan ötürü içli bir şekilde hıçkırarak bardağı dudağımdan çektim. “Nereye mesela?”

Hıçkırmamdan mı yoksa ilk kez bordo bir ruj kullanmış olmamdan mı bilmiyordum ancak bakışlarının ani bir şekilde dudaklarıma kaymasıyla kalbimin teklediğini hissetmiştim.

O varken etraftaki kalabalık bir kez daha silikleşmişti ve sanki tüm dünya karşımdaki bir çift kahverengi gözden ibaretti.

“Kalabalığı sevmediğini biliyorum,” diye fısıldadı yalnızca benim duyabileceğim bir sesle. Birkaç saniye dudaklarımda oyalanan bakışları yeniden gözlerime çıktığında, irislerinin ardında ufak bir alevlenme olduğunu gördüm. Yerimde titrememe neden olacak türden bir alevlenme. “Gürültü

seni bunaltıyor. Sürekli yalnızlığından söz ediyorsun ama içten içe çevrende yeni yüzler görmek de istemiyorsun...”

“İstemiyorum.” Sözünü kesmemle birlikte bir an duraksadı. İçimde yükselen o yoğun arzu neydi bilmiyordum ama ona baktıkça artması beni mahvediyordu. “İstemiyorum çünkü artık sen varsın.”

“İşte bu yüzden,” diye sözü devraldığında, dudaklarının kenarında oluşan belirgin kıvrım içimi ısıtmıştı. Masaya yasladığı ellerinden birini kaldırdı ve önüme gelen tutamları usulca arkaya iteledi. “Yalnızca ikimizin olduğu bir yere götürürdüm.”

“Ve bilgisayarımın,” diye ekledim birden.

Kaşları çatıldı. “Ne?”

“Romantik komedi izleriz,” diye açıkladığımda sesli bir şekilde gülmesini beklemiyordum ancak onu böyle gördüğüm için ben de güldüm ve o yakınlıkta kahkahama başımı sallamam da eşlik edince alınlarımızın sert bir şekilde tokuşması kaçınılmaz oldu.

“Batı!” diye yükseldim geri çekilirken. Gülmemi durduramıyordum. “Bardağı düşüreceğim şimdi!”

Çarptığım noktaya dokunmak için elimi kaldırmak üzerdim ki beklemediğim şekilde benden önce atıldı ve bir yandan gülmeye devam ederken diğer yandan usulca alnımı ovmaya başladı. “Yerinde duramadığını söylemiş miydin?”

“Neredeyse her gün.”

“Buna bir çözüm bulmamız gerek.”

“Benim hakkımda memnuniyetsiz olduğun şeylerin listesi kabarıp gidiyor,” diye karşılık verdim dudaklarımı sahte bir hüznle aşağı büzerken. “Seni istemediğin ortamlara sokmam, yaptığın konuşmaların büyüsünü bozmam,

yerimde duramamam, en ufak hamlemde seni tavladığımı düşünmen...” Son maddeyi ekledikten sonra bir an duraksadım ve ardından çabucak düzelttim. “Bekle. Sonuncu benim listemdeydi. Senin değil.”

Bir kez daha sesli bir şekilde güldü. “Ciddi değildim. Seninle eğleniyordum.”

Biliyorum, diye geçirdim içimden. Yalnızca kahkaha atarken çok güzel görünüyorsun ve bunun son bulmasını istemiyorum.

Söylediği tüm şeyler zihnimden silinirken, “Seni güldürmeyi seviyorum,” diye fısıldadım birden.

Alnımı okşayan eli duraksadı. Aynı zamanda o noktada gezen bakışları da usulca gözlerime kaymış ve bir anlığına etrafımızı saran atmosfer ağırlaşmıştı. Dudaklarındaki gülüşün öylece asılı kaldığını gördüğümde nefesimi tuttum.

O gözlerimin içine anlamadığım şekilde bakarken yanlış bir şey mi söyledim diye düşündüm. *Hayır.* Söylememiştim. Her zaman açık bir insandım. Âna göre hareket ederdim ve ne olursa olsun sözlerimi esirgemezdim. Bunu çok iyi biliyordu.

Fakat afallamasını ben de beklemiyordum.

Sessizlikle harmanlanan o ağır saniyelerin ardından bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ancak o noktada, “Egeli!” diyen üçüncü bir sesle sanki etrafımızı saran ağır çekim kesildi ve zihnimin içindeki tutkulu müzik sustu. Yeniden bu gerçeklikteydik.

Başını kaldırdı ve ona seslenen takım arkadaşına baktı. Çocuğun onu yanma çağırdığını görünce, “Bekle burada,” diye fısıldadı bana dönerek. “Hemen geliyorum.”

Saniyeler önceki yakıcı atmosferden ötürü alevler çıkan suratımı elimle serinletirken, “Aslında ben de bir lavaboya gitsem iyi olur,” diye karşılık verdim heyecanlı bir sesle. Yüzüme buz gibi su çarpmaya ihtiyacım vardı.

Ellerinden biri ensesine gittiğinde, “Tamam,” diye karşılık verdi ve eliyle holün öteki tarafında kalan ahşap merdivenleri işaret etti. “Buraya daha önce gelmiştim. Merdivenlerden çıktıktan sonra koridorun en sonunda kalan kapı. Seninle gelmemi ister misin?”

“Hayır,” dedim ve elimdeki biradan başka bir yudum daha aldıktan sonra karton bardağı masaya koydum. Yeniden ona döndüğümde gülümsüyordum. “Ben hallederim.”

“İyi,” diye mırıldandı göz kırparak. “Dikkat et.”

Ona elimle *tamam* işareti yaptıktan sonra hareketli kalabalığın arasından koşarak merdivenlere yöneldim. Yukarı çıkana kadar sebepsizce nefeslerimi sıklaştırmaya çalışmışım ancak Batı’nın tarif ettiği kapıya varana dek vücudumdan yükselen alevlenmeyi durduramamışım.

Tam elimi açmak için beyaz kapının kulpuna götürmüştüm ki tam o sırada diğer taraftan açılan ve açıldığı gibi aniden içeri doğru kıvrılan kapıdan çıkmak üzere olan yabancı bir bedenle çarpışmaktan kıl payı kurtulmuştum.

Geriye kaçarken, “Pardon,” diye fısıldadım ancak bakışlarımı kim olduğunu görmek için karşımdaki bedenin sahibine çevirdiğimde, buraya geldiğimiz gibi elime bira şişesi tutuşturan o sarhoş çocuğu görmeyi beklemiyordum.

Ne diye seslenmişti Batı ona? *Eymen*.

Vücuduma hücum eden şaşkınlık ona da uğramış olacak ki, “Sorun yok,” diye karşılık verirken bunu ses tonuna da

yansıtmıştı. Aynı zamanda bir kez daha yayvanca gülmüş, girmem için kenara çekilmişti.

Daha fazla diyaloga girmek istemediğim için hiçbir şey demeden yanından geçip gittim ve lavaboya yöneldim. Bir anlığına arkamdaki kapıyı açık bıraktığımı bile unutmuştum ve bu anca soğuk suyu yüzüme çarparken kafama dank etmişti. Tam unuttuğum şeyi tamamlamak için geri dönecektim ki o saniyelerde neyse ki çocuğun çıkarken kapattığını duymuş ve derin bir nefes vermiştim.

Aynadaki yansımadan duvara yaslanan bedenini görene dek.

Elimdeki peçeteyi ani bir refleksle buruşturdum ve elimi lavabonun mermerine yaslayarak arkamı döndüm. “Ne yapıyorsun?” diye sordum şaşkın şaşkın. “Çık dışarı.”

“Birayı beğendin mi?” Yaslandığı yerden usulca doğruldu. Ne?

Bana doğru bir hamle yapacağını anladığımda peçeteyi hışımla çöp kovasına fırlattım ve parmaklarımın ucuyla bir kez daha kapıyı işaret ettim. “Çık dışarı.”

“Sadece soruma yanıt almak istiyorum.” Ellerini ceketinin cebine sokarak bana doğru adımladı.

Kalbimin bugün Batı etkisi dışında ilk kez bu denli heyecanla çarptığını anımsadım fakat bu seferki sadece saf korkudan ibaretti. “Tek bir adım dahi atma.”

“Hadi ama.” Birkaç adımda dibime vardığında başı usulca yana eğildi. “Evet ya da hayır.”

“Geri git.”

“Egeli neden dibinden ayrılmıyor?”

Batı'nın isminin geçmesiyle birlikte aniden başımı kaldırdım ve bakışlarımı rahatsız edici çehresine çevirdim. "Ne?"

"Son zamanların ayrılmaz ikilisisiniz." Konuşurken alkol kokan nefesi suratıma çarpıyordu ve bu, midemin daha da bulanmasına neden oluyordu. "Tüm zamanların en aykırı ikilisiyken."

"Ne saçmalıyorsun bilmiyorum ama biraz daha çekilmezsen eğer..."

"Daha açık mı konuşmamı istersin?" İşaret parmağı bir anda yanağıma dokununca sert bir şekilde elini ittirdim. Bu, öfkelenmesine neden olmuş olmalıydı ki uyuşuk ifadesinin arasından siniri bozulmuş gibi güldü. "Anladığın dilden konuşalım. Takım kaptanını köpek gibi peşine taktıysan ya kendini siktiriyorsundur ya da ona kimsenin vadetmeyeceği şeyler ediyorsundur." O noktada mide bulandırıcı şekilde dudaklarını yaladı. "Üstelik kampüste ucube etiketi yemiş zavallı bir kızsın. Ama erkek bir noktada erkektir, değil mi? Arızanın teki de olsan kendini güzelce ona sunduğun vakit..."

Sözünün yarıda kesilmesinin nedeni yanağına indirdiğim tokat olmuştu.

Şiddetli vuruşumun sesi boş tuvalette yankı uyandırdığında, avuç içlerimin karıncalanmasını umursamadan onu üzerimden ittirdim ve görüşümü bulanıklaştıran yaşları yanağıma düşmemesi için elimin tersiyle silerek kapıyı açtım.

Koşarak koridora fırlamıştım.

Göğsüm, duyduğum şeylerin yarattığı etkiden ötürü hızlı bir şekilde inip kalkmaya başlarken nefesim daralmıştı. O noktaya kadar bacaklarımın zangır zangır titrediğinin ve iç çekerek hıçkırdığımın da farkında değildim çünkü merdivenleri üçer üçer inerken düşünebildiğim tek şey, buradan bir an önce çıkıp gitmek istediğimdi.

Takım kaptanını köpek gibi peşine taktıysan ya kendini siktiriyorsundur ya da ona kimsenin vadetmeyeceği şeyler ediyorsundur.

Bu çok, çok, *çok* kötü bir çıkarımdı. Çok ucuz. Ona kimsenin vaat etmeyeceği şeyler ediyorsundur. Etmiyordum. Onunla sadece romantik filmler izlemek ve tüm gün boyunca yatağımdaki battaniyenin altında abur cubur yemek istiyordum. Kötü hissettiğim gecelerde telefonumu açarak numarasına tıklayacağım ve her zaman elimin varacağı o kişi olmasını istiyordum.

Diğer herkes de mi öyle düşünüyordu? *Naz da mı?*

Bu yüzden mi yakındı bana? Bir anda ilgisini üzerime çevirmesinin nedeni bu muydu? *Senin yanımdayken çok farklı biri,* demişti bu sabah. *Bana inanabilirsin.*

Beni bu tür kandırmacalarla yanına çekip daha sonra da diğer herkes gibi nasıl bir fiyasko olduğumu mu kanıtlıyacaktı?

Merdivenin son basamaklarını atlayarak inmemden ötürü yaptığım gürültüyü duyan çoğu göz bana döndü ancak onları umursamayacak kadar kötü hissediyordum. *O da dönmüştü ama zaten en çok ona bakamıyordum.* Koşarak kapıya ilerlerken hıçkırıklarımı yutmak için elimi sertçe dudaklarıma bastırmak zorunda kalmıştım.

O noktada, “Deniz?” diye seslendi endişeli bir kız sesi. Onun öteki tarafta sevgilisiyle birlikte oturan Naz olduğunu fark etmem uzun sürmemişti fakat olduğu yerde ayağa fırladığını görünce tempomu hızlandırdım ve hiç kimse peşime takılmadan önce kapıyı açarak kendimi dışarı attım.

Bunun için ekstra bir çabaya girmeme gerek olmadığı gerçeği ezberimdeydi. Çünkü kimsenin peşimden gelecek

kadar beni önemsemediğini her şeyden çok daha iyi biliyordum.

Nefesim boğazıma dizilirken, “Hayır,” diye fısıldadım kendi kendime. Öyle hızlı koşuyordum ki evin bahçesinden çıktığımı ve sokağın ucunda görünen kalabalık caddeye varmak üzere olduğumu anlayamamıştım bile. “Hayır, hayır, hayır...”

Etrafımdaki sesler birer uğultudan ibaret hâle gelmişken, kemikli ve büyük bir el beni bileğimden yakaladığı gibi kendisine çekene dek bunu tekrarlamayı sürdürdüm.

“Deniz?” diye yükseldi, koşmaktan çatallaşan bir sesle. Varlığı anında dört bir yanıma sardığında, beni kendine çekerek boşta olan eliyle yüzüme yapışan saçlarımı iteledi ve ağlamaktan kızarmış gözlerimi açığa çıkardı. “Ne oldu?”

Peşimden gelmesini istemiyordum. Kokusunu almak, sıcaklığını hissetmek ya da sesini duymak *istemiyordum*. Ona dair hiçbir şeyi istemiyordum çünkü artık *istemek* gibi masum bir histen bile korkuyordum.

“Git,” diye karşılık verdim güçsüzce geri çekilirken.

Bu tepkim onun için beklenmedik olmalıydı çünkü yüzümde gezinen parmakları duraksamış ve bakışları öylece gözlerimde asılı kalmıştı. “Biri bir şey mi...” diye sormak üzereyken ona öyle bir baktım ki bir an sarf edeceği cümleler boğazına dizildi. Gözlerimden ne okumuştum bilmiyordum ancak bir şeyleri rayına oturtmuş gibi öfkeli bir soluk verdi. “Yaptı,” diye tamamladı. “Bunu sana kim yaptı?”

“Çek ellerini!” dedim onu üzerimden itmeye çalışırken. Aynı zamanda bir kez daha hıçkırmış ve kalabalık caddede taksi var mı diye yola bakmıştım.

“Ne olduğunu anlatmadan şuradan şuraya gitmiyorum.”

“Anlatmayacağım!” diye bağırdım ona döndüğümde. Tir tir titrerken kollarımı büyük bir ihtiyaçla kendime doladım ve hüngür hüngür ağlamaya devam ettim. “Şu dünyada bir kez de benim istediğim şey olsun! Bir kereliğine herkes bana göre hareket etsin! Çünkü ben herkese ayak uydurmaktan yoruludum! Anlatmayacağım! Anlatmayacağım çünkü istemiyorum!” Güçsüz bir şekilde nefes verdim. “Bunu bile istemeye hakkım yok mu benim?”

Ağzımdan çıkanları dinlediği her saniye yüzüne yerleşen şaşkın ifade büyürken kollarımdaki teması ani bir şekilde kesildi. Tam da istediğim gibi geri çekildiğinde, “Senin her şeye hakkın var,” diye fısıldadı. “Anlatmayacak mısın? Tamam. İstemiyor musun? Ona da tamam. Gidecek misin?” Bir kez daha yakaladı belimden. “Gel, beraber gidelim. Seni yalnız bırakmam.”

Ona kimsenin vadetmeyeceği şeyler ediyorsundur.

O pislige ve tamamen saf kötülükle söylediği ucuz sözlerine inanmıyordum. İnanmak istemiyordum.

“Gelmeyeceğim.” Öncekine göre çok daha kısık bir sesle çıktı sözcükler dudaklarımdan. Ona, daha önce hiç bakmadığım şekilde baktım. “İstemiyorum. Yalnız kalacağım. Bırak peşimi.”

“Bu sen değilsin,” diye fısıldadı bir adım gerilediğinde. Aramıza sessizliğin ya da sebepsiz bir boşluğun girmesine bir an bile izin vermedi. “Tek kelime bile etme. Tamam. Kendini de açıklama. Ama bırak seninle geleyim.”

“Sen benim kim olduğumu nereden biliyorsun ki?” diye yükseldim sert bir sesle. *Bu sen değilsin.* Ona patladığım her saniye için kendimden nefret ediyordum ancak içimdeki kırgınlığın haddi hesabı yoktu. Beni anlamaya çalışıyordu ama kırıklardan geçilmeyen noktalarıma ulaşmasına izin

vermemi bekleyemezdi. “Birlikte iki hafta geçirdik diye beni tanıyabildiğini mi sandın? Beni ben bile tanımıyorum, Batı Han Egeli. Bu laflarla yatıştırmaya çalışacak başka birini bul kendine.”

O saniyelerde ağzı bir şeyler söylemek için aralandı ancak hiçbir şey diyemeden geri kapandığında, kalbimin aynı noktadan onlarca kez kırıldığını hissettim.

Onu incitmek istemiyordum. *Biliyordum*, şu an sağlıklı da düşünemiyordum ama yalnızca kollarımı etrafına sarmak ve herkes karşımdayken yanımda durduğu için ona doyasıya teşekkür etmek istiyordum.

Daha fazla o tarafa bakamayacağımı anladığımda arkamı döndüm ve saniyeler önce cadde başında beliren taksiye elimle belli belirsiz bir dur işareti yaptım. Son kez, “Git buradan,” diye fısıldasam da sesimin titrememesi için her şeyi yapmama rağmen vücut dilim beni bir şekilde ele vermişti.

Birkaç saniye sonra taksi tam önümde durduğunda binmek için hamle yapmak üzereydim ki, “Deniz...” diyen sesi olduğum yerde usulca duraksamama neden olmuştu. “Benimle gel. *Lütfen*.”

Dudaklarım başka bir ağlama kriziyle daha büzüşmeden önce gözlerimi sımsıkı yumdum ve koca bir ağırlığın çöktüğü kalbimin varlığını görmezden gelmeye çalışarak taksiye bindim.

Fakat araç düz yolda hareket eder etmez içimde ona karşı duyduğum baskın ihtiyaca göz yumamamış ve başka bir yola sapmadan hemen önce dönüp arka camdan onu bıraktığım noktaya bakmıştım.

Hâlâ olduğu yerde dikilerek taksinin bıraktığı boşluğu izlemesi bir kez daha hıçkırmama ve hemen ardından şiddetli bir şekilde ağlamama neden olmuştu.

Yeniden önüme döndüğümde yaptığım şeyin ve bu dünyada yalnızca bir kere bile *kendim* olmak istememin bana ne denli büyük patladığını fark etmiştim.

Evet, Deniz. *Evet*. Bu gece kendine fazlasıyla iyi bir ilham buldun. Şimdi doya doya kullanabilirsin.

4. Kalp kırıklığı.

12. BÖLÜM: "YENİDEN"

"Yalnızdım. Sen gelene kadar."

Evrenin en aptal insanı ödülü an itibariyle bana gidiyordu.

Taksiye bindiğim andan bu yana, ondan gelecek olası bir çağrıyı engellemek için kapatıp çantamın içine attığım telefonumu geri açmayı unutmam bir yana dursun, eve dönüş yolu zihnimde yalnızca buğulu ve silik birkaç anı parçasından ibaretti.

Kendimi odama nasıl attığımı hatırlamıyordum.

İçeri girdiğim gibi ağırlaşan bedenimi doğrudan yatağa fırlattığımda, altımdaki pantolonun baldırlarıma kadar kıvrılmasını umursamadan bacaklarımı araladım ve bunu yaparken boy aynasındaki yansımayla göz göze geldim.

Bitik hâldeydim. Hayatımda yalnızca bir kez güzel ve kendi kalıplarımın dışında gözükme için yaptığım o koyu göz makyajım, yanaklarımı ıslatan yaşlardan ötürü yüzümün her bir yanına dağılmıştı. Anın stresinden belki de hiç fark edememiştim fakat vücuduma dolan titremeyi yok edebilmek için sürekli ısırp durduğum dudaklarım soyulmuş ve bu da bordo rujumun tamamen silinmesine neden olmuştu.

Hiç bu kadar yalnız ve küçülmüş hissetmemiştim.

“Neden?” diye fısıldadım, mahvedeceğini bildiğim hâlde yüzümü beyaz kılıflı yastığıma gömdüğümde. “Neden *böyle* olmak zorundasınız? Neden...” Devam ederken bir anlığına nefesim kesildi. “Neden bu kadar *kötüsünüz?*” Ağlamam şiddetini yitirse bile hıçkırıklarım varlığını sürdürüyordu. “Neden hep yetersiz kalıyorum? Neden sizden biri olamıyorum?”

Yüzümü gömdüğüm yastığın hıçkırıklarımı yuttuğu her saniye odanın içindeki rahatsız edici sessizlik beni gafil avladı ve o ana dek alt katta kalan Ata’nın odasından bile herhangi bir sesin yükselmediğini fark ettim.

Ağlamam bir anda kesildiğinde, yüzümü gömdüğüm yastıktan çektim ve bakışlarımı usulca komodindeki dijital saate çevirdim. On bire geliyordu ve küçük kardeşim ikinci mezun senesinde olduğu için, bozulan düzeninden ötürü bu saatler genellikle onun *sabah* saatleri oluyordu.

Ve bu gerçeğe rağmen hiçbir ses çıkmaması tuhaftı.

Bu yüzden yavaşça olduğum yerde doğruldum ve yatağın köşesine fırlattığım çantanın içinden güçlkle telefonumu çıkardım. Yarım saati aşkın süredir kapalıydı ve beni arayıp soracak hiç kimse olmadığını bildiğim için içimde yersiz bir endişe yoktu.

Ekran kilidini açıp panele yığılan bildirimleri görene dek.

Fark ettiğim şeyle birlikte nefesim kesildi. Ağlamaktan kızaran gözlerimi avucumun tersiyle silip, doğru mu görüyorum diye kirpiklerimi kırıştırdığımda, değişmeyen ve hâlâ bildirim panelindeki yerini koruyan aramalar olduğum yerde buz kesmeme neden oldu.

Tam olarak on iki cevapsız çağrı vardı ve hepsi de Batı Han Egeli’dendi.

“Ha siktir,” diye fısıldadım bakışlarım istemsizce beni aradığı saatlere kaydığında. Taksiye binip telefonumu kapattığım dakikadan bu yana her dakika boyunca bir kez aramıştı ancak on ikinci dakikanın ardından çağrılar bir anda kesilmişti.

Buna herhangi bir anlam veremedim. Fakat aynı zamanda göğüs kafesimin içinde bir türlü rahat durmayan kalbimin tepkilerini de görmezden gelememiştim. *Neler oluyordu?* Ona patladığım her saniye için kendimden biraz daha fazla nefret ediyordum ancak parmaklarım çaresizce ekrandaki ismini okşadığında, bir türlü ona geri dönme girişiminde bulunamıyordum.

Omuzlarım usulca aşağı çökerken kalbime dolan ağırlıkla birlikte son aramalardan çıktım ve rehbera girip el çabukluğuyla Ata’nın numarasını buldum.

Üçüncü çalışta açtı.

Anlık olarak hattın içinde kulak tırmalayan bir cızırtı oluştuğunda, “Neredesin?” diye sordum aynadaki yansıma mama bakmaya bir son vererek.

“Yağmurlardayım, abla.” Arkadan kısık sesli bir fısıltı geldi. “Bir şey mi oldu?”

“Annem?” diye devam ettim gözlerim kısılırken.

“Gece vardiyasında.”

“Kediler?”

“Mamalarını verdim.”

“Bulaşıklar?”

Derin bir soluk bıraktı. “Makineye dizdim.”

Aldığım tatmin edici yanıtlardan sonra aklımda kalan son soruyu da sormaya hazırlanıyordum ki, “*Evet,*

kulaklığını da şarja taktım,” diye atılarak söyleyeceklerimi kabaca ağzıma tıktı. “Ayrıca bilgisayarının girişi arızalı. USB’yi kendi bilgisayarıma takıp proje ödevi dosyanı kaydettim.”

Dudaklarım aralık kaldı. *Gerçekten yapmış mıydı?*

Yumuşayan kalbimle birlikte bunu düşündüğüm sırada, “Hafta sonu servise verirsin,” diye devam etti sabırlı bir sesle. “Çapraz sorgulama bittiyse şimdi sevgilimin yanına döneceğim.”

“Bitti,” diye fısıldadım varla yok arası.

Hattın öteki tarafından memnuniyet dolu bir ses yükselirken, “İyi geceler,” diye karşılık verdi sevecen bir şekilde. “Kapıları içeriden birkaç kez kilitle, abla. Sürgüyü de çek. Annem altıdan önce gelmez. Uyumadan önce kontrol için son kez ararım.”

Ve ardından cevap vermeme fırsat bırakmadan telefonu kapattı.

İlk birkaç saniye şaşkın şaşkın sonlanan çağrı bildirimi ni izlesem de çok geçmeden dudaklarıma ufak bir tebessüm yayıldı ve *Ata’yla konuşmadan önceki Deniz* sıfatını bir süreliğine raflara kaldırarak huzurlu bir şekilde gözlerimi kapattım.

Saniyeler sonra avucumun içindeki telefonum sabit bir melodiyle titremeye başlamasaydı eğer muhtemelen orada öylece uykuya dalacaktım.

Fakat gözlerimi açıp arayanın kim olduğunu görebilmek için telefonumu hafifçe yukarı kaldırdığımda, ana ekranımda beliren isim o noktada hacıyatmaz gibi yerimde doğrulmama neden olmuştu.

Batı Han Egeli.

Arıyordu.

Birkaç saniye öylece ekranı izlesem de kalbimin yıpratıcı saatlerin ardından ilk kez *yeniden* atmaya başladığını hissetmiştim. O saniyelerde bu karmaşık hislerin yanında pişmanlık ve korku gibi daha tatsız şeyleri de anımsasam dahi, en ağır basanı herhangi bir hamle yapmazsam eğer aramanın sonlanacağını düşünmeme neden olan yoğun endişeydi.

Bu yüzden bunun gerçekleşmesine müsaade etmedim ve usulca boğazımı temizledikten sonra sessizce aramayı kabul ettim.

Kırmızı *iPhone*'u kulağıma dayadığım gibi nefesimi tutsam da birkaç saniye karşı taraftan herhangi bir ses yükselmemişti.

Fakat hemen ardından, “Deniz?” diyen huzur verici sesi doldu kulağıma. Kalbimin bir anda yumuşacık bir hisle sarmalandığını hissettim. Neden bilmiyordum fakat aramayı yanıtladığımda karşı hatta endişeli ve öfkeli bir Batı Han Egeli bekliyordum. Beni yanıltmıştı. Bütün bu kalıplardan usulca sıyrılmış ve tüm uysallığıyla birlikte yalnızca *Deniz* diye seslenmişti.

Ağlamaktan çatallaşan sesimle, “Batı?” diye fısıldadım istemsizce.

Derin bir soluk verdiğini işittim. “Niye kaçıp gittin?”

Bir elim hâlâ kulağımdayken o noktada gözlerim bir kez daha aynadaki yansıma kaydı ve bir an ona cevap bile veremedim. *Niye kaçıp gittin?* “Bilmiyorum,” diye mırıldandım belli belirsiz. Doğru mu yapıyordum bilmiyordum ancak tüm dürüstlüğüme ortaya koyduğumu hissediyordum. “Bilmiyorum ama evdeyim. Merak etme.”

Merak ettiğini nereden çıkardın, diye fısıldadı zihnimin aşağılayıcı tarafı. Belki de tüm istediği içini soğutmaktı ve sen de bunu layığıyla yerine getirecek etkendin. Bu geceyi unutma, Deniz Soykan. Öyle ya da böyle, var olduğun sürece diğerlerinin gözünde bir hiçsin.

Saniyeler sonra, “Etmiyorum,” diyen fısıltısını duymak, bir an için beni tuhaf hissetmeye ve kafamın içinde yaşayan zehirli sesin ne denli haklı olduğunu düşünmeye itti. “Etmiyorum çünkü *edeceğim* yolu seçseydim şu an kafayı yerdim. Biliyorum.”

“Neden?” diye karşılık verdim kendi kulağıma bile güçlükle dolan bir sesle.

“Kapındayım, Deniz.”

“Ne?” Sözcükler dudaklarımdan çıktığı gibi bacaklarım benden bağımsız hareketlenmiş ve çok geçmeden çatı katındaki odamın ufak camının önünde belirmişti.

O ana dek evimin önüne park edilmiş siyah arabayı ve kaldırıma oturup sırtını arabanın kapısına yaslayan o kalıplı erkek bedenini fark edememiştim bile.

“Batı,” diye mırıldandım, bir an nasıl devam edeceğimi bilemeyerek. Onun hareketsiz bedenini izlediğim her saniye yıpratıcı düşünceler tenime kalıcı hasarlarını bırakıyordu. “Orada ne yapıyorsun?”

Hareketsizce karşısındaki boşluğu izlemeyi sürdürürken, “Bilmiyorum,” diye fısıldadı belli belirsiz. “Seni aradım. Açmadın. Peşinden geldim. Neyse ki eve girdiğin kısma yetişebildim. Sonra...” Bir an duraksadı, derin bir soluk verdi. “Sonra buraya oturdum. Kaldım öyle. *Bilmiyorum*. Kalkamadım.”

“Olmaz,” diye itiraz ettim birden. *Kalkamadım*. O konuşurken elim benden bağımsız bir şekilde kalbimin

olduğu noktaya gitmişti ve bir an böyle yaparsam eğer belki de içimdeki alevlenmeyi dizginleyebilirim diye düşünmüştüm. “Oturma oraya. Beton soğuktur.”

“Gelip kaldırırsan kalkarım.”

“Batı...” Derin bir soluk verip gözlerimi yumduğumda daha önce hissetmediğim kadar karmaşık hissediyordum ancak... *O* zehirli sesin zihnime oturmasına da bir türlü engel olamıyordum. *Ona kimsenin vadetmeyeceği şeyler ediyorsundur.*

“Bir daha ismimi o şekilde söyleme,” dedi tuhaf bir sesle.

Gözlerim yavaşça aralandığında, kaşlarımın çatılmasına neden olan sözcükleri düşünerek bir kez daha cama doğru eğildim. “Neden?”

“Söyleme,” diye tekrar etti. Mayhoş sesi içimi yumuşatmıştı. “O şekilde *bakma*. O şekilde davranma ve o şekilde...” Başka bir duraksamayla sözü yarıda kesildiğinde, onu bu denli zorlayan şeyin ne olduğunu düşündüm. “O şekilde hissettirme bir daha.”

O ana dek gözlerimin sulandığının ve camdan onun silüetini izlerken yaramaz bir yaşın usulca yanağıma süzülüşünün farkında değildim. “Ne gibi?” diye sordum hafifçe iç çekerek.

“Ağlıyor musun sen?” Konuyu bir anda değiştirdi.

“Hayır, sadece...” *O şekilde bakma. O şekilde davranma. O şekilde hissettirme bir daha.* “Oturma artık oraya. Üşüteceksin.”

Ağladığımı biliyordu. Ağladığımı *benden* çok daha iyi biliyordu ve bu yüzden dakikalardır yaslandığı arabadan usulca doğrularak evimin olduğu noktaya baktığında, hattın karşı tarafında kısa bir an sessizlik olmuştu. Perde hafif bir şekilde aralık olduğu için beni göremeyeceğini

biliyordum ancak yine de her zaman ve her daim gözlerini üzerimde hissediyordum.

“Sen gelip kaldırmadığın sürece kalkmayacağımı söyledim.” Saniyeler sonra ilk kez konuştuğunda doğrulduğu pozisyonu bozarak yeniden eski hâlini almıştı.

Yanağımdan başka bir yaş daha süzülürken bu dediğine istemsizce güldüm. “Ne bu?” diye sorduğumda, gülüşümü duyduğu gibi iç çekmesini beklemiyordum. “Grev mi yapıyorsun kendince?”

“Evet,” diye karşılık verdiğinde onun da gülümsediğini hissettim. “İsmi de *Beni Buradan Yalnızca Deniz Soykan Kaldırabilir* Grevi. Nasıl?”

“Hmm...” diye mırıldandım belli belirsiz. Bir kez daha iç çektiğim sırada çoktan olduğum yerden ayrılıp odamın kapısına yönelmiştim bile. “Senin gibi burnu havada biri için fazlasıyla öz güven zedeleyici bir slogan.”

“Belki de artık hakkımdaki yanıtların hepsini kendinde aramalısın.”

“Ben etrafındayken aşağılık kompleksi mi çekmeye başladın, Batı Han Egeli?”

“Ya da artık dürüstümdür ve bunca zamandır yansıtılan aksine *görünen* gerçeği söylüyorumdur.”

Merdivenlerden indiğim sırada, “Yani bu durumda görünen gerçeğe göre en iyisinin ben olduğumu mu söylüyorsun?” diye karşılık vermekten bir an olsun geri kalmadım.

“Hayır,” diye fısıldadı tüm dürüstlüğüyle. “Sana ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Tam şu an.”

Sana ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Bu, beni öyle hazırlıksız yakalayan bir itiraftı ki evden çıkana dek tek bir kelime bile etmeme müsaade etmemişti. Terliklerimi

ayağıma geçirip verandadan aşağı inerken Batı'dan da hiçbir ses yükselmemişti. Geldiğimi biliyordu. Konuşamayacak hâlde olduğumu görüyordu ve sanki ben konuşmasam bile ne diyeceğimi hissediyordu.

Saniyeler sonra bahçe kapısının önündeydim. *Onun arabasını park ettiği noktanın tam karşısında.* Eli hâlâ telefonunda, sessizce karşısındaki boşluğu izlerken varlığını hissetmesiyle birlikte gözleri bana çevrildi ve sırtını yasladığı yerden yavaşça doğruldu.

Bana doğru bir hamle yapacağını hissettim. Fakat bunun olmasına müsaade etmeden kulağımdaki telefonu çekip aramayı sonlandırdım ve onun olduğu noktaya adımладım. *Gelip kaldırırsan kalkarım.* Tam olarak istediği şeyi yapacaktım.

Kulağına dayadığı telefonu tutan eli yavaşça aşağı inerken, gözlerini bile kırpmadan ona karşı yaptığım hamleleri izledi. Evden çıkmadan önce dağılan makyajımın ve ağlamaktan şişen gözlerimin hâlâ ısrarla yerlerini koruduğunu biliyordum fakat karşımdaki kişi Batı Han Egeli olduğu sürece kendimi bu tür kalıplara sokacak kadar çekingen hissetmiyordum.

Dudakları bir şey söylemek için aralandığı vakit önünde durmuş ve konuşmasına müsaade etmeden yavaşça karşısındaki boşluğa çökmüştüm.

Yüzlerimiz artık tamamen birbirine hizalı hâlde geldiğinde, “Özür dilerim,” diye fısıldadım kısık bir sesle. Etrafımızı saran atmosfer, onun bakışlarında yavaşlayarak bizi çemberi içine almıştı. “Özür dilerim seni bırakıp gittiğim için.”

Özür dileme, diye karşılık verdi zihnimdeki o cızırtılı ses. *En başında özür dileyecek şeyler yapma. O, senin anlık öfkelerini yutmak için yaratılmış bir stres topu değil.*

Bu geceki olaydan ötürü onu görmenin bana iyi gelip gelmeyeceği hakkında yoğun endişelerim vardı fakat... Kahveleri dikkatli bir şekilde beni izlerken göğsüme zehirli bir hava gibi dağılan o öldürücü dumanın nihayetinde dağıldığını hissediyordum.

İyi ki vardı. İyi ki *buradaydı*.

Ona bakarken gözlerimin dolmasını engelleyemediğim için başka bir ağlama vakasının eşiğinden dönmek adına ellerimi yavaşça yüzüme götürdüm.

Fakat o benden daha fevri davranmıştı. Hâlâ olduğu yerde otursa da sırtı tamamen dikleşmiş ve bir anda üzerime eğilerek usulca gözlerimi silmişti.

“Seni buradan kaldıracam,” diye mırıldandım titrek bir sesle. *İyi hissediyordum*. O kadar iyi hissediyordum ki ne heyecanlı titrememi ne de onu görmenin mutluluğuy-la bastıran ağlama hissini engelleyebiliyordum. Ellerimi engel olamadığım bir refleksle yüzümde gezinen ellerinin üzerine koydum. “Ama ne olduğu hakkında tek bir soru bile sormayacaksın.”

Yanağımdaki hareketleri donarken bakışları yavaşça gözlerime çıktı.

Aramıza sızan o sessizlikte bir kez daha uzunca bir süre beni izledi. Ona aynı şekilde karşılık verirken nefes alıp alamadığımı bile tam olarak anımsayamıyordum fakat saniyeler sonra belli belirsiz başını salladığında, omuzlarımdan koca bir ağırlığın kalktığını hissetmiştim.

Yanaklarımdaki ellerini sıkıca kavradım ve sözümü dinlediği için yüzümde oluşan o ufak tebessümü engelleyemeyerek, “Hadi,” diye fısıldadım. Aynı zamanda olduğum yerde doğrulmuş ve onu çekiştirmeye başlamıştım. “Kalk bakalım.”

Fakat o an başka bir şey oldu. Hâlâ sessiz bir şekilde beni izlerken onu çekiştiren ufak bedenimi yakaladığı gibi kendine çekti ve beni sıkıca kollarının arasına aldı. Saniyeler içinde öyle bir pozisyona gelmiştik ki bedenimin tamamı onun gövdesine yaslandığında kalçamın altındaki soğuğu hissetmeyeyim diye beni dizine oturtmuştu.

Yüzüm doğrudan boynuna gömüldüğü için ifademi kontrol edemiyordum ancak kolları güven verici bir hisle etrafıma dolandığı vakit bunu pek de umursamıyordum. Ne yaptın diye sormadım, neden yaptın diye de diretmedim çünkü o noktada bu sarılmaya deli gibi ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Ellerinden biri saçlarımı bulduğunda, “Ağlamamı istemiyorum,” diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. Aynı zamanda boşta olan diğer elinin, kısa tişörtümün açıkta bıraktığı bel boşluğumda usulca daire çizmeye başladığını hissetmiştim. *Ve bu beni rahatlatıyordu.* “Ne yapabilirim gülümsemen için?”

“Gökten hâlâ kahve tadında yağmur yağdırmadın.”

Saçlarımı okşayan elleri duraksadığında, ne diyeceğini bilemediğini fark ederek, “Hiçbir şey yapmana gerek yok,” diye karşılık verdim. “Hem ağlamıyorum artık. Gerçekten. Sadece burnumu çekiyorum.” Beni her ne kadar kendine bastırса da yüzümün boynu ile temasa geçmemesine ayrı dikkat ediyordum. “Kalkalım artık, Batı. Çok soğuk.”

“Kalkmayalım,” diye düzeltti. “Kalkarsak amacına ulaşmış olursun ve gitmek zorunda kalırım.” Bir kez daha saçlarımı okşadı. “Gitmek istemiyorum.”

O ana dek içimde yeni bir zaafın oluşmaya başladığından bihaberdim. Böylesi yoğun bir hissiyatın bu zamana kadar var olduğuna bile imkân vermezken şimdi bu karmaşa yüzünden ne hâlde olduğum kulağa fazlasıyla gülünç

geliyordu. Bir proje ödeviyle çıktığımız o macera dolu serüven artık bambaşka bir noktaya sürükleniyordu.

Batı Han Egeli, benim için bir rol modelden çok daha fazlasıydı.

Ona cevap vermedim. Sessizce yaslandığım yerden doğruldum ve bir kez daha ayağa kalktığımda usulca kollarının arasından sıyrıldım. Ama avuçlarının içinde sıkı sıkı tuttuğu ellerimi *hiçbir* şekilde geri çekememiştim. Çünkü istemiyordum.

“İstemiyorsan gitmezsin.” Koluna bir kez daha asıldığımda gözleri meraklı parıltılarla kısıldı. “Kalabilirsin. Burada. *Yanımda.*”

“Ne?”

“Tesise dönmek zorunda mısınız?”

“Hayır,” diye fısıldadı birden. Aynı zamanda aramızdaki çekiştirmeye bir son vermek ister gibi olduğu yerde ayaklanmıştı. “Değilim.”

“O zaman kal.” Doğrulduğu için aramızdaki o belirgin boy farkı bir kez daha çarpmıştı gözüme ancak ilk kez ona bakmak için başımı yukarıya çevirmekten şikâyet etmiyordum.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Merak etme, seni yatağa atmayacağım,” diye karşılık verdim yorgun bir şekilde güldüğümde. “Seni yatağa attığım tek an, birlikte yorganımın altında romantik komedi izlediğimiz an olur.”

Bu dediğime kısık sesle güldü. “Peki ya erkek kardeşin?”

“O bu gece sevgilisinde kalıyor.” Ellerini bıraktıktan sonra koluna asıldım ve onu kendimle birlikte bahçeli eve

çektim. “Annem yine vardiya yapıyor. Bu gece yalnızım.”
Yalnızdım. Sen gelene kadar.

Bunun üzerine hiçbir şey söylemedi. Fakat ben onu aralık bıraktığım kapıdan geçirerek önce eve, ardından odama sokarken kolunda olan ellerimi usulca ellerine indirmiş ve parmaklarımı sıcak avuçlarının içine hapsedmişti.

Ona izin verdim.

Zehirli düşüncelere bir set çekerek bir geceliğine yok olmalarını sağladım ve koca bedenini kendiminkiyle birlikte geniş yatağıma çektikten sonra filmi açması için bilgisayarımı kucağına fırlattım.

O, tüm bunları yaparken ben uzandığım noktadan onu izleyecektim ve bu, son birkaç saat göz önünde bulundurulursa kendim için verdiğim en doğru karardı.

Beden dilimden anlıyordu. Aramızdaki fiziksel dinamik fazlasıyla iyiydi ve ona tek bir kelime etmesem bile ne diyeceğimi, yaptığım hamlelerden kavrayabilme yeteneğine sahipti. Bu yüzden bilgisayarı açıp kurmaya başladığında ne yapacağı hakkında tek bir soru bile sormadı ve usulca başını kaldırıp bana baktı. “Partide ne yaşandığını bana anlatacak mısın?”

Derin bir iç geçirerek başımı koluma yasladım ve onu izlemeyi sürdürdüm. “Şu an değil.”

Sessiz kaldı. Bir süre tek bir kelime etmese bile mayışmış hâlim hoşuma gitmiş olacak ki yeniden önüne dönerken dudaklarının kenarı yavaşça yukarı kıvrılmıştı. Uzun bir sessizliğin ardından, “Sana, seni yalnızca ikimizin olduğu bir yere götürme teklifim hâlâ geçerli,” diye mırıldandı. Aynı zamanda bilgisayardan filmi açmış ve yatakta yanıma kıvrılarak ekranı ikimizin de net görebileceği bir açıya almıştı.

Jeneriği gözüken filmi ani bir heyecanla durdurdum ve başımı kaldırıp ona baktım. “Gerçekten mi?”

Bu tepkim ona komik gelmiş gibi kısık sesle güldüğünde bir kolunu omzuma attı ve beni usulca gövdesine çekti. “Gerçekten.”

“Yarın gidelim mi?”

“Bu kadar erken istediğini bilmiyordum.”

“Yarınki derslerimin hepsi sabahtan.” Aramızdaki yakınlığı umursamadan başımı kaldırdım ve burnum çenesine değdiğinde çekinmeden ona baktım. “Tamamen boşum. Ve *evet*, istiyorum. Günümü sana ayırabilirim.”

“Gününü ayırmana gerek yok,” diye fısıldadı ekrandaki bakışlarını bana çevirdiğinde. Sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu. “Akşamını ayırsan yeterli.”

“Eğer beni biraz daha heyecanlandırmaya devam edersen yarınki antrenman raporuna felaket kötü maddeler yazacağım.”

Güldü ve beni bir kez daha kendisine çekti. Böylece başım artık tamamen onun boynuna sokulmuştu. “Bu fazlasıyla acımasız bir tehditti.”

“Güzel. O hâlde...”

“Yarın akşam. Saat sekizde.”

“Anlaştık.”

Yeniden filmi başlattığında, etrafımı saran o büyülü atmosferin hiç son bulmamasını ve sonsuza dek o küçücük anda sıkışıp kalmayı dilediğim için kendimi asla anlayamadım.

**Ve ona hiçbir şekilde hissettirmeden zihnimin içine ek-
lediğim o *kalp kırıklığı* maddesinin üzerini, bir daha geri
yazmamak üzere kırmızı bir şeritle karaladım.**

Düzenleme
Ny.Ozlem

13. BÖLÜM: “BATI HAN EGELİ”

“Dokunmak. Öpmek. Hissetmek.”

Bir keresinde bir yerde aşkın ani ve kalıcı olmayan bir his olduğunu, insanların en büyük hatasının da aşk ve sevgi kavramlarını her seferinde birbirlerinden farklı anlamlara ayırma çabaları olduğunu okumuştum.

Bu görüş hakkında *yüzlerce* teori vardı.

Kimileri sevginin, aşka doğru yürüdüğümüz noktalardan birinde geçirdiğimiz bir evre olduğunu söylüyordu. Kimileri *aşk biter, sevgi sürer*, diyordu. Kimileri ise bu iki kalıbı bir araya getiriyor ve sevgi sürerse bunun peşinde zaten aşkı da getireceğine inanıyordu.

Ben ise nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum.

Aşkın, hissedileni mi yansıttığı yoksa yansıtılanı mı hissettirdiği konusundaki teorilerim hâlâ taze bir şekilde zihnimin içinde yaşıyordu ancak bana göre de bazı belirgin anlamları vardı.

Hissedilenin çok daha ötesinde bir histi. Tutkuyla yapılan işlerde içimizde oluşan o yoğun arzuyla, bir insanın gözlerinin ardındaki dünyayı keşfetmek için çırpındığımız o büyülü istek kadar birbirinden aykırı fakat aynı zamanda

tek bir kavram adı altında toplanabilecek kadar da birbirinin aynısıydı.

Ben de bu yola, bu hissin sanıldığından çok daha fazla yönleri olan bir terim olduğunu kanıtlamak için çıkmıştım.

Ve şimdi evimden dışarı adımlamış, cuma günü saatler akşam sekizi gösterirken uzun bahçe yolu boyunca ilerlemeye başlamıştım.

Batı Han Egeli'yle buluşacaktım.

Bunun bir randevu mu yoksa her zamanki buluşmalarımızdan hâllice klasik bir etkinlik mi olduğunu bilmiyordum fakat bu sefer kendime fazlasıyla özen gösterdiğimi inkâr edersem büyük yalan söylemiş olurdum.

Mart ayının üçüncü haftasını geride bırakmıştık. Bugün hava her zamankinden çok daha ılımandı ve bu yüzden üzerime siyah bir şort etek giymekte pek bir sorun görmemiştim. Normalde kombinlerimi sade ve tek bir renk altında toplamayı sevmezdim. Fakat bugünkü ben, şort eteğin üzerine geçirdiği siyah bluzu ve aynı renk uzun ceketiyse her zamanki benden fazlasıyla uzaktı; ayrıca altıma geçirdiğim ve neredeyse dizlerime kadar çektiğim muz çoraplarımla aynı renk olan botlarım da bu farklılığı onaylar nitelikte ön plana çıkmıştı.

Bahçe kapısına yaklaşık on adımlık mesafe kaldığı sırada avuçlarımın arasındaki telefon titredi.

Batı:

Kapıdayım.

(20.00)

Gördüğüm isim gülümsememe neden olmuştu. Her zamanki gibi dakikti ve bunu inkâr ettiği her saniye onu boğazlayasım geliyordu. Fakat bugün fazlasıyla iyi bir ruh hâlindeydim ve mesajı okuduğum gibi telefonumu kilitleyip, bahçe kapısıyla aramdaki on adımlık mesafeyi koşarak aşmak için önümde herhangi bir engel göremiyordum.

Siteden dışarı adım attığım gibi onun arabasına yaslanan heybetli simasını gördüğümde, vücudum savunma mekanizmalarını çalıştırarak çoktan uyarıcı sinyallerini kalbime vermeye başlamıştı bile. Ceket giymemişti, üzerinde yalnızca siyah bir kazak ve aynı renk sporcu şortu vardı. Ayak bileğine taktığı koyu bandanada gezinen bakışlarımı ani bir sapmayla suratına çıkardığımda, kaşlarını çatarak telefonunun ekranına baktığını fark etmem uzun sürmemiştir.

Usul usul dudaklarıma yerleşen gülümsemeyle birlikte ona doğru adımladım. “Egeli?” Etrafta kol gezen o tuhaf sessizliğin ortasına bıçak gibi inen sesimle, ekranda gezinen bakışlarının bana çevrilmesi bir oldu.

Ona doğru koşuşturan ufak bedenimi fark ettiği an, “Deniz?” diye seslendi yaslandığı yerde doğrularak. Çatılan kaşları beni gördüğü gibi gevşemiş ve dudaklarının kenarı belli belirsiz yukarı kıvrılmıştı. Elinde tuttuğu telefonu hızlı bir hamleyle şortunun cebine yolladığında, “Ben de neden durduk yere görüldü yediğimi düşünüyordum,” diye devam etti.

Bu yüzden mi kaşları çatık huysuz bir çocuk gibi ekrana bakıyordu?

Bu, gülüşümün tüm yüzüne yayılmasına neden olmuştu. Ya da ben *Evrendeki En Salak İnsan* ödülümü son sürat katlamaya devam ediyordum ve tecrübesi toy, hisleri taze olan aptal aşıklar gibi ağzından çıkan her sözcükte kendime gülümseyecek yeni bir şeyler arıyordum.

Kol çantamı sıkı sıkı tutarak önüne vardığımda, ona doğru attığım her adımı nefessiz bir şekilde izlemesi mideme her zamanki anlamsız kramplardan birini sokmuştu. Neden böyle davranıyordu? Rol model işini fazlasıyla aşmıştı. Son zamanlarda tavırlar öyle alışılmışın dışındaydı ki, *ya da vücudum her zamankinden çok daha farklı bir şekilde tepkime gösterdiği için sorunun kendimde olduğunu anlayamıyordum*, amacının bana ilham aşılama mı yoksa bunu daha farklı bir şekilde kullanmak mı olduğunu kestiremiyordum.

Yine de ödevim için ondan daha iyi birinin olmayacağını biliyordum.

Yaslandığı yerden doğrularak yolcu koltuğunun kapısını açtığında, mideme oturan kramplara yakıcı alevler de eşlik etti ve yüzümdeki gülümseme aniden sarsıcı bir şaşırma ile yer değiştirdi.

Binmem için araladığı kapıda gezinen gözlerini üzerime çevirdiği sırada benden bir atak beklediğini fark etmiştim. *Herhangi bir atak*. Fakat o an içimden bambaşka bir şey yapmak geçiyordu ve ilk defa onun bakışları yerine, ısrarlı bir şekilde yüzeye çıkmak için çırpınan içgüdülerime uymayı seçmiştim. Karşımda arabaya binmemi beklerken ona doğru bir hamle yaptım ve parmak uçlarımda yükselip kollarımı sıcak bir sahiplenmeyle boynuna sardım.

Bu, ona ilk sarılışımdı. Ancak birkaç saniyelik gerici bir sessizliğin ardından belimde hissettiğim güven verici kolların varlığıyla bu atağım *tek* taraflı bir hamle olmaktan çıkmıştı.

Bu, an itibariyle ilk sarılışımızdı.

Saniyeler sonra, “Bu ne içindi?” diye sordu nefesini saçlarım arasında hissettiğimde.

“İçimden geldiği için.” Karşılık verir vermez kendimi biraz daha yaslamıştım gövdesine. Yanındayken endişe verici kalıplardan kolayca sıyrıldığım ve gerçek *ben* gibi olduğum için mutluydum. Dürüst olmaktan çekinmiyordum. “Biraz da selamlamak için. Gerçek sevgililer böyle yapmaz mı?”

“Bunu sorman gereken kişi ben miyim gerçekten?” Sorduğu soruyla birlikte belimdeki ellerinden birini çekti ve kaşla göz arası saç örgüme asıldı. “Saçlarını ör-müşsün.”

Huylandığım için hızla geri kaçtım ancak dudakları-mın arasından ufak bir kıkırtının dökülmesini de engel-leyememiştim. Hafifçe koluna vurup kendimi geri çek-tiğimde, “Güzel olmamış mı?” diye bir soru yönelttim cevabını bildiğim hâlde.

Çizgili çorapları ve örgülü saçları tercih ettiğimi fark ettim.

“Olmuş.” Parmağına doladığı örgümü usulca bıraktı-ğında bana son bir kez baktı, ardından kenara çekilerek bir kez daha başıyla arabayı işaret etti. “Bin hadi.”

“Nereye gidiyoruz?”

Gülümsedi. “Şile’ye.”

“Ne?” Bağırarak sorduğum soruya yalnızca arabanın kapısını kapatarak cevap verdiğinde, şaşkın şaşkın kırpıştırdığım kirpiklerimin arasından ona baktım.

Şile’ye, demişti o, değil mi?

Şile’ye.

Ona ve aklına koyduğu her şeyi yapabilme gücüne inanamıyordum.

“Yalnızca ikimizin olduğu bir yer yaratmak için iki saatlik uzun bir yol gitmemiz gerekiyor muydu gerçekten?” diye sordum hâlâ taze bir şekilde hissettiğim şaşkınlıkla ona döndüğümde.

Arabanın bagajından çıkardığı siyah yer örtüsünü elim tutuştururken, “Sebebinin sadece bu olduğunu nereden çıkardın?” diye bir soru yöneltti.

Cevabıyla birlikte kaşlarım çatılsa da verdiği örtüyü yere sermek için bir an bile beklememiştim. “Başka ne olabilir ki?” diye karşılık verirken istemsizce gözlerimi etrafta gezdirdim. *Daha önce beş yüz defa yapmamışım gibi.* Ufak, ilçeden uzakta ve yukarıda kalan karanlık bir tepeye gelmiştik. Ensemın ürpermesine neden olacak ve bende sürekli omzumdan arkaya bakma isteği uyandıracak kadar ıssızdı ve arabayı park ettiği noktadan, yere örtü serdiğim noktaya kadar her yer sessizdi.

Dediğini yapmıştı. Yalnızca ikimiz vardık.

Bakışlarım bir kez daha engelleyemediğim bir dür-tüyle ona kaydığında, benim için yapılmaya değer bul-duğu şeyler uğruna çabaladığını fark etmek, kalbimi sıcak ve can alıcı bir süzgeçten geçirmiş gibi hissettir-miştii. Tüm bunları ne için yapmıştı bilmiyordum ama ona olan minnet ve sevgimin gün geçtikçe arttığını his-sediyordum. Buradaydı. Yanımdaydı ve bana dünyanın geri kalanının yaptığığın aksine *yalnız* hissettirmiyordu.

Siyah örtünün üzerine gözlerimi kapatarak uzandı-ğım sırada onun yanıma gelmesini ve sorduğum soruya tatmin edici bir yanıt vermesini bekledim. Fakat sani-yeler sonra başımın altında hissettiğim kemikli ellerin varlığıyla kapanan gözlerim aralandığında, bu şaşkın-lığımdan faydalanarak yumuşak yastığı kaşla göz arası kafamın altına yerleştirmesi uzun sürmemişti.

Dudaklarım aralandı. Ne yaptığını idrak ettiğimde ise, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Sessiz kalıp ya-nımdaki yerini alırken sebepsizce ona doğru döndüm ve bacaklarımı içe kıvırdım. “Hâlâ bir cevap vermedin.”

“Projene ilham bulman için getirdim.”

“Batı...” diye homurdandım bir elimi ona doğru uza-tarak. Burnuna ufak bir fiske vurup geri çekildim. “Artık bu numaraları yemiyorum. Biliyorsun.”

“Numara değildi.”

“Anlamadım.”

Gerçekten anlamamıştım. Fakat onun da pat diye asıl gerçeği önüme dökmesini beklemiyordum. “Geçen dö-nemki yazılarından birini okudum,” diye devam etme-siyle, bu sefer belini dürtüklemek için ilerleyen ellerim

havada asılı kaldı ve gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. “Ne?”

Saniye saniye yüzüme yerleşen şaşkın ifadeyi sessiz bir şekilde izledi. Bunu yaparken gözlerini bile kırpmamıştı. *Geçen dönemki yazılarından birini okudum.* Bir süre hiçbir şey demese de çok geçmeden, “Geçen dönem,” diye tekrar etti kısık bir sesle. Kalbimin ağrımaya başladığını hissediyordum. “Okulun sitesinde yayımlanmış bir yazın vardı.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordum saniyelerdir tuttuğum nefesimi verdiğimde.

Bakışları kısa bir an için gözlerimden, koyu bir rujla kapladığım dudaklarıma çevrilse de o taraflarda oyalanmadan yeniden gözlerime çıkması uzun sürmedi. Beklemediğim bir anda belimden tutarak beni kendi yanına çektiğinde, “Huzur verici şeyler ve ruhu dinlendiren meditasyonlar hakkında bir yazı döşemiştin,” diye mırıldandı. Sorumu duymazdan gelmişti.

“Ve?” diye fısıldadım istemsizce.

Dudakları yukarı kıvrıldığında, “Ve,” diye tekrar etti beni. Merakla ağzından çıkacak sözcükleri beklerken elimi tuttuğu gibi havaya kaldırdı, bir saniye sonra işaret parmağımın ucuyla gökyüzünü göstermeye başlamıştı. “Onların en başında yıldızları izlemek geliyordu.”

Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Parmağımı kavrayıp, yüzlerce yıldızın loş bir şekilde parıldadığı karanlık gökyüzünü işaret ettiği ilk saniyeden bu yana vücudumu esir alan o yoğun sevgi dalgalanmalarının kontrolden çıktığını hissediyordum. Midem

artık ondan gelecek hamlelere baş kaldırmaktan vazgeçmişti. Kalbim zaten söz dinlemiyordu fakat zihnim... O an için ayakta kalan tek sağlam şeydi.

O andan itibaren onu da kaybettiğime emindim.

Çünkü hiç kimsenin beni bu denli derin araştırmayacağı, sevdiğim şeyleri öğrenmek için can atmayacağını ve onu gerçekleştirebilmek için iki saatlik yorucu bir yolu gelmeyeceğini biliyordum.

Onun dışında.

Her şeyi araştırmıştı. Geçmişime bile inmişti. Ödevim için ilham getirecek her bir parçayı teker teker önüme sunuyordu ve o noktada parmak uçlarıyla yıldızları işaret ediyordu.

Bense nefes bile almadan onu izliyordum.

Ne düşünebileceğimi bilmiyordum. Hiçbir şey düşünmeden yaşamak mümkün müydü? Çünkü mümkünse o şekilde yaşamak ve bir şey düşünmek zorunda kalmak istemiyordum. Artık zihnimdeki ve kalbimdeki gelgitli bilinmezliklerin arasında çırpınmak, kendimi tatmin edici bir sonuca çıkarmak *zorundaymışım* gibi hissettiğim yorucu beyin fırtınaları yapmak istemiyordum.

Yalnızca hissetmek istiyordum.

“Batı...” diye fısıldadım. Sesimin titrememesi için öyle kısık konuşmuştum ki bunun kendi kulağıma bile anlaşılır şekilde dolduğundan emin değildim. Ancak hâlâ havada olan ve avuçları arasında zangır zangır titremeye başlayan parmaklarım beni ele vermişti. Kaşlarını

çatarak bana döndüğünde, “Bir sorun mu var?” diye karşılık vermekten çekinmedi.

“Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” diye fısıldadım bu sefer.

Bunu söylememi en az benim kadar beklemiyor olacaktı ki parmaklarım hâlâ sıkı bir şekilde avuçlarının arasındayken kısa bir an irislerinden şaşkınlık parıltıları geçmişti. Bir süre ne diyeceğini bilemiyormuş gibi gözlerimin içine baktı. “Öğretirim,” diye mırıldandı dakikalar sonra. “Öğreniriz.”

Öğreniriz. Havada asılı kalan ellerimizi yavaşça indirirken bakışlarımı hâlâ ondan ayıramadığım için irademi bir arada tutmakta güçlük çekiyordum. Hissettiklerimden korkuyordum. *Hissedeceklerimden*. Daha her şeyin en başındaysak ne olacaktı? Bundan sonra aramızda yeşerenler bu tempoda mı devam edecekti? Yaptığı jestlere ve ince düşünceli fikirlerine kalbim dayanabilecek miydi? Tüm bunlar kafamın içinde koca bir ihtimal yumağı hâline geldiğinde, “Batı,” diye mırıldandım bir kez daha. “Sevmek için ne gerekli?”

“Sonunda ilham aradığın kısma geldik mi?” diye karşılık verdi sırtarak. “Ona göre kişilik değiştireceğim.”

Etrafa yayılan ağır ve duygusal atmosfere rağmen gülüşümü engelleyemedim. “Sadece cevap ver.”

“Bilmiyorum ki.”

Aklından geçenlerden bihaber olmama rağmen, “Biliyorsun,” diye direttim kendinden emin bir sesle. Yeniden yıldızlı gökyüzüne çevirdiği kafasını, çenesinden tuttuğum gibi kendime çevirdim. “İçinden geçeni söyle.”

Tek gözü düşünceli bir şekilde kısıldığında, “Dokunmak?” diye karşılık verdi kısa bir an ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. *Dokunmak*. Partnerler arasındaki dinamiği yöneten maddelerden birinin fiziksel temas olduğu tartışılmaz bir gerçektir ama... Yeterli değildi. Düşünceli bir şekilde gözlerinin içine baktığımı gördüğünde, “Öpmek?” diye devam etti, aklımdan geçenleri okumaya başlamış gibi. “Hissetmek?”

Başımı yavaşça iki yana salladım. “Yeterli değil.”

“Yeterli olması için ne gerekiyor?” diye sordu bu sefer çenemden tutan kişi o olduğunda. Bakışlarımız birbirini bulurken içimde yeni bir alevlenmenin oluştuğunu hissettim. Bahsettiği şey *sevmek için ne gerekli* sorunun yanıtı değildi sanki. “Gerçek olduğunu anlamak için ne gerekiyor?”

“Ya değilse?” diye sordum sebepsiz bir telaşla. Sanki o noktada mevzu projeden de bahsi geçen ilhamdan da saparak kendi pusulasında yeni bir rota oluşturmuştu. “Ya gerçek değilse ve sadece ufak bir kafa karışıklığıysa?”

Gözlerime yerleşen o yersiz korkuyu gördüğü gibi yanaklarımı avuçladı ve “Deniz,” diye fısıldadı. “Neden bu kadar korkuyorsun?”

Çünkü daha önce hiç kimse tarafından sevilmedim ve sen de gözlerimin içine, “Bu görevi ben üstlenebilirim,” der gibi bakıyorsun.

Zihnindeki bataklıktan çıkmak için gözlerimi sıkıca yumup açmam gerekmişti. Bakışlarımı yeniden ona çevirdiğimde, “Cevap ver,” diye tekrar ettim ısrarlı bir sesle. “Ya gerçek değilse?”

Derin bir soluk verdi. “Denemeden bilemezsin.”

Denemeden bilemezsin. Nasıl deneyecektim? Bir insanı sevmek ve bir şeyi sevmek arasındaki o derin farkı nasıl anlayabilecektim?

Dokunmak. Öpmek. Hissetmek.

Nefesimi tutarak onunla aramdaki teması bozdum ve bakışlarımı kaçırdığımda, “Sanırım buldum,” diye fısıldadım kısık bir sesle.

Gözlerini üzerimde hissediyordum. “Neyi?”

“Dördüncü maddeyi.”

“Neymiş o?”

“*Hissetmekten korkmamak.*” Ellerimi yumruk hâline getirdiğimde, başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. “Ve ben bu maddeyi hiçbir zaman aşamayacağım, neden biliyor musun?” Bunu dediğim gibi can sıkıcı bir şekilde güldüm. “Çünkü korkuyorum.”

“Bunu köşe yazına eklemeyi falan düşünmüyorsun, değil mi?”

“Ekleyeceğim. Çünkü...”

“Korkmuyorsun,” diyerek kesti sözümü. Bunu beklemediğim için şaşkın bir şekilde ona döndüğümde, ifadesinde oluşmaya başlayan belirgin değişikliği gördüm. “Korksaydın bu projeyi düşünmeden kabul etmezdin. O bilgisayarın başına korkusuzca oturmazdın. *Yazmanın en temeli hissetmektir*, değil mi? Sen zaten başlangıç çizgisinden ayrıldığın andan beri bunu hissediyorsun, Deniz. Ve korkmuyorsun. Çünkü,” O noktada kısa bir

an duraksadı, sağ elini kaldırıp bileğine takılı olan örgü bilekliği gözler önüne serdi. “Bunu bana tereddütsüzce veren de sendin.”

Nefes alabildiğimden emin değildim.

Bunun nedeni sarf ettiği büyümlü sözcükler miydi yoksa hâlâ ilk günkü şekliyle bileğinde takılı olan o basit hediyem miydi bilmiyordum ancak... Bunu umursamıyordum. Çünkü yüzüme yerleşen ufak tebessümle birlikte ona döndüğümde aklımdan yalnızca tek bir şey geçiyordu. “Hâlâ takıyorsun.”

“Ve takmaya da devam edeceğim.”

Saniyeler önceki endişem ağır atmosferle birlikte dağılıp giderken hâlâ taze bir şekilde yüzümde duran gülümsemeye birlikte ona uzandım. Amacım bileğini tutmak ve ona verene kadar binlerce kez yapmış olma- ma rağmen bir kez daha örgülü bilekliğini incelemektir. Ancak o, bu hamlemi yanlış anladı. Ya da *farklı*. Bundan ne tür bir anlam çıkarmıştı bilmiyordum fakat kolunu geriye atıp benden kaçmayı seçtiğinde, dudaklarımdan şaşkın bir gülüş kaçtı ve bir kez daha ona uzandım.

Bilekliği alacağımı sanıyordu.

Beni engelleme çabalarına inatçı bir şekilde karşılık verirken, “Batı,” diye yükseldim, kıkırdayarak olduğum yerde dikildiğim.

Fakat eline uzanacağım sırada beklemediğim bir şey oldu. Dizlerimin üzerinde doğrulduğum için dengemi tam olarak sağlayamıyordum ve beni bırakarak kendisini geri çekmesiyle, onu elimden kaçırmamak için üzerine abandım ve *kucağına* çıktığımı ancak saniyeler sonra

bacaklarımı her iki yanından sarmaya başladığında fark edebildim.

Ya da edemedim.

Bacak kaslarının kalçamın altında kasıldığını hissedebilmişim fakat dikkatim o an için onun reaksiyonlarından öyle bağımsız bir noktadaydı ki ellerim havalandırırken yalnızca onun bileğine uzanacağım kısma odaklanabilmişim.

Bir kez daha gülerek, “Batı!” diye yükseliyordum ki hareket etmeyi kestiğini ve sessizleştiğini fark ettiğimde irkilerek bakışlarımı yüzüne çevirmek zorunda kaldım. Bunu yaptığım gibi kafamın içinde kuvvetli bir şimşek çaktı. *Ha siktir.* İçinde bulunduğumuz durum ve etrafımızı saran o yakıcı atmosfer başıma anca o an dank ettiğinde, nefesimi tutarak geriye doğru bir hamle yapmaya çalıştım.

Fakat kemikli parmaklarının varlığını belimde hissetmemle olduğum yerde kaskatı kesilmişim.

Bu hamlesi beklenmedikti. Göğüs kafesimin altında milyonuncu kez kırmızı alarmlar verilirken kendime gelmek için usulca gözlerimi kırıştırmam gerekti. Bu anı gerçekten yaşıyor muydum yoksa gerçekleşmesi imkânsızın ötesinde olan hayallere kendimi fazla mı kaptırmaya başlıyordum?

Tam bir kez daha adını sesleneceğim sırada belimdeki elleri varlığını hatırlattı ve aramızdaki belirgin mesafeyi hızlı bir şekilde kapatarak bedenimi kendisinininkine yasladı. Onu hissediyordum. *Her yerimde.* “Dakikalar önce sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?”

Sıcak nefesi yüzüme çarptığında, “Hangisi?” diye karşılık verdim güçlkle. Kekelememek ya da ağzımı açıp utanmama neden olacak aptal sözcükler sarf etmemek için yoğun bir savaşa girmiştım. “Bir sürü şey söyledin.”

“*Aşkla alakalı olan,*” diye ekledi çabucak.

Aşkla alakalı olan. Bu düşünceyle birlikte bakışlarım benden bağımsız şekilde dolgun dudaklarına kaydığında, bir çift et parçasının gözüme nasıl bu denli cezbedici gelebildiğini düşündüm. *Arzu öyle bir şeydir ki hiç doymak bilmez,* diye bir sözü vardı Aristoteles’in. *Birçok insanın hayatı, arzuları doyurma yollarını aramakla geçer.* Benimki de öyle miydi? Bu yüzden mi bastırmaya çalıştıkça gün yüzüne çıkmak için hevesli hâle geliyordu? Nereye kadar böyle sürecekti?

Zihnimin içi parazit yuvası hâline geldiğinde, “Dokunmak...” diye fısıldadım, kendi kulağıma dahi güçlkle dolan bir sesle. “Öpmek...” diye devam ettiğimde, yüzümü keşfe çıkan bakışları usulca gözlerime kaydı. “Hiss...” Kelimeyi hatasız bir şekilde söyleyebilmek için sertçe yutkundum. “Hissetmek?”

“Hissetmek,” dedi yalnızca.

Kirpiklerimi kırptırmaya ve vücuduma hücum eden o yoğun heyecana göz yummaya çalışırken, “Biliyor musun?” diye atıldım çekingen bir sesle. Ani ve beklenmedik olan hamlem karşısında hiçbir tepki vermedi, sanki bu hâlime çok daha öncesinden alışmış gibiydi. Gözlerindeki parıltılar yerini koruduğu sırada, “Bu bileklik...” diye devam ettim ve parmaklarım arasında olan kolunu kaldırıp yavaşça bileğini gösterdim. Gözlerini bile kırpmadan beni izliyordu. “Kardeşimin falan değil. Bunu

sana hiçbir zaman söylemedim. Ama benim. *Bizzat* benim çünkü ilk kez tanışıyor olsak bile sana gerçekten bana ait olan bir hediye vermek istedim, böylece belki de aramızda ihtimali bile geçmeyecek şeylerin gerçeğe dönüş...”

Sözlerimin yarıda kesilmesine neden olan şey dudaklarımın üzerine kapanan dudakları olmuştu.

İlk başta hissettiğim yoğun ve sert baskı gözlerimin kocaman olmasına neden olsa da herhangi bir karşılık beklemeden araladığı dudaklarıyla beni hırçınca öpmeye başlaması beklenmedik olmuştu. Kalbim o noktada artık atmıyordu çünkü hâlâ sıkı sıkıya belimde olan parmakları bir yana dursun, kucağındaki pozisyonumu bozmama izin bile vermemiş ve boşta olan diğer elini yanağıma yerleştirerek beni iyice kendine çekmişti.

Bu, ipi kopuk hayatım boyunca tattığım en güzel şeydi.

O saniyeden sonra ne olduğunu bilmiyordum. *Ya da ne yaptığımı.* Geri çekildiğinde proje ödevi bahanesinin arkasına sığınabilir ve tek amacının bana ilham vermek olduğunu söyleyebilirdi. Bunu ben de yapabilirdim. Tüm bunların ufak, zararsız bir oyunun parçası olduğunu ve izin verdikleri sürece iki tarafın da bundan müthiş bir şekilde kârlı çıkacağını... Fakat ellerim ezbere bir şekilde ensesini bulduğunda fazlalık olan bütün kötü düşüncelere kepenklerimi indirmiştim. Dudaklarımı aralayarak öpücüğüne karşılık verdim ve en başından beri bu anı bekliyormuşum gibi kendi bölgeme girmesine çaresizce müsaade ettim.

Dokunmak. Öpmek. Hissetmek.

Hissediyordum. Her bir noktamda.

Ona verdiğim hırslı karşılık ilk birkaç saniye durak-samasına neden olsa da çok geçmeden beni kendine yas-ladı ve dudaklarıma mümkünmüş gibi daha sert asılarak sıcak dilini usulca içeri yolladı.

O andan itibaren dış dünyayla olan frekanslarımın koptuğunu ve bütün teori ya da proje ödevi saçmalığı-nın, zihnimin içindeki çöplükte yerini aldığını biliyor-dum. Çünkü hissedilmemesi imkânsız bir sertlikte alt dudağıma gömüldüğünde ve bana bunun yeterli ve be-nim düşündüğümün aksine *gerçek* olduğunu kanıtlamak ister gibi vücudumu bütünüyle kendine bastırdığında, dudaklarımın arasından kaçan kısık sesli inlemeyi en-gelleyememiştim.

Fakat boğazımdan yükselen sesle birlikte başka bir atak yapamadan, sanki elektrikle temas etmiş gibi irkildi ve gözlerini aralayarak geri çekildiğinde, “Deniz...” diye fısıldadı belli belirsiz. Dudakları, dudaklarımdan bula-şan koyu rujumla renklenmişti ve ay ışığının yansıttığı kadarıyla bakınca bu noktadan *kusursuz* görünüyordu. Havada kalan ellerim yavaşça titremeye başladığında, “Ha siktir,” diye devam etti kendi kendine. “Bu, gerçek-ten yapmamam gere...”

Bu sözcüklerin devamını biliyordum. Ve o an için duymayı kesinlikle istemiyordum.

Bu yüzden bunun olmasına müsaade etmedim ve el-lerim yeniden yanaklarındaki yerini bulurken, “Sus ar-tık,” diye çıkışarak onu başka bir öpücükle susturdum.

Kendi sonumu adım adım yazdığımı hissediyordum.

Çünkü *Aşka Doğru Altı Adım* isimli köşe yazımda, karaladığım sayfaların üzerine benden bağımsız bir

şekilde eklenen o dördüncü maddenin ne olduğunu an itibariyle biliyordum.

4. Batı Han Egeli.

14. BÖLÜM: "BİLİNMEZLİK"

"Sana dair her şeyden hoşlanıyorum."

Bazen hatalar yapılırdı.

Üzerine adım adım gidene dek o yanlış, gözümüze evrendeki en cezbedici şey olarak görünürdü. Yapmazsan kurtulamayacağın fakat yaparsan da zararlı çıkacağın ve denemekten başka hiçbir şansının olmadığı kısır bir döngüden farksız şekilde.

Tıpkı onun söylediği gibi.

Denemeden bilemezsin, demişti bana saatler önce. Hissetmek istiyorsan denemelisin.

Denemiştım.

Fakat bunun bir ilhamdan çok güçlü bir zaaf olmaya aday bir hamle olduğunu ancak o silik saatlerin ardından eve geldiğimde fark edebilmişim.

Zihnimin içinde sürekli yanlış gelen fakat içten içe doğru olduğunu hissettiren bir hamleydi. Bir *hata*. Ama her şey için çok geç olduğunu, aramızdaki ilişkinin dominantının değiştiğini ve ikimizi de uçsuz bucaksız bir karanlığa çektiğimi yavaş yavaş fark etmeye başlıyordum.

Çünkü çoktan sabah olmuştu ve yatağıma uzandığım ilk andan bu yana gözüme bir gram uyku girmemesi bir yana

dursun, hâlâ çaresizce ondan gelecek olası bir mesajın varlığına tutunuyordum.

“Tek bir mesaj,” diye fısıldadım uykulu gözlerle tavanı izlemeye devam ederken. Başımın ucuna koyduğum telefonun sesini sonuna kadar açmış, çaresiz bir şekilde karanlığı kucaklamıştım. Tüm bunları düşünürken ise parmaklarımın usulca dudaklarımın üzerinde gezinmesini engelleyemiyordum çünkü onu öptüğüme hâlâ inanamıyordum. *Beni* öptüğüne.

Saat tam olarak yediyi gösterdiğinde alarmım çaldı ve onu kapatıp yatakta doğrulurken telefonuma doğru hüznü dolu bir bakış attım. Neden sessizdi? Bir şeyler yapmalıydı. Bu ufak bir mesaj olsa bile sonucuna razıydım çünkü zihnimdeki karmaşadan kurtulmak ve aramızdaki tuhaf ilişkiye net bir isim vermek istiyordum. Bu sessizliğini ise neye yoracağımı bilmiyordum fakat içimden bir ses dönüş yolunda yaşadığımız gerginlik olduğunu söylüyordu.

Kaç dakika boyunca o hâlde kalmıştık bilmiyordum ama... Hatırlayabildiğim tek şey aklımı başından aldığı ve ondan yayılan güzel kokuyla mayıştırdığımdı. Dudaklarımızı ayırdığında yıldızları izleme aktivitesinden vazgeçmiş ve kucaklarındaki bedenimi bırakmadan beni arabaya götürmüştü. O iki saatlik geri dönüş yoluna dair aklımda yer edinen hatıralar öyle silikti ki hatırladığım tek şey, üzerime örttüğü yumuşak ceket ve arabanın içindeki sessizliği yok eden o kısık sesli şarkının belirsiz sözleriydi.

Arabası evimin önünde durduğunda ve inmek için hamle yaptığımda ise, “*Deniz,*” demişti usulca koluma dokunarak. “*Yarına her şeyi unutamam, olur mu?*”

Kalbimin ilk kez bir erkek tarafından kırıldığını hissettiğim andı.

Dediği gibi olmayacaktı.

Benden öncesi nasıldı bilmiyordum -ki bununla *ilgilenmiyordum*- fakat benden sonrasının da aynı şekilde ezbere olmasına müsaade etmeyecektim. Unutmayacaktım. Onun da unutmamasına izin vermeyecektim.

Dokuzdaki dersimden önce ılık bir duş almak istediğim için usulca yataktan kalkmaya yeltenmişim ki o saniyelerde beklenmedik bir şekilde mesaj kutuma düşen bildirimle olduğum yerde duraksamak zorunda kalmışım.

Çünkü bildirimin sahibi Naz Atalay'dan başkası değildi.

Bir anlık şok dalgası bedenimi vursa da adının üzerine tıklayıp sohbet sayfasını açtım ve gözlerimi kısarak ekrana düşen yeni mesajlara göz attım.

Naz:

Evrendeki bütün erkekler budala.
(07.01)

Naz:

En başı da benim hödük sevgilim çekiyor. :(
(07.01)

Dudaklarım aralık hâlde ekrana bakakaldığımda, ilk birkaç saniye ne yazacağımı bilemedim.

Deniz:

Sanırım yanlış kişiye yazdın.
(07.01)

Sabahın bu saatinde gelen mesaj için başka bir ihtimal düşünemeyecek kadar yorgun hâldeydim.

Ama yanılmış olabilirdim.

Çünkü attığım mesaja tam olarak on saniye içinde cevap geldi ve bu, bugüne dek Batı Han Egeli haricinde bir başkasından aldığım en hızlı karşılık olarak tarihe geçmişti.

Naz:

Profildeki peluş kulaklıklı tatlı kızın adı Deniz Soykan değilse evet, yanlış kişi şekerim. 🐼
(07.01)

Attığı son yanıt istemsizce heyecanlanmama neden oldu ve bir anlığına Batı Han Egeli mevzusunu bile unuttum.

Deniz:

Neyin var?
(07.02)

Naz:

Bütün erkekler budala.
(07.02)

Deniz:

Beş satır üstte zaten bundan bahsetmiştin.
(07.02)

Naz:

Sevgilimin de bu kategoriye girdiğinden bahsetmiş miydım?
(07.03)

Bir an duraksadım.

Deniz:

An itibarıyla.
(07.03)

Deniz:

Ama sana katılmıyorum dersem beni katleder mısın? Çünkü Anıl Sancak gördüğüm en âşık ve centilmen erkek olabilir.
(07.03)

Naz:

Centilmenliğin de bir sınırı vardır. İki yıl geçmesine rağmen ilişkiden kaçması normal mi?
(07.04)

Deniz:

Belki HIV'si vardır. En azından öptükten sonra kaçmıyor.
(07.04)

Naz:

NE DEDİN?
(07.04)

Naz:

Hangi yarım akıllı yaşattı böyle korkunç bir trajediyi?
(07.05)

“Yakından tanıdığın bir yarım akıllı...” diye mırıldandım sesli bir şekilde.

Bunu düşünürken kısa bir anlığına Naz'a, Batı Han'ın ismini verdiğimi ve bundan güç alarak antrenman sırasında ona saldırdığını hayal ettim.

Hemen ardından ise bu görüntüleri bir daha hayal etmek üzere çabucak zihnimden sildim.

Kimse benim için savaşmazdı.

Deniz:

Biri işte...
(07.05)

Naz:

Erkekler... En ufak bir ilgli kırıntısını fark etmeleriyle kaçmaları bir oluyor.
(07.05)

Naz:

Ayrıca tahminim var.
(07.05)

Okuduğum mesaj yüzünden anlık olarak kalbim hızlandı.

Deniz:

Tahminin kim hiç bilmiyorum ama inan bana o değil.
(07.06)

Naz:

;) Çatlak olablılırım ama salak değilim.
(07.06)

Akıllı bir kız olduğu kabul edilebilir bir gerçektir fakat daha fazla açık vermek istemediğim için konuyu olabilecek en hızlı şekilde toparlama girişiminde bulundum.

Deniz:

Eski sevgilimden bahsediyordum.
(07.06)

Deniz:

Arada özölüyorum. Sonra yaptıkları aklıma geliyor, öfkeleniyorum.
(07.07)

Naz:

Gerçekten mi?
(07.07)

Naz:

Ben sebep oldum şu an hatırlamana. Ne kötüyüm.
(07.07)

Deniz:

Öyle düşünme. Eskide kaldı.
(07.07)

Var olmayan biri adına onun içini soğuttuğuma inanamıyordum.

Naz:

Tam olarak öyle.
(07.08)

Naz:

Bir ara kahveye çıkalım, bu mevzunun detaylarını öğrenmeye ihtiyacım var.
(07.08)

Aklımdan uydurduğum muhabbetin çabucak son bulması adına ellerimi hızla klavyenin üzerinde gezdirdim.

Deniz:

Harika olur.
(07.08)

Naz:

Haberleşelim. Öptüm. XOXO.
(07.08)

Deniz:

Aynı şekilde.
(07.08)

Anın heyecanıyla yazdığım son mesajı fark edince suratımı buruşturdum ve “Aptal,” diye fısıldadım, alnıma koca bir şaplak atıp kendimi yeniden sırtüstü bir şekilde yatağa bıraktığımda. “Daha sevgi dolu bir sözcüğe bile normal şekilde karşılık vermeyi bilmiyorsun, bir insanla ilişkiye başlamak istemek senin neyine?”

O noktada kendimi bir kez daha evrenin en salak insanı ilan etmeye hazırdım ki Naz’ın sohbetinden çıkmamla birlikte bildirim panelinde beliren yeni mesajla ikinci defa duraksamam bir olmuştu.

Tek satırlık mesajın üstünde yazan o afli ismi okumamla ise kalbim aniden boğazımda atmaya başlamıştı.

Batu:

Bu saatte niye aktılsın?
(07.08)

Mesajını okuduğum gibi kasılan midem yüzünden bir an ne tepki vereceğimi bilemedim. *Sahiden mi?* İnsanlar, hislerini aşılayabileceği ikinci bir beden bulduklarında benim kadar sersemliyorlar mıydı? Özel anılar paylaştıklarını düşünmelerine ve sonrasında bu örüntüyü takip eden görmezden gelme oyunlarına rağmen, aldıkları en ufak karşılıklı kalpleri benim gibi pır pır ediyor muydu?

Sevgi bu kadar affedici miydi?

Deniz:

Neden soruyorsun?
(07.09)

Batı:

Görünce merak ettim.
(07.09)

Uzandığım yerde doğrulmama neden olan mesaj tam olarak bu olmuştu. *Görünce merak ettim.*

Bir kez daha çarpan kalbime bu sefer ısıldayan suratım da eşlik ettiğinde, saniyeler önceki teorimin doğru olduğuna ve sevginin sahiden de affedici bir özellik taşıdığına ikna olmuşum.

Fakat ona olumlu bir yanıt yazmak adına hareketlenen parmaklarım, zihnim dakikalar önce Naz Atalay tarafından aldığım sorgulayıcı mesaja gittiğinde ani bir şekilde duraksadı.

En ufak bir ilgi kırıntısını fark etmeleriyle kaçmaları bir oluyor.

Öyle miydi sahiden?

Bunun cevabını bilmiyordum çünkü daha önce bu konu hakkında herhangi bir sonuca varabileceğim örnek bir ilişkim olmamıştı. Fakat o an zihnimden geçen bir ses içten içe

Naz'ın söylediklerine katıldı ve bu yüzden saniyeler öncesine dek heyecanla klavyenin üzerinde gezinen parmaklarım, o andan itibaren daha farklı ve öfkeli bir baskıyla hareketlendi.

Deniz:

Seni ilgilendiren bir mevzu yok, Egeli. Eminim merakına layık olan çok daha farklı şeyler vardır.
(07.09)

Başarılı bir mesaj mıydı? Bugüne dek birisine yönelik böylesi hedef saptırıcı bir mesajı bırak yazmayı, zihnimin içinden bile geçirmemiştım. Ancak yine de sebepsiz bir şekilde iyi bir iş çıkardığımı hissetmişim.

Mesajım anında *görüldü* olsa da ilk on beş saniye fazlasıyla gerildim çünkü herhangi bir yanıt vermemişti. Olduğum yerde ayaklanıp, yatağımla kapı arasındaki o ufak boşlukta mekik dokumaya başladığım sıra isminin altında beliren *yazıyor...* imgesiyle, çok geçmeden önümdeki açık ekrana yeni bir mesaj düşmesi bir oldu.

Batı:

Neden ki?
(07.10)

Dudaklarımın arasından alaycı bir homurtu kaçtı. “Neden mi?”

Deniz:

Bir nedeni olması mı gerekiyor?
(07.10)

Batı:

Neye çevrim içisin bu saatte alt tarafı bir isim vereceksin.
(07.10)

Yalan uydur. Yalan uydur. Yalan uydur.

Deniz:

Arkadaşımla konuşuyorum, oldu mu?
(07.10)

“Olmadı,” diye yanıtladım kendi mesajımı. “Hiç olmadı...”

Batı:

Ne alaka?
(07.11)

Batı:

Kim o arkadaş?
(07.11)

Sabaha kadar bütün kötü düşünceleri bünyeme yığmasına rağmen, attığı tek bir mesajla midemin kasılması gerçekten akıl işi değildi.

Deniz:

Bu cevapsız sorularla sonsuz bir döngüye girdik, farkında mısın? Kim olduğunu söylemeyeceğim çünkü.
(07.12)

Batı:

Senin benden başka arkadaşın yok, Deniz.
(07.12)

Deniz:

Biliyorum, Batı. Sağ ol yüzüme vurduğun için.
(07.12)

Batı:

Olamaz da.
(07.13)

Deniz:

İyi mısın sen?
(07.13)

Batu:

Hiç olmadığım kadar.
(07.14)

Hiç olmadığım kadar.

“Adi herif...”

Deniz:

İlk defa karşılaşıyorum bu yanınla. Çok şaşkınım şu an.
(07.14)

Batu:

Hislerimiz tamamen karşılıklı.
(07.14)

Deniz:

Bir şey olmaz,
(07.14)

Deniz:

Yarına unutursun.
(07.14)

Mesajı attığım gibi kendimi bir kez daha yatağa bıraktım ve başımı yastığa gömerek tiz bir çığlık attım. *Ne yapıyordum?* Daha doğrusu o ne yapıyordu çünkü birdenbire farklı bir tavırla göstermeye başladığı o baskın yanı beni fazlasıyla gafil avlamıştı. Fakat yine de dün geceki lafını ona geri satmam vücuduma doyumsuz bir tatmin aşıladı.

Bu yüzden cevabını dört gözle beklemeye başladım.

Attığım son mesaj, diğerleri gibi saniyesinde *görüldü* olsa da bir kez daha beni bekleterek hiçbir şey yazmadı. Aptal değilse neyi ima ettiğimi basit bir şekilde anlardı. Böylece en azından dün gecedan beri kıvrınmama neden olan o karın ağrısından bir nebze de olsa kurtulmuş olurdum.

Fakat kıstığım gözlerim onun sohbet sayfasındayken arka planın bir anda bulanıklaşmasını ve elimde titremeye başlayan telefonla birlikte ana ekranda isminin belirmesini ben bile beklemiyordum.

“Ha siktir,” diye fısıldadım bir kez daha olduğum yerde doğrulduğumda. Gözlerim bir an olsun ekrandan ayrılmazken, karnıma gergin bir sancının saplandığını hissettim. *Açamazdım.* Bu her şeyi mahvetmeme ve çuvallamama neden olurdu çünkü uydurduğum arkadaş yalanının devamını henüz düşünememiştim.

Bu yüzden aramayı hızlı bir şekilde reddederek yeniden sohbet sayfasına döndüm ve el çabukluğuyla yeni bir mesaj yazdım.

Deniz:

Açamam. İşim var.
(07.17)

Batı:

Sabahın köründe ne gibi bir işin olabilir?
(07.17)

Deniz:

Dokuzda dersim var ve hazırlanacağım.
(07.17)

Batı:

Alayım mı seni geçerken?
(07.18)

Deniz:

Hayır.
(07.18)

Batı:

Dokuzdaki derse iki saat önceden mi hazırlanıyorsun?
(07.18)

Deniz:

Evet çünkü bugün güzel ve özenli hissetmek istiyorum.
(07.19)

Batı:

Şekliili tişörtlerin ve kalemle sabitlediğin topuzunla zaten çok güzelsin.
(07.19)

Proje ödevimdeki maddelerden mi alıntı yapıyordun?

Okuduğum satırlar yumuşacık hissetmem için yeterli olsa dahi bir gün öncesine kadar yüksek dozajda verdiği o güveni ruhaf bir şekilde vermiyordu. Böyle devam edemezdi. Beni eve bıraktığında her şeyi unutmamız gerektiğini söylemişti. Öyle ki bu, bir bakıma beni ve dün geceyi anı kutusundan kolayca silip attı demekti ama... *Ama* şimdi gösterdiği yüzü beni bir kez daha ikileme düşürmekten başka hiçbir şeye yaramıyordu.

Aklım ve kalbim savaşa girdiğinde, mantığım bir şekilde ondan mağlubiyetle ayrılmayı başarıyordu.

Deniz:

Senin güzel bulduğunu başkası bulmayabilir.
(07.19)

Batı:

Ha başkası için hazırlanacağım dıyorsun yani?
(07.19)

Deniz:

Buna basit bir şekilde yanıt vermek isterdim ama gerçekten seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum. Şimdi izin verirsen hazırlanacağım.
(07.19)

Batu:

Nereye kadar kaçabileceğini düşünüyorsun ki?
(07.20)

Deniz:

Kaçtığımı kim söylüyor?
(07.20)

Batu:

Ben söylüyorum.
(07.20)

Deniz:

O hâlde sana ve hayal gücüne sevgilerimi yolluyorum.
(07.21)

Deniz:

Ha, bir de yeşil çay içmeni öneriyorum.
(07.21)

Deniz:

Bu sefer uyuzluğunu değil,
(07.21)

Deniz:

Unutkanlığını önlesin.
(07.21)

Öğleden sonraki dersimden çıktığımda, bulduğum ilk köşede kendimi boğazlamak istediğim doğruydu.

Çünkü bir kez daha profesörü dinlememiştim.

Bana neler oluyordu, en ufak bir fikrim bile yoktu. Fakat adımlarım o saniyelerde çekingen bir şekilde spor salonuna ilerlerken sorularımın cevabını orada bulabilmeyi umuyordum. Çünkü her ne kadar hislerim aksini iddia etse de kafamdaki kalabalığa ve karmaşaya neden olan isim net bir şekilde belliydi.

Ve uyuz tavırlarıyla beni sinir etmekte üstüne yoktu.

Antrenman henüz başlamadığı için her köşede farklı bedenlerin olduğu geniş salona girmemle gözlerim doğrudan yedek kulübesini buldu çünkü maç haricinde vaktini o taraflarda harcadığını bilecek kadar çok kez gözlemiştim onu.

Ve yine tahminimde yanılmamıştım.

Çorabını ve altına geçirdiği dizliğini düzeltirken bakışları bacaklarına odaklanmıştı ancak kulağı, yanında ona hararetli bir şekilde bir şeyler anlatan Anıl'daydı. Neyse ki saç bandıyla arkaya itelediği saçları yüzünü kapatmıyordu ve bunun sayesinde olduğum noktadan ifadesini net bir şekilde seçebiliyordum.

Düpedüz somurtuyordu.

Anıl'ın söylediği bir şeye belli belirsiz kafa salladığı sırada yanlarına ilerleyen ve kendisiyle birlikte ayağında oynattığı futbol topunu da sürükleyen o iri yarı bedenini fark etmem uzun sürmedi. *Emir Gündüzer*. Fark etmemek imkânsız olurdu çünkü evrende gördüğüm en sert hatlara sahip insandı ve göz göze gelmek bile içimde arkamı dönüp çılgılık atarak uzaklaşma arzusu uyandırıyor.

Fakat Emir onların yanında durmadı. Bunun yerine yedek kulübesindeki koltuklardan birinin üzerine atılmış olan

kapüşonlu cekete uzandı ve onu beklemediğim bir hızla tribünlerdeki bir noktaya fırlattı.

Aramızdaki belirgin mesafeye rağmen, “Giy onu,” diye homurdandığını net bir şekilde duyabilmişim. Kime yönelik konuştuğunu merak edince bakışlarımı usulca tribünlere çevirdim ve gözlerim çok geçmeden o noktadaki tanıdık kız bedenini net bir şekilde seçti. Geçtiğimiz günlerde Naz’ın yanında gördüğüm ve gözlerine kadar gelen kakülleriyle birlikte üzerindeki her parçayı siyahla kombinleyen kızdı. *Ada* diye bahsetmişti Naz ondan. Emir’in kardeşiydi.

Tavırlarındaki tuhaflık içimdeki merakı körüklese de bakışlarımı güçlkle onlardan çektim ve yedek kulübesine doğru ilerledim. O saniyelerde dizliğiyle olan işini tamamlayan Batı ise Anıl’ın söylediği bir şeye, “Ama...” diye başlayarak karşılık vermeye hazırlanmıştı ki kafasını kaldırmasıyla birlikte bakışları doğrudan o tarafa ilerleyen bedenime kilitlenmiş ve sözleri bıçakla kesilmiş gibi havada asılı kalmıştı.

O an sanki içinde bulunduğumuz zaman akışı yavaşladı ve ona doğru ilerlerken dört bir yanıma saran o kalabalık bulanıklaştı.

Yedek kulübesine yürüyen kişinin ben olduğumu fark etmesiyle dudakları hafifçe aralandı. O saniyeden itibaren gözlerini bile kırpmadan bana odaklanmıştı çünkü Anıl da dahil kendi içlerinde farklı bir muhabbete başlayan takım arkadaşlarına sırt çevirmişti. Onu bu denli gafil avlayan neydi bilmiyordum ancak bu sabah daha güzel ve özenli hissetmek istiyorum derken yalnızca onunla uğraşıyordum. Düzleştirmeye karar verdiğim saçlarım ve renk gelmesi için hafifçe yüzüme serpiştirdiğim makyajım benim açımdan büyük bir değişiklik değildi ama onun gözünden nasıl gözüktüğünü deli gibi merak ediyordum.

Kolumdaki çantayı sert bir şekilde boş koltuklardan birine bıraktığımda etrafımızı saran ağır atmosfer dağıldı ve çıkan tok ses ikimizin de yeniden bu gerçekliğe dönmesine neden oldu.

O ise olduğu yerden çoktan ayaklanmıştı.

Dönüp ona ya da ondan tarafa bakmadım. Bunun yerine çantamdan çıkardığım düdüğü usulca boynuma geçirdim ve bunu yaparken de düzleşen ve her zamankinden daha canlı gözüken saçlarımı birkaç kez arkaya doğru savurdum. Gözlerini üzerimde hissediyordum ve benim de ona bakmamı beklediğini biliyordum ama istediği şeyi ona vermeyecektim.

Fakat saniyeler sonra tribünlerden duyduğum tiz bir ısıklık sesiyle istemsizce başımı kaldırmış ve bir anlığına da olsa onun etrafımı saran varlığını unutmuştum. Çünkü Naz Atalay, her zamankinden farksız ihtişamıyla birlikte olduğu yerden beni süzüyordu ve o saniyeden itibaren odaklanabildiğim tek şey dudaklarındaki koyu renk rujun, üzerindeki deri ceketle ne kadar uyumlu olduğuydu.

Yenilettiği protezleriyle birlikte spor salonunun girişini işaret etti ve çok geçmeden, “İçeriye adım attığın gibi gözlerimi üzerinden alamamamın sebebi nedir?” diye mırıldanarak, bakışlarını usulca sol tarafımdaki bir noktaya çevirdi. Kime baktığını çok iyi biliyordum çünkü gözlerine yerleşen imalı ifade, her şeyin farkında olduğunu açıkça kanıtlar nitelikteydi. Ben, şaşkın bir şekilde onu izlerken bir elini dudaklarına götürdü ve yalnızca benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle, “*Yakıyorsun,*” diye fısıldadı.

Abartıyordu. Abartmayı seviyordu ve tuhaf bir şekilde bunu itici değil, tatlı buluyordum.

Yüzüme yerleşen utangaç bir gülümsemeyle ona baktığımda tam karşılık vermeye hazırlanıyordum ki aynı saniye içinde yan tarafımdan yükselen, “Deniz?” sesiyle bir an ne yapacağımı bilememiştim. Onun seslendiğini fark ettiğimde ise nefesim boğazıma dizildi ancak bir türlü dönüp o tarafa bakacak cesareti kendimde bulamadım.

Neyse ki, “Aşkım?” diyerek bu tarafa gelen Anıl, o anın kurtarıcısı olarak adını Kurtarıcılar listeme altın harflerle yazdırmayı başarmıştı. Ya da bunu söylemek için çok erken davranmıştım çünkü saniyeler içinde yanımdan ayrılıp tribünlere sıçradığında ve karşı tarafa geçip Naz’ı kendisiyle birlikte sessiz bir noktaya çektiğinde hapı yuttuğumu anlamıştım.

Baş başa kalmıştık.

“Deniz,” diye mırıldandı bir kez daha. Bana yanaşmak için her fırsatı kolluyordu fakat verdiğini işittiğim derin nefesle birlikte onun da en az benim kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum.

Cevap vermek yerine ajandamla ilgileniyormuş gibi yaptığım saniyelerde aramıza yeni bir sessizliğin daha sızması uzun sürmemişti ki, “Sen gel bakalım buraya,” diye çıkışması ve kendimi savunmama müsaade etmeden kolumdan yakaladığı gibi beni spor salonundan dışarı sürüklemesiyle her şey birbirine karışmıştı.

Çılgılık atma dürtümü son anda bastırarak, “Ne yapıyorsun sen?” diye yükseldim, yüzüme yerleşen dehşet ifadesini gizleme gereği duymadan. “Antrenman başlayacak!”

Cevap vermeme sırası ona geçmiş olmalıydı çünkü salondan çıktığımız gibi lavaboların olduğu noktada kalan temizlik odasına dalmasıyla vermek üzere olduğum tepkilerin hepsi havada asılı kalmıştı.

Burnuma dolan rutubet kokusunu tam olarak algılayamadan gözlerimi şaşkın bir şekilde karanlık odanın içinde gezdirdim. Köşede ufak, eski bir dolap vardı ve içine dağınık bir şekilde temizlik eşyaları yerleştirilmişti. Oda o kadar küçüktü ki ondan uzaklaşmak istesem dahi vücutlarımız bir noktada yine birbirlerine temas ediyordu ve içerideki tek ışık kaynağı havalandırma menfezinden aramıza sızan o loş ışıktı.

Herhangi bir tepki vermeme müsaade etmeden bedenimi duvara yaslamama neden olacak kadar dibime girerek, “Amacın ne senin?” diye fısıldadı yüzüme doğru. Bir kolunu başımın üzerinden duvara atmış ve fazlası mümkünmüş gibi gövdesini biraz daha bana yaslamıştı.

Sıcak nefesi ve vücudundan yayılan ferah losyon kokusu bir anlığına kafamın işleyişini durdursa da yeniden bu gerçekliğe dönmem uzun sürmedi. “N... Ne?”

Burnundan alaycı bir homurtu çıkarken, “Amacın,” diye tekrar etti sözünü aynı bariton sesle. Konuştuğu her saniye bakışlarımın gözlerinden ayrılıp dudaklarına kaymasına engel olamıyordum. En az dün geceki kadar cezbedici görünmeleri bir yana dursun, alt dudağının köşesindeki ufak yara izini fark ettiğimde, onun benim eserim olduğunu kavrayarak daha da sıcaklamama mâni olamadım.

“Amacım...” diye fısıldadım, dudaklarında gezinen bakışlarımı güçlkle gözlerine çevirdiğimde. Fakat o an kahvelerinin ardındaki alevlenmeyi görmem tuhaf bir şekilde öfkelenmeme neden oldu ve bütün tutkulu düşünceler zihnimi terk ederken aklımı bir kez daha başıma almaya çalıştım. “Çekil üzerimden.”

“Cevabımı almadan şuradan şuraya gitmiyorum.” Sanki dahası mümkünmüş gibi biraz daha üzerime eğildi ve beni iyice kapana kısıtırarak hareket alanımı yok etti.

Dengesiz hareketleri dudaklarımdan şaşkın bir gülüşün kaçmasına neden oldu. “Sen...” *Sen. Sen. Sen.* Kalbimi kırmasına rağmen dilimin ucuna gelen ilk kelimenin her seferinde bu olmasından nefret ediyordum. “Sen gerçekten tanıdığım en pislik insansın.”

Bunu beklemiyor olmalıydı ki pozisyonu varlığını korurken kaşları istemsiz bir şekilde çatılmıştı. “Ne?”

Ona aynı şekilde karşılık verdim. “Beni kimsenin olmadığı bir yere götürüyorsun. İki süslü laf edip aklımı çeliyorsun ve kendimi bir anda kucağında buluyorum. Yetmiyor öpüyorsun. Sonra...” *Sonra...* Nefes bile almadan dün geceki olayları teker teker hatırlattığımda bir kez daha ittirdim onu göğsünden. “Sonra bir anda kabuğuna çekilip kendini benden itiyorsun! Üstüne bir de her şeyi unutamıyorsun! Sen gerçekten nasıl bir pisliksin ya!”

Beni şaşırtarak sessiz kaldığında, içimde büyüyen öfkeli yanıma daha fazla dizginleyemedim. “Sen gel, aramıza tehlikeli bir mesafe koy, tuhaf tuhaf aklımı başımdan alan laflar söyle!” Kendimi onun süslü kelimelerine bu denli kaptırdığımı ancak o an fark edebiliyordum. *Hislerimle basitçe oynayabilmesi çok büyük bir kötülüktü.* “Kalbimin ritimlerini boz, değişik ısıltılı yaldızlı hayaller görmeme neden ol; içimi her saniye ateş bassın ve senden başka hiçbir şey düşünemeyecek raddeye geleyim, değil mi?” Günlerdir içimde çığ gibi büyüyen gerçekleri nefessiz bir şekilde ona döktüğümde, gözlerini bile kırpmadan beni izlediğini fark etmiştim. “Sonra en başa dönelim ve yine beni görmezden gelen, umursamaz Batı Han Egeli’ye dön!”

Bu doğrudu. Uykuya dalacağım vakitlerde ya da ders aralarında profesöre odaklanacağım her anda bulutların üzerine çıkmama neden olan ve içinde yalnızca ikimizin olduğu o ısıltılı hayallerin önüne geçemiyordum.

“Seni görmezden gelmiyorum.” Bir anda gülümsemeye başladı ve bunun nedeninin, az önce yaptığım *büyük* itirafım olduğunu anladım.

“Ediyorsun!” diye yükseldim bir kez daha. Sertçe ittirdim onu ve bu kez bana izin vererek kendisini üstümden çekti. “Tek bir mesaj bile atmadın, tüm gece senden ufak da olsa bir hamle bekledim!”

“Ne yapacağımı bilmiyordum.”

“Ben de bilmiyordum!” diye karşılık verdim sesimi alçaltmadan. “Ben de bilmiyorum ama yine de karşına geçip sana bundan sonra ne olacağını sorma cesaretini gösteriyorum çünkü aptalım! Ufak da olsa tutunacağım bir şey arıyorum.”

“Çok konuşuyorsun...”

Bunu beklemediğim için bir an suratına bakakaldım. Karşımda öylece dikiliyor ve hareketsiz bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu ancak irislerinin ardındaki keyifli parıltıların nedenini çözemiyordum.

“Çok konuşuyorum...” diye tekrar ettim onu kısılan sesimle. *Çok konuşuyorsun.* “Evet. Susmayı bilmiyorum. Aptalın tekiyim çünkü hiçbir yere çıkmayan laflarımla hâlâ sana bir şeyler kanıtlamaya çalışıyorum. Sessizliğimi bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum ama sesimden rahatsız olduğunu da tahmin etmemiştim. Susmamı mı istiyorsun? Tamam. Bundan sonra seninl...”

Bir kez daha yaptı. Müthiş bir hızla üzerime eğildi ve iki eliyle sertçe yanaklarımdan kavrayarak beni bir kez daha öpücüğüyle susturdu.

Sert gelen hamlesiyle sırtım duvara tosladığında boğazımdan acı dolu bir inleme yükseldi fakat o, aralanan dudaklarımı fırsat bilerek beni çok daha yoğun bir şekilde öpmenin bir yolunu bulmuştu. Hareket alanımı kısıtlamaya yemin etmiş gibi vücudunu sertçe benimkine bastırdı. Dün geceden bu yana bir kez daha bu anın gelmesini bekliyormuş gibiydi. *Aradan yirmi dört saat bile geçmemesine rağmen dudaklarımın tadını özlemiş gibiydi.*

Ben de özlemiştim. Bu yüzden ensesine çıkardığım ellerimle sertçe saçlarını çekiştirdim ve hırçın dudaklarına dünkü kadar kuvvetli bir ısırık bırakarak onu aceleyle üzerimden ittirdim.

Bana uyararak geri çekildi ancak dudaklarından o tatlı gülüş tınısının kaçması uzun sürmemişti. Başparmağını usulca yeniden kanamaya başlayan ufak yarasına bastırdığında, hırıltılı nefeslerim ve çılgınlar gibi atan nabzım eşliğinde onu izlemeye başladım.

“Ne bu?” diye sordum, şaşkınlıktan çatallaşan bir sesle. “Konuşmamı istemiyorsun. Anladık. Her seferinde öperek mi susturacaksın beni?”

Parmağını dudağından çektiğinde bana sabrının taşıdığını gösteren bir ifadeyle baktı. “Hiç susma istiyorum, Deniz. Kafamı sikene kadar konuş istiyorum. Gördüğün, beğendiğin, istediğin, eleştirdiğin her şey hakkındaki ufak düşüncelerin dahi hepsini *tek tek* duymak istediğim için kafayı yiyecek gibi oluyorum ve bu aptal arzunun peşinden niye koşturuyorum bilmiyorum.”

Bunu demesini öylesine beklemiyordum ki kelimeler dudaklarından çıktığı her saniye nefesimin biraz daha fazla kesilmesini engelleyememiştim. Söylediklerinin hepsini tek tek zihnimde tartarken güçlkle, “Ama az önce bana çok konuşuyorsun dedin,” diye karşılık verdim.

“Dedim. Demeye de devam edeceğim. Çok konuşuyorsun. Ve bundan hoşlanıyorum. Sözlükteki bütün kelimeleri tüketene kadar da konuşsan bundan hoşlanmaya devam edeceğim. Buna kimse engel olamaz. Sana dair her şeyden hoşlanıyorum ve bu arzuya bir kılıf uyduramıyorum.” İtirafıyla birlikte ona attığım bakışı gördüğünde, “Bakma öyle,” diye devam etti. “Sürekli kendi belirsizliğinden bahsediyorsun. Hislerinden ne anlam çıkaracağını bilemediğinden şikâyet ediyorsun. Benim kafa karışıklığımı niye anlamaya çalışmıyorsun?”

Benim kafa karışıklığımı niye anlamaya çalışmıyorsun?

O saniyeden itibaren ona olan bakış açım yüz seksen derece değişti ve göğsüme yeni bir ağırlık çökerken dün geceki konuşmamızdan ufak bir kesit zihnime oturdu.

Aşka dair hiçbir şey bilmiyorum, demiştim.

Öğretirim, diye karşılık vermişti. *Öğreniriz.*

O da bilmiyordu. Projeye adım attığım ilk andan bu yana, sohbetlerimizde ve buluşmalarımızda aşka dair olan toyluğunu fark etmiştim ancak bunun bu denli içselleştirdiği ve kafasını karıştıran bir mevzu olduğundan o saniyeye dek bihaberdim.

Bu yüzden hissettiğim öfke o noktada tuzla buz oldu. Fakat yine de konuşmasında haklı olmasını ve benden beklediği o ufak anlayışı kabullenmek istemediğim için, “Çekil!” diye yükseldim anın heyecanıyla. Aramıza mesafeye

koymaya çalıştım. Kalbim heyecanla atıyordu ve ben ne diyeceğimi bilmiyordum. “Sevmiyorum galiba artık seni. Arkadaşlığımızı gözden geçireceğim.”

“Eğer bir kez daha benden arkadaşın olarak bahsedersen...”

“Ne yaparsın?” diye karşılık vererek susturdum onu. *Öğretirim. Öğreniriz.* İstemsizce gözlerim kısılmıştı. Cevap vermesine fırsat bırakmadan devam ettim. “Çekil artık. Antrenman başlayacak.”

Hâlâ üzerime eğildiği pozisyonu bozmamakta ısrarcıyken söylediklerimin hiçbiri umurunda değilmiş gibi dudaklarını yavaşça yukarı kıvrırdı ve bir elini kaldırıp usulca yanağını okşadı.

O andan itibaren nefesimi tutmaya başladım. Başını yana eğerek gözlerini dudaklarıma diktiğinde, dakikalar önceki itirafıma gönderme yaparak, “Ama ben şimdi merak ettim o yaldızlı hayalleri,” diye fısıldadı ve sıcak nefesi dudaklarıma çarparken diğer eliyle belimden tuttuğu gibi bedenimi kendininkine yasladı. “İşıltılı düşleri... Bahsetsene biraz.”

Ne diyeceğimi *bilemiyordum.*

Dokunuşunun büyüğü içimi anbean kavurmaya başlasa da bunun daha fazla devam etmesine müsaade göstermeden kıvrak bir hamleyle vücudunun altından sıyrıldım ve kendimi rekor bir süre içinde kapının önüne attım.

En az benim kadar o da bu ani manevrayı beklemiyor olacak ki şaşkın şaşkın suratıma bakakaldığında tek bir kelime bile etmedi. Gözlerini doğrudan gözlerime dikmişti.

Benim kafa karışıklığımı niye anlamaya çalışmıyorsun?

“Bırak yaldızlı hayalleri, zihnimde sana dair olan her şeyi tüm dürüstlüğümlle birlikte sana açarım. Bundan

çekinmem,” dedim net bir sesle. Hâlâ deli gibi onu arzulu-yordum. O noktada üzerine atlamak ve nefessiz kalana dek onu öpmek istiyordum ancak bu kritik hamleyi yapmazsam işlerin daha da karmaşık bir hâl alacağını biliyordum. “Ama bunu yaptığım an, senin de tüm dürüstlüğüyle bana geldiğin an olur, Batı Han Egeli.”

Olduğu yerde doğrulduğunda, dudaklarının bir şeyler söylemek için aralanacağını fark ettim ancak bunun olmasına izin vermeden devam ettim. “Benim de kafam karışık. Ne yapacağımı bilmiyorum ve elimi ayağıma dolayan bu hissin adını bir türlü koyamıyorum.” *Koyuyorum. Sadece korkuyorum.* “Ama sana doğru yürümekten korkmuyorum çünkü senin de en az benim kadar çaresiz olduğunu biliyorum. İzin verirsen, bunun üstesinden *birlikte* geliriz.” Kapıyı açıp çıkmadan önce ona son kez baktım. “Ama vermezsen ikimize de yolun sonu gözükür ve pişmanlıklarımızla tüm bunları burada bitiririz. Yarım bir şekilde.”

“Deniz...”

“Karar senin. Devam ettirme cesaretini gösteren benim ama noktayı koyacak kişi sensin, Egeli.” İçime yoğun bir ferahlamanın yayılmasına neden olan cümleleri sarf ettikten sonra dışarı çıktım ve onu, karanlık odanın içinde bir başına bıraktım.

Bu yolun başında ben de bir başımaydım ancak beklediğim bir anda hayatıma bodoslama dalan bu çocukla, o yalnızlıktan güç bela çıkmıştım. Nasıl olduğunu fark bile edememiştim. Ama tek bir şeyden emindim. Onu *istiyordum*. Karşı konulamaz bir şekilde hem de.

Bana kendisinin de istediği şeyin bu olduğunu kanıtlama cesaretini gösterirse ona istediği her şeyi verecektim.

Kanıtlanmazsa da bitirecektim. Önce kendi içimde, sonra yollarımızı ayıracak şekilde.

Düzenleme
Ny.Ozlem

15. BÖLÜM: "ÇABA"

"İyl kl. İyl kl..."

AŞKA DOĞRU ALTI ADIM

4. Batı Han Egeli.

Bu madde yalnızca kalp kırıklığından oluşuyor. Fakat silmeyeceğim. Çünkü aşka doğru usulca adımlarken kalp kırıklıklarının da bir noktada koca bir bütün hâline gelerek bize yol gösterdiğini keşfettim.

Bu his, bizi tamamen iyileştirebilecek kadar kuvvetli bir yetkiye sahipken aynı zamanda dibe çekebilecek kadar da korkunç bir trajedidir.

O noktada bize iki seçenek sunar.

Bunun için verebileceğim bir öngörü yok. Ben o iki seçenek arasında hiçbir zaman kalmadım çünkü kalp kırıklığını hiç yaşamadım. O kırgınlığın kendisi oldum ve beni bu duruma getiren kalp kıranıma kritik bir seçenek sundum.

Varım derse, onunlayım. Gidebildiği noktaya kadar yanında olacağım.

Fakat yokum derse... Bu projeyi bırakacağım.

Hayır. Aptallık etmiyorum. Çünkü bir işi noktalamak için her zaman bir ilham kaynağına ihtiyaç duyuyorum

ve sandığımın aksine bugüne dek zihnime ışık tutan şey gördüğüm, duyduğum ya da hissettiğim somut varlıklar değildi.

İlham kaynağım Batı Han Egeli'ydi.

Ve o olmadan bu projeyi noktalayamayacağımı biliyorum. Çok kızıyorum, kırılıyorum ama bir şekilde seni affetmenin bir yolunu arıyorum.

Bana o yolu ver. Veremiyorsan bile yeniden kafamın içine yerleş ve o ışığı tut. Tut ki senin aydınlığınla o yolu ben seçeyim.

Çabaladığımı hissedeyim.

Parmaklarım klavyenin üzerinde ani bir şekilde durduğunda, dakikalardır yazmakta olduğum fakat içsel savaşlarımdan ötürü bir türlü noktayı koyamadığım dördüncü maddeyi okudum.

Batı Han Egeli.

Beni zorluyordu. Beni çok zorluyordu ama bunun altından kalkabileceğime dair olan inancımı da zedeleyemiyordu. Her şeyi yapabiliirdi. Kalbimi kırabilir, canımı yakabilir, sessizce terk edebilir ya da beni heyecandan tek kelime dahi edemeyeceğim raddeye getirebilirdi. Fakat zihnimin içindeki o yasaklı ve bana ait olan bölgeye giremezdi çünkü bu onun gibi biri için bile imkânsız bir ihtimaldi.

Bilgisayarımı kapattıktan sonra masanın üzerine koyduğum ve saatlerdir sessizde olduğu için varlığı ile yokluğu bir olan telefonumu elime aldım. Döner sandalyemden kalkıp uyuşuk adımlarla yatağıma giderken aynı zamanda onu sessiz moddan çıkarıyordum.

Hayatımın en durağan bir haftasıydı.

Pazartesi günü Batı'ya temizlik odasında yaptığım o hararetli konuşmanın üzerinden beş gün geçmişti. Ve o gün haricinde bu hafta suratını belki de on beş dakika bile görememiştim çünkü hem çarşamba ve cuma günleri antrenmana gitmemiş -*bunun için koça sahte bir sağlık raporu göstermem yetmişti*- hem de onunla yüz yüze gelmemek için ders aralarında fakülteden dışarı adımımı atmamıştım.

Beni aramıştı. *Yüzlerce kez*. Tüm hafta boyunca usanmadan mesajlar da dizmişti ve bir bakıma saatler öncesinde telefonumu sessize almamın nedeni buydu. *Susmuyordu*. Geri dönüş yapmayacağımı anlayarak ümidini kestiği her saniye kampüste beni yakalayabilmek için fırsat kolluyordu fakat ondan daha akıllı davrandığım için her seferinde beni aradığı noktaların en zıt ve aykırı yerlerine saklanıyordum.

Neyse ki bir haftalık kovalamaca nihayetinde sona ermiş ve hafta sonu gelip çatmıştı. O noktada aynı zamanda kafamı dinleyebildiğim nadir anlardan birisindeydim ancak telefonumu eski hâline döndürmemle birlikte ekrana yığılan bildirimleri gördüğümde, dudaklarımın arasından şaşkın bir nefesin kaçmasını engelleyemedim.

Ama yine de bir an bile düşünmeden isminin üzerine tıkladım ve sebepsizce sohbette yukarı çıkma ihtiyacı duyarak haftanın başından bu yana attığı onlarca mesajı, daha önce milyonlarca kez yapmamışım gibi, bir kez daha baştan sona okudum.

Salı:

13 Cevapsız Çağrı, 7 Mesaj

Batı:

Bugün buluşma günü.
(14.43)

Batu:

Ve hava felaket güzel.
(14.43)

Batu:

Dünden beri hiçbir şey yazmadın.
(14.44)

Batu:

Sıkıntı yok, ne de olsa bu proje senin kırmızı çizgin. Bu yüzden öyle ya da böyle, o buluşmaya bir şekilde geleceksin.
(14.44)

Batu:

Dersten çıktıktan sonra beni ara.
(14.44)

Bir sonraki geri dönüşü beş saat sonraydı ve yalnızca tek bir mesaj atmasına rağmen, o dakikadan sonra cevapsız kalacağını bilmeden beni onlarca kez aramıştı.

Batu:

Aramadın.
(19.05)

Çarşamba:

17 Cevapsız Çağrı, 4 Mesaj.

Batu:

Antrenmana gelmedin.
(17.00)

Batu:

Aksatmazsın dediğim her şeyi iki gün içinde yaptın.
(17.00)

Batı:

Son görülmeyi de kapatmışsın.
(17.01)

Batı:

Her şey yolunda mı, Deniz?
(17.01)

Perşembe:

7 Cevapsız Çağrı, 14 Mesaj.

Batı:

Benden neden kaçtığını biliyorum.
(20.33)

Batı:

Bunun olmasını istemiyorum. İnan bana söylediğin her şeyi düşünüyorum, Deniz. Onlarca kez.
(20.34)

Batı:

O gece sana değersiz hissettirdiğim ve unutmamız dediğim için hatalıyım. Biliyorum. İnan bana biliyorum. Ama ne hissettiğim şeyi söylemediğim ne de söylediğim şeyi içten bir şekilde hissetmediğimi bilmeni istiyorum.
(20.35)

Batı:

Korkaklık ettiğimi düşünüyorsun ve haklısın. Düşündüğün her şeyin on mislini ben düşünüyorum ve bunu yüz yüze konuşmak istiyorum.
(20.35)

Batı:

Artık bana geri döner misin?
(20.35)

Batı:

Tek bir mesaj olsa bile.
(20.36)

Batı:

Çünkü seni özledim.
(20.36)

Seni özledim.

Bir gün ondan bu mesajı alacağıma ölsem inanmazdım.

Batı:

Siktir etsene, ses kaydı at.
(20.36)

Batı:

Sesini duymaya ihtiyacım var şu an.
(20.37)

Cuma:

1 Cevapsız Çağrı, 16 Mesaj

Batı:

Benden bir cevap istiyorsun ama sana ulaşabileceğim tüm yolları engelliyorsun.
(23.45)

Batı:

Bunu yapmak zorunda mısın?
(23.45)

Batı:

Lütfen, Deniz. Ufak da olsa bir belirti ver ki iyi olduğunu bileyim.
(23.46)

Batı:

Yanında olmak istiyorum.
(23.46)

Batı:

Sana ulaşmama izin ver.
(23.47)

Batı:

Çünkü ben vermek istiyorum.
(23.47)

Batı:

En başından beri istiyordum, bir an bile aksini düşünmedim.
(23.47)

Batı:

Sadece izin ver.
(23.48)

Cumartesi:

1 Sesli Mesaj (03:57)

Son bildirimi görmemle birlikte kalbimin teklemesi ve nefesimin kesilmesi bir olmuştu. Bugün aramamış ya da mesaj atmamıştı, öyle ki bunun boşluğu açıkça hissedilir olduğu için sabahtan bu yana bir gözüm telefonumdaydı, fakat bunun yerine neredeyse dört dakikalık olan ve yaklaşık on iki dakika önce gönderilmiş uzun bir sesli mesaj vardı. Bunu görmek bile göğüs kafesime koca bir ağırlığın çökmesine neden oluyordu.

Derin, biraz da tereddütlü bir soluk vererek yatağıma oturdum ve oynat tuşuna bastıktan sonra telefonu usulca kulağıma tuttum.

İlk birkaç saniye hiçbir şey duyulmasa da hoparlöre ettiği temastan ötürü ufak hışırtı sesleri kulaklarıma doluyordu. Fakat çok geçmeden, “Deniz...” diyen o yatıştırıcı

ses tonunu duymamla yüreğimin ağzıma gelmesi bir olmuştı.

Kesik bir soluk verdiğini işittim. Hemen ardından, *"Bu kadarını beklemiyordum,"* diye devam eden kesik fısıltısını. Arkadan araba ve korna sesleri de geliyordu fakat onun sesi sabitti, hareket etmiyordu. *"Şu koca bir hafta sensiz nasıl geçti hiç bilmiyorum ama bu kadarını ben bile beklemiyordum..."*

Ellerim benden bağımsız bir şekilde göğsümü bulduğunda, bakışlarımı öylece karşımdaki boşluğa diktim.

Cevabının koca bir hiçten ibaret olduğunu bilmesine rağmen, *"Neden kaçıyorsun?"* diye devam etti keyifsiz bir sesle. *"Yazdıklarımı gördüğünü biliyorum. Mesaj atmaktan bıkmayacağım çünkü sana kendimi açıklamak istiyorum. Aklımdan geçen en ufak şeyi bile bil istiyorum. Söyleyemediklerimi duy istiyorum. Her şeye siktir çekip sana gelmek istiyorum, Deniz. Sadece yanında olmak istiyorum."*

Göğsüme yayılan ağırlığın bütün vücuduma dağıldığını hissettiğim saniyelerde titrek bir soluk verdim ve kendimi sıkmaya başladım.

"İlk görüntülü konuşmamızda bana aşkın tanımını hakkında yaptığın kişisel görüşü hatırlıyor musun?" diye sordu cevap alamayacağını bile bile.

Ancak o noktada ses kaydını dinlerken haftalar önceki konuşmamız çoktan gözlerimin önüne gelmişti bile.

Beni gerçekten tanımak isteyen bir insanla hiç tanışmadım, demiştim. Bence âşık olduğum kişi benim en sevdiğim yemeği bilmeli. Sessizliğimde dinlenmeli, konuştuğumda dinlemeli. Âşık olduğum kişi benimle Spider-Man bile izlemeli.

Karşılığında yalnızca, *“Bu duyduğum en saçma istek,”* diye homurdanmıştı.

Fakat o saniyelerde telefonda yükselen sesi bunun tam aksini iddia ediyordu.

“İstiyorum,” dedi tereddütsüz bir şekilde. *“Seni tanımak istiyorum. En sevdiğin yemeği bilmek istiyorum. Ve bu yeterli değil. Sessizliğinde dinlenmek, aklımı sikip atsan dahi sonsuza kadar konuştuğunu duymak istiyorum. Sana dair her şeyi istiyorum, Deniz. Siktiğimin Spider-Man’ini izlemek bile.”*

Unutmamıştı.

Nefesimin kesildiğini hissettim. Bakışlarımı diktiğim boşluğun yavaştan buğulanmaya başladığını gördüğümde, o ana dek gözlerimin dolduğunu bile fark edememiştim.

İtirafının ardından tereddütsüz bir şekilde devam etti.

Cevap alamayacağını bilmesine rağmen pes etmeden, *“Hemen hayır deme,”* diye mırıldandı heyecanlı bir sesle. *“Düşün. Evet dersin ipleri senin eline vereceğim ama çabalayacak kişi ben olacağım.”* Kalbimin gümbür gümbür attığını hissettim. *“Her şeyi ayarlayacağım. Haftaya serinin son filmi yeniden vizyona giriyormuş. Bunu bildiğine son derece eminim ama yine de söylemek istedim. Çünkü evet dersin kapına iki tane biletle geleceğim.”*

Ellerimden biri havalanarak gözümde akmak üzere olan yaş sildiğinde, *Ben Sony’ciyim, Marvel Spider-Man’inden nefret ederim,* diye geçirdim içimden. *Ama senin için o filme koşa koşa giderim.*

İçimde çığ gibi büyüyen o kuvvetli hissiyata engel olamadığım her saniye ona doğru koşmak istiyordum.

Onun, benim için hissettiği her şeyi son damlasına kadar ben de onun için hissediyordum. Yanında olmak istiyordum. Sıcak gövdesine kıvrılmak ve geniş omuzlarıyla etrafımı sarmaladığında, kollarının altında kaybolmak istiyordum.

O noktada gözlerim usulca ekrana kaydığında, ses kaydının bitmesine çok az kaldığını gördüm ve istemsizce oturduğum yerde doğruldum.

“Sana istediğin her şeyi verebilirim. En başında da çok daha öncesinden alman gereken o özrü.” Derin bir nefes verdiğini işittim. *“Özür dilerim, Deniz. Bunu yapabilmek bile basit bir erdem ama o özrü kabul etmek çok daha büyük bir erdem benim gözümde. Yani bu noktada herkes ikinci bir şansı...”* Sözlerine devam ediyordu ki bir ayrıntıyı fark etmiş gibi ani bir şekilde duraksadı, ardından dudaklarından şaşkın bir gülüş kaçtı. *“Az önce resmen sen gibi konuştum. Yavaş yavaş kafama işliyorsun, farkındasın değil mi? İçimde bir yerlerde ufak da olsa anarşist bir Deniz Soykan yattığını biliyordum.”*

Duyamayacağını bilsem de dudaklarımdan kaçan sesli kahkahayı engelleyemedim. Aynı zamanda ses kaydı kutucuğunun yanında gözüken profil fotoğrafını izliyordum ve bunu yaparken gözlerimden ardı arkası kesilmeyen parıltıların çıktığını biliyordum.

“Ve son bir şey daha,” diye devam etti noktayı koymadan hemen önce. *“Kapındayım. Bunu bilmelisin diye düşündüm çünkü geçen günkü grevime hâlâ devam ediyorum.”*

Ne?

Söyledikleri teker teker zihnime dolduğu sırada ufak bir duraksama yaşasam da adımlarımın doğrudan pencereyi bulması uzun sürmemişti. Son dedikleri kulağımda

yankılanmaya devam ederken kalbim onun yüzünden milyonuncu kez ritmini kaybetmişti.

Buradaydı.

Bakışlarımı ezbere biliyormuşçasına bahçe kapısının olduğu tarafa çevirdiğimde, çok geçmeden karanlığın arasına gizlenmiş silüetini fark etmiştim. O noktaya ışık vurmuyordu, siması karaltıdan ibaretti ve bu yüzden yalnızca üzerine giydiği siyah kapüşonlu ile eşofmanı seçilebiliyordu.

Parmaklarım dudaklarımın üzerindeki yerini bulduğunda, “Bana kafayı yedirteceksin,” diye fısıldadım kendi kendime. Bakışlarımı ondan çekip telefonumu yatağımın üzerine fırlatırken ve bir an bile düşünmeden odadan çıkıp giderken aynı kelimeleri tekrar etmeyi sürdürüyordum. “Bana gerçekten kafayı yedirteceksin, Egeli.”

Merdivenleri hızlı bir şekilde inerken yaptığım gürültü evin her bir noktasından duyulabilecek derecede kuvvetliydi ama neyse ki içeride hiç kimse olmadığı için kendimi şanslı sayabilirdim. Normal bir zamanda üzerimdeki pijamaları değiştirmeyi ya da en azından saçıma ufak da olsa bir şekil vermeyi düşünebilirdim ancak o noktada buna kafa yorabilecek durumda değildim. Sadece... Onu görmek istiyordum. Bir an önce.

Çelik kapıyı açıp da kendimi dışarı fırlattığım andan bahçe kapısına vardığım ve soluklanacak vakti güçlükle bulduğum ana kadar durmaksızın koşsam da anca sitenin duvarına yaslanmış olan uzun bedenini fark edebildiğimde kendimi frenleme girişiminde bulundum.

Dağılmış saçlarını ve aramızdaki birkaç adımlık mesafeye rağmen kesintisizce burnuma dolan kokusunu

hissettiğim saniyeye dek, onu deli gibi özlediğimin farkında değildim.

Sessizce boşluğu izliyordu. O günkü gibi. Fakat varlığını hissetmesiyle birlikte bakışları usulca bana kaydı. Aramızdaki mesafeye ve karanlığa rağmen gözlerindeki yorgunluğun yavaşça çekildiğini görebilmiştim.

Olan biteni kavradığı gibi olduğu yerde ayaklandı. İfadesine bakılırsa geleceğime ihtimal bile vermiyordu ancak yine de bana doğru bir hamle yapmaktan geri kalmadı. O kısacık zaman diliminde belki uzanıp öpecekti ya da yalnızca kendine çekip sarılacaktı ancak bunun olmasına izin vermedim.

Çünkü bir hamle yapması gereken taraf bendim.

Sesli mesajını dinlediğim andan bu yana gözlerimin hâlâ dolu dolu olduğunu biliyordum fakat umursamıyordum. Tek düşünebildiğim onu ne kadar özlediğim ve sıcacık kollarının arasına bir an önce girebilmek istediğimdi. Bu yüzden aramızdaki o ufacık mesafeyi koşarak aştım ve o bana ulaşamadan ben ona ulaşarak kollarımı büyük bir hızla omuzlarına sardım.

“Aptal,” diye fısıldadım kafamı doğrudan onun boynuna gömdüğümde. Kokusunu içime çekmek, bir haftadır bünyemi zorlayan yorgunluğun ve karamsarlığın anında dağılmasını sağlamıştı. Varlığı hem iyileştiriyor hem kanatıyordu. Ama bunu seviyordum.

Kolları ait olduğu yerin farkındaymış gibi belimi buldu ve bedenimi büyük bir hızla kendine çekerek vücudlarımızı bir bütün hâline getirdi. Aramızdaki ten uyumuna ayak uydurmak basitti. Çok geçmeden kafasını eğerek kulağıma doğru, “Bu ne içindi?” diye fısıldadığında, ses tonunun içimi gıdıkladığını hissettim.

“Sadece...” İyi ki. *İyi ki*. “Sadece sarılmak istiyorum.”

“O hâlde kollarım bunun için her zaman fırsat kollayacak.”

“Penaltı ya da bir çeşit serbest vuruş gibi mi?”

Gülüşünün tatlı tınısı kulağıma dolduğunda, “Hayır,” diye karşılık verdi. *En baştan* değil, *kaldığımız* noktadan devam ettiğimiz için mutluydum. “Sahada yaptığım hamlelerin hiçbirini senin üzerinde kullanmayacağım. Seninleyken filelerin arkasındayım.”

Bu söylediği garip bir şekilde içimi sıcacık yaptı ve vücuduma yoğun bir gülme hissi aşıladı. Bunu güçlükle bastırdığım sırada, “Hâlâ tanıdığım en uyuz ve sinir bozucu insansın,” diye karşılık verdim sebepsizce.

Parmakları bel boşluğumda gezinirken, “Biliyorum,” diye fısıldadı beni onaylayarak. Bazı anlar akli on karış havadaymış gibi geliyordu ancak beni en çok o anlıyordu. “Biliyorum, güzelim.”

Güzelim. Kalbim bir anlığına asıl işlevinden çıktığında, “Bir daha sakın o kelimeyi kullanma,” dedim yarı şaşkın, yarı kısık bir tonda.

“O zaman sana karşı dürüst olamam.”

“Kullanma,” diye tekrar ettim. *Bana dolaylı yoldan ‘güzelisin’ demeye mi çalışıyordu?* “Bu bir kural. Seni affedene kadar içimi yumuşatan kelimeler kullanman yasak. *Rehber Kız* olarak seni uyarıyorum.”

“Takım kaptanı ve rol modelin olarak bu kurala siktir çekmek istediğimi söylesem ne dersin?”

“Ağzını topla derim.”

“O hâlde sana ne diye sesleneyim?”

Yüzüm hâlâ boyun girintisine gömülü bir hâlde durduğum sırada sorusuyla birlikte bir an kalakalsam da çok geçmeden, “*Şekerim* falan de,” diye devam ettim. Saçmala-dığımı biliyordum. Fakat yine de bu kelime yalnızca Naz söylediğinde yumuşamama neden oluyordu ve Batı Han Egeli kullandığında içime işleyeceğini sanmıyordum.

“*Şekerim* mi?” Bunu öyle bir tonda söylemişti ki yüzüne bakmasam bile suratının ekşidiğini hayal edebiliyordum. “Naz Atalay’ın dünyasından uzak durman gerek.”

“Çok geç,” diye karşılık verdim kendimi usulca geri çekerken. “İdolüm olma yolunda.”

Aramızdaki teması kesmeye çalışsam da sıkı bir şekilde belime kenetlenen parmakları bunu engellemiştir ve böylece bedenlerimiz hâlâ sıkı bir şekilde iç içeydi. Derin bir iç çekip bakışlarını dudaklarım ve gözlerim arasında gezdirdiği saniyelerde, “Ben neyin olma yolundayım o hâlde?” diye sordu muzip bir sesle.

Bunu beklemediğim için bir an kalakaldım. “Ne?”

“Ben,” diye tekrar ettiğinde, belimdeki dokunuşlarının varlığını hatırlatmak ister gibi parmağını o noktama bastırdı. “Neyinim?”

“Benim için pek çok şeysin.”

“Mesela?”

“Rol modelim,” diye mırıldandım. Başımı kaldırdım ve korkusuzca gözlerinin içine baktım. “İlham kaynağım. Rehberliğini yaptığım takımın kaptanı. Arka...”

Sağ elinin başparmağını sertçe dudaklarıma bastırmasıyla diyeceklerim ağzıma tıklandı. “Sakın.”

“Neden?”

“Dostun ya da arkadaşın...” Duraksadı. “Siktir et. Arkadaşlar öpüşmez.”

Dudaklarımın üzerinden kayıp usulca yanağımı okşamaya başlayan parmağının varlığını yok sayarak, “Niye böyle dar bir açıdan bakıyorsun ki?” diye sordum üstüne gittiğimde. Amacım yalnızca onu sinir etmekti. “Sen benim öpüştüğüm arkadaşımsın. Film izlediğim, dedikodu yaptığım, beraber uyuduğum ve en önemlisi,” diye devam ederken, koluna ufak bir çimdik attım. “Yanında kendim olabildiğim *tek* arkadaşımsın.”

“Bunlar, arkadaş kavramından çok uzak tanımlar.”

“Öyle mi?” diye sordum başımı hafifçe yana eğerek. Aynı zamanda belimdeki ellerini usulca çekmiş ve aramızdaki teması kesmiştim. “Bunun değişmesini ve o kelimenin başına *gerçek* bir kavramın gelmesini istiyorsan Egeli...” Bir adım geriledim. “Çabalayacaksın.”

Erkek arkadaş gibi.

Bir süre beni izledi. O saniyelerde aramıza dolan ve ikimizi de savunmasız bırakan gergin sessizlikten kaçmanın bir yolu yoktu. Fakat gözlerinin içine baktığımda, az önceki söylediklerimden bir şeyler çıkarmaya çalıştığını görmek biraz da olsa iyi hissetmeme neden oldu.

Uzun bir sürenin sonunda ise aramızdaki sessizliği keskin bir bıçak gibi bölerek “Tamam,” diye karşılık vermişti. Ses tonundaki netlik, bir anlığına tüylerimi ürpertti. “Çabalayacağım.”

Bahçe kapısına doğru bir adım gerilerken ona yalnızca başımı salladım. “Göreceğiz.”

Kendisinden uzaklaştığımı fark ettiğinde, “Gidiyor musun?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Bir kez daha başımı sallayarak, “Sen de gitsen iyi olur,” diye karşılık verdim. Son dakikasına kadar yanında kalmak istesem de günler önce ortaya koyduğum tavrımdan ödün veremezdim. “İyi düşün, Egeli. Çünkü ben öyle yapacağım.”

Gözleri hâlâ benim üzerimdeyken cebinden arabasının anahtarını çıkardı ve düğmeye basarak kilidi açtı. “Düşüneceğim.”

Ona sarılamadan veda ettiğim için burkulan yüreğimi görmezden gelerek, “Bir haftan var,” diye mırıldandım. “Sandığımın aksine fos çıkarsan avucunu yalarsın.”

Arabanın kapısını açtığında, “Çok yazık,” diye karşılık verdi kibirli bir sesle. “Çünkü bir hafta sonra kollarımdasın.”

Sözlerinin altında yatan yoğun hissiyat bir tokat gibi suratıma vurdu ve bu, o dakikalarda bir kez daha nefesimin kesilmesine neden oldu. *Bu hissi özlemiştim.*

Onunla orada hiçbir tensel temasa girmeden yalnızca gözlerimle vedalaştıktan sonra ayaklarımı yere sürte sürte eve girdim. Bedenimi yatağa attığım ilk saniyede bile varlığının verdiği hissi delicesine özlemeye başladığım için kendime hayret etmiştim ancak dakikalar sonra telefonumdan yükselen bildirim sesiyle neyse ki biraz da olsa rahatladığımı hissettim.

Çünkü bildirim ondandı ve telefonumda onun ismini görmeyi özlemiştim.

Batu:

Film randevularına devam mı yoksa tamam mı?
(21.27)

Yüzüme yerleşen gülümsemeyle birlikte ona cevap yazdım.

Deniz:

Sen söyle.
(21.27)

Ekranın başında dört gözle ne diyeceğini beklerken cevabını beni arayarak vermesi kısa bir an uzuvlarımın buz kesmesine neden oldu.

Gözlerimi kısarak aramayı yanıtladığımda, “Nasıl yani?” diye mırıldanan şüpheli sesi doldu kulağıma. “Kararları ben mi veriyorum?”

Bunu duymak için mi aramayı seçmişti?

Sarsaklığı dudaklarıma ufak bir tebessümün yayılmasına neden olurken, “Çabalayacak olan sensin,” diye karşılık verdim heyecanımı dizginlemeye çalışarak. “Bir hafta boyunca ipler senin elinde...”

Söylediklerimle birlikte hatta kısa süreliğine sessizlik oluştu.

Bunun onu niye bu denli hazırlıksız yakaladığını anlamaya çalıştığım saniyelerde ise, “Bu...” diye fısıldayan hoşnut sesi kulağıma dolmuştu. “Son zamanlarda duyduğum en iyi şeydi.” *Bunun beni daha da gülümsetmesi normal miydi?* “Daha üstü gelmez.”

“Öyle mi?”

“İpleri benim elime bıraktıysan Deniz Soykan,” diye devam etti keyifli bir sesle. “Kaçmak yok.”

“Ya?”

“Ve istediğim zaman seni görebileceğim.”

Maddeleri tereddütsüzce dizmesi dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına neden oldu. “Sen...”

Lafımın devamını getiremeden, “Hatta arttıralım onu,” diye devam etti kendinden emin bir sesle. “Her gün buluşuyoruz.”

“Batı,” diye homurdandım ters bir şekilde.

Beni duymuyormuş gibi, “Aradığımda o telefonlar da açılacak,” diye mırıldandı. “Çünkü son bir haftada senin yüzünden sinir hastası oldum.”

Ağzım açık bir şekilde yatak kılıfına bakakaldığımda, ona bu toleransı gösterdiğim için bir an dilimi zehirlemeyi düşündüm ancak yine de yüzümdeki gülümsemeyi engelleyememiştim. “Benim de kurallarım var.”

Meraklı sesi arkadan yükselen tiz bir kornanın arasına karıştı. “Neymiş o?”

“Öpüşmek yok.”

“Reddedildi.”

Bir kez daha, “Batı!” diye yükseldim heyecanla. “Neden?”

“İpler benim elimde farkındaysan,” diye homurdandı. “Öpüşmek var.”

“Yok.”

“Var.”

“Yok, dedim.”

“Deniz Soykan!” diye karşı çıktı mücadeleci bir sesle. “Kural ihlali yaparsan öpücükten çok daha fazlasını alırım.”

Kaşlarım havalandı. “Okkalı bir tokat gibi mi mesela?”

Bunu söylediğim gibi hattın karşısından kısık sesli bir kahkaha yükseldi. *Çok güzel gülüyordu.* Onu keyiflendirebilme kabiliyetine sahip olduğum için ben de sırtıtaraken, “Her neyse,” diye devam etti. “Bu kuralı şimdilik askıya alıyorum çünkü bir hafta dolmadan önce çiğneyen sen olacaksın zaten.”

Sırıtarak yanağımın içini ısırırken başımı usulca aşağı eğdim. “Rüyada görürsün.”

“Göreceğiz.”

“*Pekâlâ,*” diye karşılık verdim beni daha fazla utandırmasına müsaade etmeden. “Şimdi sıra bende.” Bakışlarım kısa bir an boy aynasındaki yansımama kaydığında boy-numun ve yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu görmüş-tüm. “Favorilerimde olan filmlerden birini izleyeceğiz.”

İnler gibi bir ses çıkardı. “Yine mi?”

“*Yine mi,* derken?”

“Yan yanayken hep film izliyoruz,” diye karşı çıktı savunmaya geçerek. “Bundan sıkılmaya başladım.”

“Sen gerçekten...”

Bir kez daha lafımı kesti. “Başka bir şeyler yapalım.”

Bu düzenbaz...

Dudaklarım ona haddini bildirmek için aralansa da ani bir şekilde vuran inat duygusu o an için çok daha ağır basmıştı. Bu yüzden öfkeli bir homurtu çıkarmakla yetinmiş ve telefonu kulağımdan çekerken hızlı bir şekilde aramayı sonlandırmıştım.

Bazen tam bir pislik oluyordu.

Parmaklarım, kişisel bilgilerinin olduğu kısımdaki engelle butonunun üzerine giderken bildirim panelinde birden koca harflerle, “**TAMAM.**” yazısı belirmişti.

Batu:

TAMAM.
(21.32)

Batu:

İzleyelim. Adı ne?
(21.32)

Onu dizginleyebilmek için bundan çok daha fazlasını yapmam gerektiğini düşünmeme rağmen ikna olması o kadar da uzun sürmemişti.

Deniz:

She's The Man."
(21.32)

Batu:

Biliyorum o filmi.
(21.33)

Deniz:

Nasıl?
(21.33)

Batu:

Futbolcu filmi değil mi o?
(21.33)

“*Futbolcu filmi* mi?” Bir an için adını biliyor olmasına şaşırsam da okuduğum mesajla birlikte gözlerimi devirmem bir olmuştu. “Bir romantik komediyi ancak senin gibi bir futbolcu böyle tanımlardı zaten.”

¹¹*Seksi Futbolcu*, kardeşinin yerine erkek kılığına girerek futbol takımına katılan bir genç kızın hikâyesini konu anlatan romantik-komedi türündeki 2006 yapımlı Amerikan filmi. (c.n.)

Deniz:

Evet.
(21.33)

Batu:

Niye favorilerinde? Futbolcu zaafın falan mı var anlamadım?
(21.33)

Deniz:

Yeni mi fark ettin?
(21.34)

Deniz:

Başı da *She's the Man*'deki seksi çocuk çekiyor.
(21.34)

Batu:

Seksi çocuk?
(21.34)

Batu:

 Şu emojiye benzeyen ibneden mi bahsediyoruz?
(21.34)

Okuduğum mesajla birlikte bu zamana kadar atmadığım düzeyde gürültülü bir kahkaha atmıştım.

Deniz:

Defol git ya.
(21.34)

Batu:

Seksi bir futbolcu görmek istiyorsan profil fotoğrafıma bakman yeterli.
(21.35)

Kesik nefeslerimin arasından bir kez daha kahkaha attım.

Deniz:

Salağın tekişin.
(21.35)

Deniz:

Bu kanıtlama çabanı sahalarda da
görmek isterim, Egell. Ona göre.
(21.35)

Deniz:

Çünkü süren başladı.
(21.36)

Deniz:

Bir hafta sonra görüşürüz.
(21.36)

16. BÖLÜM: “BATI VE DENİZ SÖZÜ”

“Senden ayrı kalamıyorum.”

Haftaya gözlerimi Batı Han Egeli’yle açmıştım.

Benim için çabalayacak olması düşüncesi içime tarifi imkânsız bir mutluluk yayıyordu fakat bu denli ısrarcı ve baskın olan yanı son günlerde öyle ön plana çıkmaya başlamıştı ki istediği şeyi olduğu gibi elde edecek azme sahip biri olduğu gerçeği benim için bile beklenmedik bir hâle gelmişti.

Ama bundan şikâyetçi değildim.

Okula gitmek için evden çıkarken onun mesajını okumamla yüzüme yerleşen gülümseme de bu düşüncemi onaylar nitelikte genişlemişti.

“Günaydın. :)” yazmıştı gülücüklerle kapladığı uzun bir sabah mesajından hemen önce. *“Kapıdayım.”*

Mesajı görüldüde kaldığı sırada evin dış kapısını açmış ve açtığım gibi, ona herhangi bir cevap vermeme fırsat bulamadan devasa cüssesiyle karşı karşıya kalmıştım.

“Yok artık,” diye homurdandım şaşkın bir şekilde gözlerimi kırpıştırarak.

Yaslandığı kapı pervazından doğruldu ve sanki dakikalar önce mesaj yoluyla bana aynı şeyi defalarca kez söylememiş gibi, “Günaydın,” diye mırıldandı.

O noktada ona kızmak için ağzımı aralamıştım ancak dudaklarında yer alan minik gülümsemeyi ve suratını aydınlatan hevesli ifadeyi gördüğüm gibi tuhaf bir şekilde kıyamamıştım.

Bunun yerine, “Günaydın,” diye mırıldandım uykulu bir sesle. “Ne arıyorsun burada?”

Soruyu sorduğum gibi bakışlarım ani bir sapmayla aşağı çevrildi ve sağ elinde tuttuğu karton kahve bardağını da böylece fark edebildim. Bunu beklemediğim için şaşkın bir şekilde ona dönüyordum ki bir elinde sıcak bir kahve tutmuyormuş gibi boşta olan diğer eliyle beni belimden yakalaması ve kendine çekerek, yanağıma varlığı ve yokluğu bir olan kaçamak bir öpücük bırakması bir olmuştu. “Seni.”

Seni. Kalbim hem verdiği yanıttan hem de yaptığı hamleden ötürü gümbür gümbür atmaya başladığında, “Sakın *öpüşmek yok* felsefesine başlama,” diye homurdandı huysuz bir tonda. Ona yolladığım tuhaf bakışın sinyali kapmış gibiydi. “Seni istediğim zaman öpebileceğim, bu bir,” diye devam ederken elindeki kahveyi hızlı bir refleksle avuçlarımin arasına tutuşturdu. “Ve sabah kahven, bu da iki.”

Alık alık suratına bakarken, “Kahve istemedim ki,” diye mırıldansam da sabah ayazında içimi ısıtacağını düşünerek ufak bir yudum içmekten kendimi alamamıştım. “Teşekkür ederim.”

Bir kolunu usulca omzuma atıp bedenimi kendininle birlikte hareket ettirmeye zorladı. Aynı zamanda

sorumu ve ufak minnet reveransımı tamamen görmezden gelerek, “Bugün antrenman yok,” diye mırıldandı. “Yarın deplasmana gideceğiz.”

Başımı sallayarak onu onayladım ancak sesimi çıkarmadım. Çünkü turnuvalar başlayana kadar deplasmanlara gidileceğini bana zaten çok öncesinde söylemişti, hatta onu izlemeye gelmemi istediğini de belirtmişti fakat olumlu ya da olumsuz herhangi bir cevap vermemiştim. Elimde tuttuğum ve yudumlanmayı bekleyen kahveyi kaldırıp usulca dudaklarına uzatarak, “İster misin?” diye sordum.

İğrenmeyeceğini biliyordum. Birlikte tavuklu salata yediğimiz gün benim çatalımdan çekinmeden rahatça bir lokma almıştı. Bunu geçtim, son zamanlarda fazlasıyla sağlam tükürük alışverişleri yaptığımız öpüşmelerimiz de olmuştu ve bu da sorunun temel kaynağını ortadan kaldırıyordu.

Ama yine de beni şaşırtarak kısık sesle cıkladı ve ardından, “Hayır,” diye mırıldandı. “Ben içtim.”

“Kahve mi?”

“Yeşil çay.”

“Ne?” Bunu beklemediğim için şaşkın çıkan sesimin ayarını sağlayamadım ve gürültülü bir şekilde kahkaha attım. “Ciddi olamazsın.”

Onunla alay etmem hiç sorun değilmiş gibi, “Sanırım haklıydın,” diye devam etti gülümsemeye devam ederek. “Kendimi hafif ve bulutların üzerinde hissediyorum. Uyuşukluğu ciddi anlamda bünyeden götürüyormuş.”

“Ve uyuzluğu,” diye ekleme girişiminde bulunduğumda, arabanın olduğu noktaya vardığımızı yeni idrak edebilmişim.

Yolcu kapısını açmak için kolunun altından sıyrılma-ya ve öne uzanmaya çalıştım ancak bir anda öne atılarak benden daha kıvrak bir manevra yaptı ve bunu kendi başıma yapmama müsaade etmeden arabanın kapısını benim için araladı. “Buyurun.”

Kaşlarım olduğu gibi havalandığında, “*Buyurun?*” diye sordum istemsizce, kullandığı çoğul ekine baskı yaparak. Fakat aptal aptal sırtıtmaktan da geri kalmamıştım. “Niye böyle tuhaf hareketler sergiliyorsun?”

“Benim nazik bir centilmen ve senin de nezaketi hak eden bir hanımefendi olduğun koca bir hafta,” diye karşılık verdi yalnızca.

Bir kulağım ondayken usulca arabanın içine yerleştim ve bilgisayar çantamı kucağıma çekerek bakışlarımı yeniden kapıya yaslanan bedenine çevirdim. “Yani bir hafta sonra *Cinderella* yeniden *Külkedisi*’ne mi dönüşecek?”

“Prensi öperse belki dönüşmez.”

“O masalın sonu öyle bitmiyordu,” diye mırıldandığımda, bir kez daha sesli bir şekilde gülmüştüm. “Ayrıca verdiğin örnek *Kurbağa Prens*’e ait.”

“O hâlde şu proje ödevi zırvalığı bittikten sonra, bana romantik komediler dışında masalları da öğretirsin,” diye karşılık verirken benim tarafımdaki kapıyı kapattı ve yanımdaki sürücü koltuğuna kurulmak için arabanın etrafından dolaştı.

Benim aklım ise söylediği son şeyde takılı kalmıştı.

Proje ödevi zırvalığı bittikten sonra. Bir ay sonrasında bahsediyordu. O zamana projeler teslim edilecek, finaller verilecek ve okul hayatı, yaz tatili öncesi hafifleyerek serbest yönetime girecekti.

Nasıl yapmıştı bilmiyordum ancak hayatımın projeden sonrasını alan zaman dilimine bir şekilde kendi varlığını da sıkıştırmayı başarmıştı.

Bunu düşünmek bile yüreğimin erimesine neden oluyordu. Zorunlu bir şekilde yakınlaşmak ve yalnızca iki aylığına birbirine yardım etmek zorunda kalan kader ortaklarından, birlikte geçirdiğimiz dolu dolu haftalarla bunu çok daha başka noktaya taşıyan bir... *ikili* olmuştuk.

Ondan artık arkadaş ya da dost diye bahsedemeyecek kadar çok hoşlanıyordum.

Birkaç saniye sonra yanıma kurulup arabayı çalıştırdığında, sessiz bir şekilde onu izlediğimi fark ederek bakışlarını yavaşça bana çevirdi. “Ne?”

Derin bir soluk verdim. Bana bahsettiği ve imasını yaptığı bütün geleceğe dönük yorumlamaların içimi titretmesini tamamen görmezden gelerek, “Nereden çıkıp geldin ve kafamın içine nasıl bu kadar çok girebildin?” diye mırıldandım.

Senden başka hiçbir şeyi düşünemeyecek kadar, diye fısıldadı zihnimdaki ses. *Senin yerini başka hiç kimseyle dolduramayacak kadar.*

Bu sorum hoşuna gitmişti. Hiçbir zaman itiraflardan ya da düşündüğünü söylemekten çekinen bir insan olmamıştım ama onunlayken dilimin ayarı yoktu ve bu özelliğim bazı anlar başıma büyük belalar açabiliyordu.

Şu an olduğu gibi.

Yüzüne tatlı bir gülümseme yerleşti. Gözleri hâlâ gözlerimdeyken, kucagımın üzerinde hareketsiz bir şekilde duran elime uzandı ve onu olduğu gibi kaldırarak sıcak dudaklarını usulca avucumun içine bastırdı.

“Bence bunun cevabını ikimiz de bilmiyoruz.” Başka bir öpücüğü de avucumun dışına bıraktıktan sonra elimi yeniden kucagiıma indirdi ancak aramızdaki tensel teması kesmemişti. “Sana karşı içimde verdiğim savaşta bunu kendime hep soruyorum.”

“Bir cevap alamamak bizi hiçbir zaman sona ulaştırmayacak ama.”

“Cevaplara gerek yok. İzin verirsen sona değil, sana ulaşırım ve bu kesinlikle yeterli.”

İzin verirsen sona değil, sana ulaşırım. İçimi eriten başka bir itirafla daha karşı karşıya kalmak, benim için alışıldık bir durum hâline gelmişti. Ona nasıl baktığımı fark ettiğinde, “İzin vereceksin,” diye devam etti. “Bugün de vereceksin. Sana okul hayatının en konforlu günlerinden birini yaşatacağım.”

Sana okul hayatının en konforlu günlerinden birini yaşatacağım.

Gerçekten de yaşattı.

Okula vardığımızda, kendi dersi iki saat sonra başlıyor olmasına rağmen benimle önce fakülteme, ardından sınıfıma geldi. Bu bile etraftaki kalabalık için muazzam bir skandalken, amfide gözlerden ırak bir yer bulma amacıyla en uç noktalara oturduğumda, dört bir yanıımı saran kalabalığa aldırmadan yol boyunca kolunda taşıdığı bilgisayar çantamı önüme koymuş ve uzanıp yanağıma derin bir öpücük kondurmuştu.

O andan itibaren okul magazininin bir sonraki manşetinde futbol takımının ünlü kaptanının ve kampüsün meşhur ucubesinin karmaşık ilişkisinin yazıldığı birinci sayfa haberlerini çoktan gözümde canlandırmaya başlamıştım ancak bu, Batı Han Egeli'nin pek de umurunda gibi görünmüyordu.

Günün geri kalanı da en az sabah yaşananlar kadar diken üzerinde geçmişti fakat Batı'nın yörüngesinde işler fazlasıyla yolunda gibiydi. Kendi ders saati gelene dek kampüste beni beklemişti. Dersten çıktığım gibi adımlarım yine benden bağımsız bir şekilde ona yönelmiş ve birlikte kampüsün karşısındaki kalabalık mekânlardan birinde keyifli bir öğle yemeği yemiştik.

Sonraki saatlerde kendi dersi olduğu için mecburi şekilde yanımdan ayrılmak zorunda kalmıştı ancak ders aralarında mesaj atmayı da kesinlikle ihmal etmemişti.

Batı:

Dersten çıktığında hemen kaçma. Seni ben bırakacağım.
(15.07)

Deniz:

Buna gerek yok. Bugün benim için gereğinden fazla şey yaptın, Batı.
(15.08)

Batı:

Komik. Çünkü henüz hiçbir şey yapmadım bile.
(15.08)

Deniz:

İki saat boyunca buz gibi havada dersten çıkmamı bekledin?
(15.08)

Batı:

Beni şu dakika affedeceğini bilsem iki saat daha beklerdim.
(15.08)

*Seni çoktan affettim, diye fısıldadı doyumsuz yanımda.
Çünkü ben bir aptalım.*

Deniz:

Buna gerçekten gerek yok.
(15.08)

Batı:

Var.
(15.08)

Batı:

Çünkü ben bir geri zekâlıyım ve büyük bir eşeklik yaptım.
(15.08)

Deniz:

Yaşadıklarımızı unutmak istemen o kadar da büyütülecek bir
mevzu değildi.
(15.09)

Batı:

Kalbini kırdım, Deniz. Bu büyütülecek bir mevzu. Anladın mı?
(15.09)

Batı:

Ve sana dair hiçbir şeyi unutmak istemiyorum.
Tek bir saniyesini bile.
(15.09)

Batı:

Bu yüzden dediğimi yap ve beni bekle.
(15.10)

Deniz:

Yoksa?
(15.10)

Batı:

Seni yakalar ve bütün kampüsün ortasında öperim.
(15.10)

Damarına basıldığı zamanlarda ne denli kafasının attığını bildiğim için tehdidi karşısında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu yüzden onu beklemiştim.

Eve dönerken saniye başı çektiği burnu ve ara ara arabanın içinde yankılanan hapsirıkları yüzünden, yol üstündeki kahvecilerden birinde durmasını ve ona sıcak bir ıhlamur almayı teklif etmiştim ancak kabul etmemişti. Deplasman öncesi benim yüzümden hasta olursa bu, beni her şeyden daha çok üzerdi.

Bu yüzden eve gidene dek içimdeki vicdan azabı katlanarak büyümüştü. Kapımın önünde durduğunda ise hâlâ içim rahat etmediği için onu eve davet ettim ve bir kez daha sıcak bir şeyler içmeyi teklif ettim ancak beni şaşırtarak reddetti. Aklında neler planlıyordu bilmiyordum ama yine de önümüzdeki bir hafta en az bugünkü kadar hareketli geçerse eğer ayvayı yiyeceğimi biliyordum.

Yine de içimdeki merhametli yanıma karşı koyamadım ve tatmin edici bir yanıt alamadan arabadan dışarı çıkmayacağımı bildiğim için, “Batı...” diye mırıldandım. “Gel hadi. Alt tarafı sıcak bir şeyler içeceğiz. İyi düşün yoksa bir daha teklif etmem.”

Günlerdir çektiğim restlerden sonra yumuşak yüzümü yeniden görmek onu şaşırtmış olmalıydı ki ilk birkaç saniye hiç tepki verememişti. “Emin misin?” diye sordu ufak çaplı şaşkınlığını atlattığında. “Seninle gelmek için her şeyi

yaparım ama sırf vicdan yaptığın için beni çabucak affetmeni istemiyorum.”

Ne kadar direnmeye çalışsam da söyledikleri karşısında sesli bir şekilde gülmeyi engelleyememiştim. “Hem seni affetmemi istiyorsun hem de bu kadar çabuk affetmeni istemiyorum diyorsun.” Kısılan gözlerimle ona baktım. “Bir karar ver.”

“Affedeceğin kısma elbet geleceğiz. Ama önce ben *çabala-yacağım*, sen de bu yolun her anından keyif alacaksın.” Gülmüyerek ona bakmama karşılık yalnızca iç çekti. “Hemen affetmeni istesem seni şuracıkta öperdim ve mevzu başladığı gibi kapanırdı.”

Çabalamakla ilgili söylediği şeyler içimi yumuşacık etmeye yetse de sarf ettiği son sözcükler kaşlarımı çatmama neden olmuştu. “Ne alaka?” diye bir tepki gösterdim tıpkı onun gibi kaçamak cevaplara sığınarak. “Bugün zaten beni iki kez öptün. Ayrıca beni öperek hemen affedileceğini sana düşündüren nedir tam olarak?”

Bu dediğim hoşuna gitmiş gibi keyifli bir kahkaha attı. “Öpücükten bahsetmiyorum, *öpüşmekten* bahsediyorum. Tek taraflı değil, iki taraflı olan ve emin ol ikimizin de çok daha memnun kaldığı şekilde.”

Birlikte paylaştığımız özel anlara rağmen yanaklarıma hücum eden sıcaklığın, yüzümü kızarttığından emin şekilde ona son bir kez baktım ve ardından tek bir kelime bile etmeden aceleci adımlarla arabadan dışarı çıktım.

Fakat benim peşimden onun da çıkmasını beklemiyordum.

Son söylediklerinden sonra onu bırak evime almayı, bir süre yörüngemin etrafında bile dolanmasına izin vermemeyi düşünüyordum ancak arabanın kapısını kapattığı gibi başka

bir hapşırıkla daha sarsıldığında, olduğum yerde öylece kalakaldım.

Ona kıyamamaktan da nefret ediyordum.

“Kaçıp gidiyor musun yani?” Arkamdaki bir noktadan gelen sesiyle birlikte bir kez daha duraksadım. Onu hangi ara bu denli içimde büyütmüştüm bilmiyordum ama sarf ettiği tek bir sözcüğün bile yapacağım hamlelere yön vermesi beni gafıl avlıyordu. *Zaaf* gibi. “Bu kulağa hiç Deniz Soykan’lık bir hareket gibi gelmiyor.”

Çok geçmeden yanıma yürüdüğünü hissetmeye başlamıştım çünkü kulağıma dolan adımları bu düşüncemi onaylar nitelikteydi. Saniyeler sonra, “Teklifin hâlâ geçerliyse,” diye devam etti. “Gelmek istiyorum.”

Derin bir soluk verdim. Fakat yine de bunu duymam o an için yeterli geldi ve omzumun üzerinden onu görebilmek için arkama döndüğümde, elimi uzatarak parmaklarımı bileğine dolamak için bir an bile beklemedim. Suratında buna hazırlıksız yakalandığını yansıtan garip bir ifade belirirken devasa cüssesini kendiminkiyle birlikte eve çektim.

Ata muhtemelen Yağmur’laydı. Onunla olmasa bile eve gece yarısından önce döndüğü pek sık görülmüyordu ve bu yüzden de Batı’yı rahat bir şekilde mutfağa çekeştirirken bu ihtimale tutunarak rahatlamam zor olmamıştı.

“Yarın beni izlemeye geleceksin, değil mi?” diye sordu bar sandalyelerinden birine oturduğunda.

Onun bedenini arkama alarak bar bankosuna bilgisayar çantamı bıraktım ve tezgâha yönelip dolaplarda sallama ıhlamur çayı aramaya başladım. Aynı zamanda, “Bilmiyorum,” diye mırıldanmıştım. “Milletin içinde beni öpmeyi kesecek ve başkalarının ağzına laf vermeyeceksen düşünebilirim.”

“Neden?” diye bir soru yükseldi o an arkamdan. Göremesem bile kaşlarının çatıldığını hissediyordum. “Herkes neyin ne olduğunu bilsin.”

Herkes neyin ne olduğunu bilsin. Paketinden çıkardığım sallama çayı usulca tezgâha bıraktığımda, söylediği şeyi bir kez daha zihnimden geçirmiştim.

Bu yüzden, “Batı...” diye mırıldandım gözlerim hâlâ tezgâhtayken. Hareket etme kabiliyetimi kaybetmiş gibi öylece olduğum yerde kalmıştım. “Ne istediğini anlayabiliyorum ama ben öyle hissedemiyorum.”

Bunu en az benim kadar kendisi de beklemiyor olmalıydı ki oturduğu yerde onun da duraksaması uzun sürmemişti. “Ne?”

Derin bir nefes verdiğimde, “Ben...” diye devam ettim belli belirsiz. “Bilmiyorum. Belki de gözümde çok büyüttüğümü düşünüyorsun. Sürekli tekrar ediyorum gibi geliyor ama gerçek bu. Bu zamana kadar hiç kimse tarafından sevilmedim ve sen, o gece bana *seni ben sevebilirim* der gibi baktıktan sonra...” Hâlâ ona bakamıyordum. Kaskatı kesilmiştim. “*Yarına her şeyi unutalım* deyince...” Günlerdir seni kıvrandıran düşünceleri söyle artık. “Anlık heyecanlar uğruna kullanıldığımı hissettim. *Senin* tarafından.”

Sonunda söylemiştim.

Her ne kadar omuzlarımdan koca bir yükün kalktığını hissetsem de etrafa yayılan ağır hava o saniyeden sonra ikimizi de sessiz bırakmıştı. Bunu sorun etmiyordum. Söylediklerimden sonra sessiz kalacağı ihtimalini zaten düşünüyordum.

Fakat aramızdaki sessizliğin çığ gibi büyüdüğü o rahatsız edici saniyelerde, bir çift kolun usulca belime dolanıp beni kendine çekmesini beklemiyordum.

Bu hamlesiyle birlikte dudaklarım aralandı. Öyle nahif ve sessiz bir şekilde yapmıştı ki kolları etrafıma sarıldıktan sonra sırtımı mükemmel bir açıyla gövdesine yaslayarak bedenlerimizi bir bütün hâline getirmişti.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı çok geçmeden. Omzumun üzerinden uzattığı kafası doğrudan boynumu bulduğunda, “Özür dilerim,” diye devam etti bir kez daha. Öyle bir tonda söylüyordu ki zehirli düşünceleri hem benim hem de kendi zihninin içinden çekip atabilmek için bunu o noktada onlarca kez tekrar edebilirmiş gibiydi. “Çok özür dilerim, güzelim.”

Kalbimin teklediğini hissettim. “Batı...”

Konuşmama izin vermedi. Yüzü vakit kaybetmeden boynuma gömüldüğünde, ani temasına eşlik eden şey, sıcak dudakları olmuştu. Varlığı ve yokluğu bir olan ufak bir öpücüğü o noktama bıraktı. Gövdesi ve kolları ise bir anlığına bile beni bırakmadı. “Aptalım,” diye fısıldadı. “Her saniye seni düşünüyorum. Yanımda değilken bile aklımdan çıkmıyorsun. Senden ayrı kalamıyorum...” İtirafı birer birer kasvetli havaya karıştığında, yalnızca tenimdeki dokunuşlarını hissetmeye çalıştım. “Sana *seni sevebilirim* der gibi bakmıyorum. *Seni sevebilirim* diyorum, Deniz. Sadece bana inanmanı istiyorum.” Ona zaten inanmıştım. İkinci bir şansı bu yüzden vermiştim. “Güvenini kırdığım her noktayı kendi ellerimle onaracağım.”

Ellerimi, belimi saran ellerinin üzerine koydum. “Beni ikinci defa hayal kırıklığına uğratma.”

Başka bir öpücüğü daha boynuma kondurduğunda, “Tamam ama...” diye karşılık verdi tereddütsüz bir tonda. “Senden bir daha beni sakın sensiz bırakma.”

Ondan kaçtığım o koca bir haftadan bahsediyordu.

“Anlaştık.”

Duyduğu sözcüklerle birlikte derin bir nefes verdi ve ardından belime sarılı ellerinden birini yüz hizamda kaldırarak, “O zaman...” diye mırıldandı. Bir saniye sonra yalnızca serçe parmağı dışarıda kalacak şekilde diğer bütün parmaklarını avucunun içine kapatmıştı. “Batı ve Deniz sözü?”

Etraftaki ağır havayı dağıtmak ve biraz da gülmek istediğim için, yüzüme yerleşen ufak tebessümle birlikte parmağımı tereddüt bile etmeden onunkine doladım. “Batı ve Deniz sözü.”

Fakat bu hamleyi yapmama bile gerek yoktu.

Çünkü bir saniye sonra merdivenlerin başında beliren uzun bir erkek bedeni, etrafımızı saran yoğun enerjiyi anında kendi üzerine çekmişti.

“Abla?”

17. BÖLÜM: “KABULLENİŞ”

“Kabullenmemekte ısrar ediyorsun.”

“Abla?”

Kelimenin tam anlamıyla *batırmıştım*.

Herhangi bir zamanda mesajlaşırken ya da beklenmedik bir anda onunla kameralar önünde yakalanırken bile bir şekilde işin içinden sıyrılabilceğim fırsatları zihnimde canlandırabilme yeteneğine sahiptim fakat o anda benim mutfağımda, benim bedenime sarılı bir hâlde olduğunu hatırladığım her saniye beynimin içinde beni kör edecek şiddette kuvvetli şimşekler çakıyordu.

Ata’nın sesini duymamla birlikte sırtıma yaslı vücudunu öyle hızlı ittirmiştim ki normal zamanda yerinden kıpırdamayacak olan devasa bedeni bu hamlemlerle birlikte benimkinden ayrılıp birkaç adım öteye sendelemişti. Belki de bunu beklediği içindi çünkü başımı çevirip onun yüzüne baktığımda en az benim kadar afalladığını görmüştüm.

Elimin ayağıma dolaştığını hissederek, “Çabuk,” diye fısıldadım telaşlı bir sesle. Merdivenlerin olduğu noktada beliren adım seslerini duyduğumda, kaybedecek bir saniyem bile olmadığını hatırlayarak Batı’nın vücudunu bahçeye açılan sürgülü kapıya ittirdim. “Çık.” Bir kulağım merdivenlerde

olmasına rağmen Ata'nın yarattığı gürültü artık çok daha yakındaydı. "Sakın sesini çıkarma."

Dudakları hafifçe aralansa da söylediklerime kulak asmak için bir saniye bile beklemedi ve bar bankosunun üzerinde duran son model telefonunu cebine attığı gibi, hızlı ve sessiz adımlarla aralık kapıdan çıkıp gitti.

Onun gözden kaybolmasıyla holde Ata'nın bedeninin belirmesi bir olmuştu.

Ucuz yırttığım yakalanma vakasından yine de olumlu bir şekilde sıyrıldığımı fark ettiğimde derin bir nefes vererek sırtımı olduğu gibi tezgâha yasladım. Aynı zamanda omuzlarımdan koca bir ağırlığın gittiğini ve hafiflediğimi de hissetmiştim.

Onu duymadığımı sandığı için, "Abla?" diye seslendi bir kez daha. Uzun bedeni tam karşımda duraksadığında, üzerine geçirdiği deri ceket ve temiz kıyafetleri fark etmem uzun sürmemişti. "Kiminle konuşuyorsun sen?"

Şüpheli gözükmemeye çalışarak, "Anlamadım?" diye sordum salağa yatan bir tavırla. Aynı zamanda yaslandığım yerden doğrulmuştum.

"Biriyle konuşmuyor muydun?" Tekrar ettiği soruyla birlikte başını çevirdi ve omzunun üzerinden şüpheli gözlerle mutfak süzdü. Neyse ki hafif şekilde aralık olan kapıyı fark etmemişti—ya da ettiyse bile önemli bir ayrıntı olarak görmemiş. Yeniden bana döndüğünde, "Ne yapıyorsun?" diye devam etti temkinli bir sesle. "Yalnızlık sende kafa mı yaptı? Kendi kendine mi konuşuyorsun artık?"

Geri zekâlı. "Galiba öyle."

"Abla..."

"Dalga geçiyorum," diye homurdandım bir anlığına beni gerçekten ciddiye aldığını düşünerek. "Özlem Hoca'yla

konuşuyordum.” Bar bankosunun üzerine uzanmaya ve dakikalar önce oraya koyduğum telefonumu almaya yeltenmek üzereydim ancak elimi mermer tezgâha attığımda, üzerinin bomboş olduğunu fark etmemle kısa bir duraksama yaşadım.

Telefonum yoktu.

Ata’nın olduğum tarafa tuhaf bir bakış yolladığını gördüğümde, bozuntuya vermeden yalnızca serçe ve başparmağım açıkta kalacak şekilde elime telefon şekli vererek son bir kuvvede kulağıma götürdüm ve aceleyle, “Proje ödevimle ilgili bir şey soruyordum,” diye mırıldandım temsili bir olaydan bahsediyormuş gibi. “Öyle yani.”

Kaşları çatıldı. “Sen bir garipsin.”

“Az kaldı teslim tarihine. Heyecan yaptım.”

“Ondan bahsetmiyorum.” Bir an duraksadı. “Âşık falan mı oldun?”

Gergin gözükmemek için tezgâhın üzerindeki üç katlı meyve sepetinden kopardığım üzüm parçasını ağızma atarken duyduğum soruyla birlikte suyunun nefes boruma kaçtığını hissettim. Kuvvetli bir şekilde öksürerek geri çekildim. “Ne?”

Hareketlerimi gözlerini kısarak izledi. “Romantik kitaplar okumaya başladın,” diyerek gerekçeleri önüne sunduğunda ise hem teoride hem de realitede bir şekilde ayvayı yediğimi hissetmiştim. *Batı bahçe kapısının öteki tarafındaydı.* “Makyaj yapıyorsun. Ve görünüşüne önem vermek? Hiç Deniz Soykan’lık bir hareket değil ama örümcekli tişörtlerini artık yalnızca pijama olarak giyiyorsun. Gece tavana dalıp hayaller de kuruyor musun?” Gözlerimden ne okunuyordu bilmiyordum ancak hayret ederek başını iki yana salladı. “Ürkütücü.”

Dile getirdikleri yüzünden, her geçen saniye yanaklarıma çarparak beni kıpkırmızı eden utanç hissinin varlığını

reddederek, “Ata,” diye fısıldadım ismini çaresiz bir şekilde. Gözlerimin bahçe kapısına kaymasına engel olamıyordum. “Lütfen susar mısın?”

Batı’nın, konuştuğumuz her şeye başından sonuna dek kulak misafiri olduğunu hatırlamak bana o an için hiç yardımcı olmuyordu. Karşımda dikilen küçük kardeşim ise ondan istediğim ufacık şeyi bile görmezden gelerek, “Ortaokulda âşık olduğunu iddia ettiğin ve silgisini seninle paylaşan o çocuktan çok daha büyük bir trajedinin geldiğini hissediyorum,” diye mırıldanmaya devam etmişti. “Lütfen beni bununla yüzleşmek zorunda bırakma.”

“Hayal dünyanı dizginlemeni öneriyorum,” diye karşılık verdim son derece umursamaz çıkarmaya çalıştığım bir sesle. Oysa boğazımdan aşağı dikenli bir tel salmışlar gibi hissediyordum. *Uzunca bir süre Batı’nın suratına bakamayacaktım.* “Çünkü öyle bir şey yok.”

Cevap vermedi. Aramızdaki tuhaf bakışmaya eşlik olarak o saniyelerde sessiz bir şekilde beni izlese de çok geçmeden başını sallayarak pes etmişti. “Öyle olsun.”

“Sen nereye gidiyorsun?” diye sordum meyve sepetinden kopardığım başka bir üzüm parçasını ağzıma attığımda. “Hazırlanmışsın yine.”

Olduğu yerde hareketlenerek, “Yağmurlarda kalacağım,” diye karşılık verdi ve mutfaktan çıkıp gitmeden önce duvar saatine kısa bir bakış attı. Çoktan dokuzu geçmişti. “Kapıyı kilitlemeyi unutma.”

Alıştığım klasik nasihatine usulca başımı sallayarak karşılık verirken kapıdan çıkıp gidene dek yalnızca, “Görüşürüz,” diye mırıldanmıştım arkasından. Ucuz yırttığım için *gerçekten* şanslıydım çünkü kendince uydurduğu ufak teoriye bile bu

denli temkinli yaklaşıyorsa, bunun gerçeğe dönüştüğünü fark edince nasıl bir tepki verirdi hayal bile etmek istemiyordum.

Bu yüzden evden çıkarken -hatta çıktıktan birkaç dakika sonrasında bile- olduğum yerde kıpırdanmadan kapıyı izledim. Her an geri dönebilirdi. Bu tarz ucuz yırttığım anlarda ne tuhafsa bir şeyleri unutası ya da geri koyası tutuyordu ve dışarı adımını attıktan hemen sonra kendini yeniden eve girerken buluyordu. Bu ihtimali düşünerek bir süre daha olduğum yerde duruşumu korusam da birkaç dakikanın ardından hiçbir terslik olmadığına kanaat getirerek arkamı dönmeye yeltenmiştim.

Ancak bunu yaptığım gibi omzumun üzerinden uzanan ve sıcak nefesi doğrudan enseme çarpan o yakışıklı kafanın varlığını hissetmemle nefesimi tutarak hareket etmeyi kestim.

Hangi ara Ata'nın gittiğini görmüş ve yeniden içeri gelmişti bilmiyordum fakat... Saniyeler sonra kafasını hafifçe aşağı eğmesiyle boynuma değen saçlarını hissettiğimde, bunun pek de umurumda olmadığını fark ettim. Sıcak nefesi bir kez daha ense kökümü yakmıştı. "Demek ortaokulda silgisini seninle paylaşan çocuk, ha?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Öylece karşımdaki duvara bakakaldığımda, ellerinden birinin usulca havalandığını fark ettim ve çok geçmeden kemikli parmaklarının varlığını saçlarımın üzerinde hissettim. Omzuma dökülen tutamları çıldırtıcı bir yavaşlıkta oradan çekerken, "Âşık olduğunu sandığın?" diye devam etti aynı huysuz şekliyle.

Sarf ettiği sözcüklerden ya da aklımı başımdan alan ufak hareketlerinden dolayı nefesimin kesilmesini engelleyemediğim için, "Öyle bir şey yok," diye karşılık vermeye çalıştım çaresiz bir sesle. Haftalar öncesi olsa bu konuda inkâr edeceğimi

ve bir zamanlar o çocuğa âşık olduğum konusunda ısrar edeceğimi biliyordum. *Tıpkı Ata'ya yaptığım gibi.*

Ama şimdi edemiyordum.

Çünkü artık... Aşkın benim çok daha farklı bir anlam taşıdığını hissediyordum.

Verdiğim cevabı umursamadan saçlarımı omuzlarımdan çekti ve bir kez daha *hazırlıksız* yakalanacağım bir şey yapıp, belimden tuttuğu gibi beni yüz seksen derece döndürerek kendine çevirdi. Vücudum bir anda onun devasa bedeni ve arkamdaki bar bankosunun arasında kaldığında, çaresiz bir şekilde köşeye sıkıştığımı fark ederek yanağımın içini dişledim. O ise aramızdaki mesafeyi sıfıra indirmeye yemin etmiş gibi üzerime çullanmış ve hareket alanımı etkisiz hâle getirirken, “Ve romantik kitaplar?” diye homurdanmıştı. “Bu ne anlama geliyor?”

Sertçe yutkundum. “Kardeşimin büyük saçmaladığı anlamına...”

O saniyeden itibaren dudakları ufak bir tebessümle yukarı kıvrıldı ve beni net bir şekilde reddettiğini belirten bir cık sesi çıkararak kafasını usulca iki yana salladı. “Bence sen kabul etmemekte ısrar ediyorsun.”

“Neyi?” diye sordum tereddütlü bir sesle.

Belimde gezinen eli bu sorumu bekliyormuş gibi havalandığında, çenemden tuttuğu gibi başımı dik bir açıya getirdi. Bu hamlesiyle birlikte bakışlarımız senkronizasyon şeklinde keşilmişti. “Benden hoşlandığını.”

O an yapabildiğim tek şey, kalbimin ritminin dışarıdan duyulmuyor olduğunu ummaktı.

Dudaklarımı aralayıp ona bunun aksini kanıtlayacak düzeyde ikna edici bir cevap vermek istedim ancak kelimeler

bir türlü ağzımdan çıkmadı. Bunu fark ettiği gibi gülüşü biraz daha büyüdüğünde, “Sen,” diye fısıldayabildim güçlükle. “Sen, kabul ettin mi?”

Çenemde gezinen bakışları, sorduğum soruyla birlikte gözlerime kaydı. O saniyeden itibaren aramıza dolan yakıcı sessizliğin bir sonraki kıyametim olacağına emin bir şekilde, ona aynı bakışla karşılık vermekten başka hiçbir şey yapamadım. “Bunun cevabını çok iyi biliyorsun,” dedi tereddüt etmeden. Gövdelerimizi bir kez daha birbirine yapıştırdı. “Senden köpek gibi hoşlanıyorum. Biliyorsun.”

Senden köpek gibi hoşlanıyorum. O an bana ne olmuştu bilmiyordum ancak dudaklarım bir kez daha konuşma arzusuyla aralandığında, itirafına aynı şekilde karşılık vermek istediğimi fark etmiştim. *Ben de senden hoşlanıyorum,* demek istedim. *Belki de benimle romantik komedi izlemeyi kabul ettiğin ilk günden beri.*

Fakat etraftaki ağır atmosferi dağıtan ve bizi yeniden asıl gerçekliğe çeviren şey, telefonundan yükselen kısık sesli melodi olmuştu.

Kaşlarını çatarak geriye kaydığında belimdeki elinin varlığı hafifler gibi olmuştu fakat asla tamamen gitmemişti. Cebinden telefonunu çıkarıp aramayı kabul edene kadar karşı taraftakinin kim olduğunu görememişim ancak çok geçmeden, “Egeli?” diyen kalın bir erkek sesiyle, onun takımın sağ defansifi olduğunu fark edebilmişim. *Anıl Sancak.* Etraftaki sessizlik, telefon hoparlörde olmasa bile karşı tarafın sesini bana getirecek kadar derindi. “Kapıdayız. Hızlı ol.”

Kapıdayız mı?

Kirpiklerimi kırıpıştırarak Batı’ya döndüğümde, boşta olan diğer eliyle alnını kaşıdığını görmüştüm. Çok geçmeden,

“Tamam,” diye karşılık verdi ve bakışları benimkileri bulduğunda kısık sesle iç çekti. “İki dakikaya geliyorum.”

Anıl’ın başka bir şey söylemesine müsaade etmeden telefonu suratına kapattı ve bana döndüğünde kısaca, “Yarınki maç için formamı getirecekler,” diye açıkladı. “Bahçedeyken mesaj atmıştı. Sitenin adresini verdim.” Usulca başımı sallayarak onu onayladığım sırada cebinden kırmızı bir *iPhone* çıkardı ve kaşla göz arası elime tutuşturdu. *Nasıl...* “Telefonun,” diye devam ettiğinde bunun onda ne aradığını sormaya yelteniyordum ki üzerime eğilip yanağıma derin bir öpücük bırakmasıyla diyeceğim her şey öylece boğazıma dizilmişti. “Görüşürüz.”

“Görüşürüz mü?” diye sordum şaşkın şaşkın. Çaldığı kaçamak öpücüğün ardından hızla evin çıkış kapısına yöneldiğini gördüğümde, kuyruğu gibi peşinden ilerlemek için bir an bile beklemedim. “Gidiyor musun?”

Açtığı kapıdan dışarı çıkmadan hemen önce, “Gitmememi isterdin, değil mi?” diye sordu ukalâ bir sesle. “Yarın deplasman olmasaydı bu gece uyuyacağım tek yer kollarının arası olurdu, Deniz. Bunu telafi edeceğim.” Ona doğru başka bir hamle yaptığımda, “Ve sakın bir adım daha yaklaşma,” diye uyardı net bir tınıyla. “Gözlerini de çek üzerimden. Öyle bakma.” *Öyle bakma.* “Gidemem.”

Nasıl baktığımdan benim bile haberim yoktu.

“Ama...” diye fısıldadım çaresizce omuzlarımı düşürdüğümde. “İhlamur kaynatmadım daha. Hasta olacaksın ki.”

“Tesise gittiğimde kaynatırım,” diye karşılık verirken sesindeki güvence bir nebze de olsa içimi soğutmuştu. Ama hâlâ rahatsız bir şekilde ona baktığımı görünce, “Deniz...” diye nefesini verdi pes ederek. “Tamam. Saat başı rapor da vereceğim. Endişelenmeyi kesecek misin yoksa oraya gelip de...”

Sözü, bahçenin olduğu taraftan yükselen heyecanlı bir, “*Deniz mi?*” sorusuyla bıçak gibi kesilerek havada kaldığında, o cilve dolu sesin sahibinin Naz Atalay olduğunu fark etmem uzun sürmemişti. Yüzünü göremiyordum ancak orada olduğunu hissedebiliyordum.

“Sana katılmaktan nefret ediyorum ama o ismi ben de duydum.” İkinci bir sesin ona eşlik etmesi uzun sürmedi. İlk başta tanıdık gelen fakat anımsayamadığım bu tınının, sürekli Naz’ın yanında olan o gotik ve sessiz kıza ait olduğunu fark etmem birkaç saniyemi almıştı ancak başarmıştım. *Ada Şanal.*

“Kıçıma kadar dondum.” Üçüncü bir ses. *Emir Gündüzer.* “Ne zaman gideceğiz?”

Onun ufak serzenişine, “Henüz Egeli gelmedi,” diye homurdanarak karşılık verdi Ada. “Mızızlanmayı kes ve beklemeyi öğren.”

“Pençelerin yalnızca ben konuştuğumda mı ortaya çıkıyor?” Bu soru Emir’den gelmişti ancak yüzünü göremesem bile üvey kardeşi ile pek iyi anlaşılamadığını bulduğum yerden fazlasıyla net hissetmiştim.

“Yeni fark etmiş olamazsın.” *Ada.*

“O Deniz’in sesiydi, siz de duydunuz mu?” *Naz.*

“Bebeğim, üniformanın paketini neden çıkardın? Ütüsünün bozulmaması gerekiyordu.” *Anıl.*

“Benimle sorunun ne inan bana bilmiyorum, Ada ama eğer...”

Birden fazla kafadan çıkan ve gereğinden fazla gürültülü olan o ses kalabalığının başımı ağrıttığını fark ettiğimde, “Bi’ kesin amına koyayım!” diye bir çıkış yükseldi Batı’dan. Yarıya kadar açtığı kapının arkasından bahçeye doğru bakıyordu. “Geliyorum!”

“Deniz...” Batı gider gitmez sessizce odama çekileceğimi ve onlarla herhangi bir diyaloga girmeyeceğimi içten içe kendime hatırlatsam da o saniyelerde Naz’ın ismimi sesleniş şeklinde bir tuhaflik olduğunu sezmiş ve engel olamadığım bir dürtüyle kapıya vararak Batı’nın arkasından kafamı dışarı çıkarmıştım.

Sebepsizce, “Naz?” diye karşılık verme ihtiyacı hissettim. Gözlerim doğrudan onun pileli eteğini ve kumaş ceketini seçtiğinde, bakışlarımı hafifçe yukarı kaydırarak ifadesine bakmak istemiştım ancak ellerini göğsünde kavuşturması ve dudaklarını huysuz bir ifadeyle aşağı büzmesi kesinlikle beklediğim şeyler arasında değildi. “Sen iyi misin?”

Ara sıra telefon üzerinden konuşsak da onu geçen haftaki antrenmandan bu yana hiç görmemiştım.

“Ne?” Ortaya attığım soruya ilk yanıt Anıl’dan gelmişti. Naz’ı belinden tuttuğu gibi kendine çevirdiğinde, suratından akan keyifsizliği anında fark ederek, “Bitmedi mi tribin ana-sını satayım?” diye yükseldi hayret dolu bir sesle. Bakışlarını yere diken Naz’dan ise çıt çıkmıyordu. “Kafamı kıracağım. Yemin ederim, kafamı kıracağım ya!”

Aralarındaki mevzu neydi hiç bilmiyordum ancak saniyeler sonra Naz’ın, “Bırak beni,” diye homurdanması ve onun elini iteleyip bana doğru yürümesiyle, soğuk tavırlarının hedefindeki kişinin Anıl olduğunu fark edebilmişim. Tam önümde duraksadığında ondan gelen pahalı ve güzel koku burun deliklerime doldu. Bir anda kollarını etrafıma dolayıp bana sarıldığında ise bunun bir çeşit selamlama mı yoksa ihtiyaç duyduğu bir hamle mi olduğunu çözemedim ancak ona karşılık vermek için bir an bile beklememiştım.

Parmaklarım belindeki yerini bulurken, “İyi misin?” diye sordum bir kez daha. Başta yan tarafımızda dikilen Batı olmak üzere diğerlerinin de tuhaf bakışlarını üzerimde hissetsem de

o an için bunu umursayamayacak kadar Naz'a kilitlenmişim. "Tenin buz gibi."

"Korkarım ki hayır," diye yanıtladı beni. Başı omzuma gömüldüğü için sesi boğuk çıkmıştı ancak o kısık tınıdan bile bunun kendisi için korkunç bir trajedi olduğunu anlayabilmişim.

"Naz..."

"Ben her zaman iyi hissederim." Lafımı yarıda keserek devam etti. Diğerlerinin kulak misafiri olmaması için ekstra kısık bir sesle konuşuyordu ancak dibimde olduğu için onu oldukça net duyabiliyordum. "Yine de şu an gecedен kalma makyajımı çıkarmayı unutmuş kadar berbat bir ruh hâlindeyim." Bir an duraksadı. "Bu sanırım kötü hissettiğim anlamına geliyor, değil mi?"

Onun dilinde *kesinlikle* o anlama geliyordu. "Evet."

"Yardıma ihtiyacım var galiba."

"Konuşmak ister misin?" diye sordum kendini geri çektiğinde. Nedenini bilmiyordum fakat onun kötü hissetmesi saniyeler içinde benim de içime işlemişti ve düşünebildiğim tek şey moralini düzeltmek istediğimdi.

"O kadar isterim ki."

"İçeri gelebilirsin." Devam etmesine müsaade göstermeden elimle karanlık salonu işaret ettim. "Bu gece tekim. İstersen konuşuruz."

"Gerçekten mi?"

Onu başımla onayladığım sırada, "Aşkım," diyen Anıl'ın sesi doldu kulağıma. O ana dek Batı'nın onların yanına vardığını ve üniformayı Anıl'ın elinden çekip aldığını bile fark edememişim. "Gidiyoruz. Hadi."

“Ben gelmiyorum.” Naz salınan saçlarını omzundan arkaya savurduğunda, Anıl’ın olduğu noktaya doğru kötü bir bakış atmayı ihmal etmemişti. “Yaylanın.”

Anıl’dan hayret dolu bir gülüş yükseldi. “Saçmalama.”

Naz ona bakmadı. Bunun yerine teklifimi büyük bir memnuniyetle kabul ederek içeri adımladı. O noktada aynı zamanda diğerlerine veda etmek istercesine kolunu havalandırırken kısaca el sallayacağını sanmıştım ancak çektiği orta parmakla birlikte sevgilisine doğru baktığında, bunun da bir çeşit veda reveransı olduğunu anlamıştım.

“Naz.” Anıl ona ilk kez *aşkım* ya da *bebeğim* demeyi reddederek bu tarafa doğru bir hamle yapma girişiminde bulunmuştu ki o an kendimden beklemeyeceğim kadar hızlı bir refleksle kapıyı suratına çarparak bu girişimin başarısız sonuçlanmasına neden olmuştum.

Etrafa yayılan ve bir anlığına hepimizi gafil avlayan o sessizliği bıçak gibi bölen şey ise saniyeler sonra öteki taraftan yükselen gür bir kahkaha sesi olmuştu. *Batı’dan yükselen bir kahkaha sesi.*

Ben bunun şaşkınlığıyla afallarken, “Naz!” diye bağırdı Anıl onun gülmesini umursamadan.

Korkutucu sesini duyduğum gibi cebimden telefonumu çıkardım ve kaşla göz arasına Batı’nın sohbet sayfasını açıp, işler kızılsadan önce hızlı ve pratik bir mesaj yolladım.

Deniz:

Götür onu buradan.
(21.18)

Mesajım anında görüldü olsa da yanıtını birkaç saniye sonra sesli bir şekilde vermeyi tercih etmişti.

Bir kulağım meraklı bir şekilde kapının öteki tarafındayken, “Sancak!” diye seslendi. Yüzünü göremesem bile adım

seslerinden Anıl'a yöneldiğini fark edebildiğimde, benimle birlikte parmaklarını koluma dolayan Naz'ın da heyecanlandığını hissetmiştim. “Bırak, biraz yalnız kalsınlar.”

Artı bir puan, diye fısıldadı zihnimden yükselen tatmin dolu ses. Söz dinliyorsun, Egeli.

“Neyi konuşacaklar, anasını satayım?” Anıl'ın sabırsız ve öfkeli çıkan sesine karşı yanımda dikilen Naz yalnızca gözlerini devirmişti. “Ada, bari sen bir şey yap?”

“Kılımı bile kıpırdatmam.” Ondan duyulan homurtuyla birlikte omuzlarım gerildi. “Gidecek miyiz artık?”

“Bunu ben söylediğimde mızızlanmayı kesmemi ve beklemeyi öğrenmem gerektiğini söylemiştin.” Sonraki atak Emir'den gelmişti ve sebepsiz bir şekilde, onun da yalnızca Ada'nın dahil olduğu konuşmalara atladığını hissetmiştim.

“Şu uyuzluğu kesecek misin?” diye karşılık verdi Ada.

“Yeşil çay içebilir.” *Batı.*

“Naz?” Anıl hiç kimsenin ona yardım etmeyeceğini ve Naz'ın da geri adım atmayacağını anlamış olmalıydı ki çok geçmeden pes ederek, “Yalnızca bir saat,” diye devam etti keyifsiz bir sesle. Alttan alması ve yenilgiyi kabullenmesi omuzlarımdaki ağırlığı anında yok etmişti. “Seni almaya geleceğim. Telefonunun sesi açık olsun.”

“İki saat.” Naz nihayetinde konuşma girişiminde bulunmuştu.

Anıl ise soğuk bir şekilde güldü. “Hayatta olmaz.”

Ne yapmaya çalışıyordu? Göz ucuyla Naz'a baktığımda burnundan soluduğunu ve başka bir alevlenmeyi daha başlatmak için dudaklarını araladığını görmüştüm ki, “Tamam,” diye fısıldayarak dikkatini usta bir şekilde kendi

üzerime çektim. “Üstelemen ortalığın kızıışmasından başka hiçbir şeye yaramayacak, Naz. Kabul et işte.”

Söylediklerimle birlikte bir an suratıma bakakalsa da çok geçmeden dediklerimde ufak da olsa bir haklılık payı olduğunu kabullenerek, “İyi,” diye yükseldi ters ters. Amacının, sesini Anıl’a duyurmak olduğunu biliyordum. “Defol git şimdi.”

Bana kulak asmasının getirdiği rahatlama derin bir nefes vermeme sebep olduğunda, kolumdan asılarak bedeni mi kendisinininkiyle birlikte içeri çekmesine müsaade ettim. Neyse ki kapının öteki tarafından hiçbir itiraz nidası yükselmemişti ve saniyeler geçmesine rağmen bir *tık* sesinin bile çıkmadığını fark ettiğimde, bu ufak uzlaşmaya gönülsüz de olsa uyarak gittiklerini anlamıştım.

Fakat çok geçmeden avucumun içinde titreyen telefonumla birlikte olduğum yerde duraksamak zorunda kaldım.

“Bir saniye,” diye mırıldandım bildirime tıklamak için kolumu Naz’ın temasından kurtardığımda. “Sen içeri geç. Geliyorum.”

Beni küçük bir mırıltıyla onayladıktan sonra dediğimi yaparak hareketlendiğinde, bunu fırsat bilerek ekranıma düşen bildirime tıkladım.

Batı’dandı.

Batı:

Anıllar gitti. Ben de eve geçiyorum şimdi.
(21.22)

Gelişmeleri haber ettiğini fark ettiğim gibi yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

Deniz:**Dikkat et.**
(21.22)**Deniz:****Ve sıcak bir şeyler iç.**
(21.23)**Deniz:****Fotoğrafını falan at, sözlerine pek inanmıyorum çünkü.**
(21.23)

Mesajı yolladıktan sonra bir süre yanıtsız kaldığımı görünce, cevap vermeyeceğini düşünerek yerimde hareketlenmeye kalktım ancak tam o anda önüme düşen yeni bir mesaj bildirimiyle bir kez daha duraksamak zorunda kaldım.

Batı:**Bu kadar ilgili olacaksan hastalanma fikrine seve seve göz yumabilirim.**
(21.23)

Mesajını okuduğum gibi gözlerimi devirsem de keyifli ifadem bir anlığına bile yerini terk etmemişti.

Deniz:**Görüşürüz, Batı.**
(21.23)**Batı:****Yok. Eksik oldu.**
(21.23)**Deniz:****Ne dememi bekliyorsun ki?**
(21.23)

Batı:

Biliyorsun.
(21.23)

Bence sen kabullenmemekte ısrar ediyorsun, fısıltısını hatırlatmıştı bu mesajı. Benden hoşlandığını.

Kalbimin pır pır etmesine neden olan heyecan bir anlığına nefesimi de kesince, içimdeki hareketlenmeyi güçlükle bastırarak ellerimi bir kez daha klavye üzerinde gezdirdim.

Deniz:

İyi geceler.
(21.24)

Batı:

Ve?
(21.24)

İnatçı üsteleyişi ve kabullenişimi bizzat görmek istediği hakkındaki tatlı serzenişi, yüzümü saniyeler içinde yeni bir gülümsemeyle aydınlattığında derin bir nefes alarak ona istediği şeyi verdim.

Çünkü bunu hak ettiğini iliklerime kadar hissetmeye başlıyordum.

Deniz:

Senden hoşlanıyorum.
(21.24)

18. BÖLÜM: "DEPLASMAN"

"Bir haftanın sonunda sevgilin."

Naz Atalay'ın tüm gece asık suratlı olmasının nedeninin Anıl'la yaptığı bir tartışma yüzünden, *Valentino*'nun çıkardığı özel koleksiyonlardan birini kaçırmış olması olduğunu öğrendiğimden beri pek iyi değildim.

Açıkçası evimin bahçesinde onu üzgün ve suratsız gördüğüm andan bu yana aklıma bin bir türlü kötü senaryo gelmişti ancak mevzuyu çıplak bir şekilde bana açtığında ucunun böyle bir yere dokunacağını ben bile tahmin edememiştim.

Her ne kadar içini ferah tutmaya çalışsam da, *bu konuda sıfır tecrübeye sahiptim*, onu daha iyi hissettirebilmek için uğraştığım dakikaların sonunda bir saat su gibi geçip gitmişti ve biz herhangi bir sonuca varamadan, Anıl Sancak tam da söz verdiği gibi onu almaya gelmişti.

Tuhaf bir geceydi.

Yine de onun daha iyi hissetmesini istemiştim. Bu yüzden gitmeden önce ona sıkı sıkı sarılmış ve mutfağımın bahçesinde yetiştirdiğim orkidelerden birini ellerine vermiştim. Ufak bir hediye de olsa bu Naz'ı çok mutlu etmişti ve onu evinin en görkemli köşesine koyacağını söyleyerek teşekkür etmişti.

Gerçekten de öyle yapmıştı. Birkaç saat sonra evine vardığında ve bana, odasının balkonuna yerleştirdiği yeni orkide-siyle birlikte güzel bir *selfie* attığında bunu kendi gözlerimle görmüş ve uykuya çok daha rahat bir şekilde dalmıştım.

Sabaha ise gözlerimi Batı Han Egeli'den gelen mesajlarla aralamam normal bir zamana göre üç katı daha afallatıcıydı çünkü o gün dersim öğleden sonraydı ve o da beni yalnızca evden alacağı günler bu kadar bildirim yığınınına boğardı.

Saat sekizi birkaç dakika geçmişti. Planım saat ona kadar uyumaktı ancak kısık bir şekilde açtığım gözümle birlikte bildirim panelinden attığı mesajı okuduğumda, bir anda yüzüme koca bir kova dolusu buzlu su çarpmışlar gibi irkilmiştim.

Batı:

Günaydın. :)
(08.07)

Batı:

Bugün deplasman var, biliyorsun değil mi?
(08.07)

~~Ha siktir.~~

Bakışlarım bir anlığına telefonumdan kayıp da yatağımın karşısındaki boy aynasına takıldığında, yansımamı gördüğüm gibi içimden okkalı bir küfür savurdum.

Unutmuştum.

Batı:

Biz tesise geldik bu arada, maç dokuzda başlayacak.
(08.07)

Batı:

Koç, dersin varsa senin için özel olarak izin alabileceğini söyledi.
(08.08)

Batı:

Ben sana sormadan ezberden yok dedim ama zaten bugünün takviminde öğleden sonra diye hatırlıyorum. Umarım doğru hatırlıyorumdur.
(08.08)

“Hatırlıyorsun.” Ona cevabımı sesli bir şekilde verdiğimde, bir kez daha alnıma vurarak suçluluk duygusunun içime yayılmasına müsaade etmiştim. “Bana dair en ufak şeyi bile hatırlıyorsun ve ben, senin için önemli olan bir günü unutacak kadar aptal bir insanım.”

Bunu fark edince yüreğimi tuhaf bir sızı kapladı ancak oturduğum yerden ayaklanıp gardırobumun önüne giderken ona bir cevap yazmak yerine isminin yanında gözükken ara imgesine tıkladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

Üçüncü çalışta açtı. “Alo?”

Heyecanlı gelen sesi o an için bir kez daha kendimden nefret etmeme neden oldu.

“Günaydın,” diye karşılık verdim, uykulu ve yorgun olduğumu anlamaması için coşkulu çıkarmaya çalıştığım sesimle. Aynı zamanda dolaptan soluk renkli bir pantolon ve vücudu saran siyah bir body çıkarıp yatağıma atmıştım. “Mesajlarını gördüm şimdi. Arayayım dedim.”

Unuttuğumu söyleyemezdim.

Karşı tarafta birkaç saniyelik sessizlik oluştu. Kulağıma dolan hışırtılara bakılırsa ya sessiz bir yere geçiyordu ya da kalabalıktan uzaklaşıyordu. Çok geçmeden, “Seni almaya gelmemi ister misin?” diye sordu tatlı bir şekilde. “Isınmalar

yarım saate başlayacak. Bu taraflarda trafik de yok, sizin eve uzak sayılmaz. İstersen gelebilirim.”

“Gerek yok.” Kalbim, bu kadar düşünceli ve benim için her şeyi yapabilecek olması gerçeğinden ötürü bir şeker gibi eriyip giderken gülümsediğimi çok daha sonrasında fark edebilmişim. “Ben gelirim. Sen kendine odaklan şu an.”

“Senin geleceğini düşündükçe imkânsız bir ihtimal oluyor işte.”

Cevabı gülümsememe neden oldu.

“Sanki ilk kez biri seni izlemeye geliyor, Egeli,” diye karşılık verdim muzip bir sesle. “Takıldığın kızlar geleceği zaman da bu kadar heyecanlı oluyor muydun?”

“Takıldığım kızlardan kime ne?” Homurtusu bir anlığına duraksamama neden oldu. “Sen kendini o kategoriden mi sayıyorsun?”

“O zaman neyinim?”

“Bir haftanın sonunda *sevgilim*.”

Sevgilim. Bu, gerçekten yaşanıyordu. Daha önce hiç ilişkim olmamıştı ancak arkadaşlıktan flörte, flörtten öpüşmeli tensel temasa geçtiğimiz o tuhaf evreye, o evreden sonra ise sevgililiğe geçiş yapıldığını bilecek kadar iyi gözlemlemiştim çevremdeki insanları.

Biz de şu an o evredeydik.

Bunu düşünmek vücuduma yeni bir heyecan dalgası yolladığında, “Her neyse,” diye mırıldandım kısık bir sesle. *Romantizmden anlamayan salağın tekiydim*. “Bana tesisin konumunu atar mısın? On dakikaya çıkacağım.”

Atıp atmama konusunda kısa bir an tereddütte kalsa da, *muhtemelen hâlâ bizzat kendi gelerek almaktan yanaydı*, çok

geçmeden pes etmiş ve onaylayan bir mırıltı çıkarmıştı. “Tamam. Atıyorum.”

Ona kısaca teşekkür ettikten sonra telefonu kapattım ve mobilden bir taksi çağırıp çabucak üzerimi değiştirdim. Dün gece aldığım duşun ardından saçlarımı ördüğüm için, örgüleri açtığımda tutamlar su dalgası hâlinde omuzlarımdan aşağı dökülmüştü ve bu da saçımla ekstra uğraşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Sadece gözlerime gelen perçemlerimi şekillendirdim ve hemen ardından banyoya girdim. Soğuk bir suyu yüzüme çarptıktan sonra dişlerimi fırçalamış ve makyaj yapmaya vaktim kalmayacağı için de rimel ve dudak yağını, yanıma aldığım çantaya atıp yolda halletmeye karar vermiştim.

Neyse ki evden çıktığımda çağırdığım taksi tam olarak kapının önünde beni bekliyordu. Araca binip şoföre Batı’nın attığı konumu tarif ederken saatin çoktan buçuğu geçmiş olduğunu fark etmek bir an duraksamama neden oldu. Muhtemelen şu an ısınmaya başlamışlardı ve telefonu yanında değildi. Ancak cevap almayacağımı bile bile kısaca çıktığımı haber eden bir mesaj atmaktan geri kalmamıştım çünkü içimden bir ses şu an ne yapıyorsa yapsın aklının bir şekilde bende kalacağını söylüyordu.

Deniz:

Çıktım. :) On beş dakikaya oradayım.
(08.31)

Mesajı yolladıktan sonra telefonu kapatıp kucağıma koydum ve yol boyunca enerjimi yerine getirmesi için hareketli playlistlerimden birini dinledim. On beş dakikanın sonunda taksi tam olarak Batı’nın tarif ettiği gibi büyük bir tesisin önünde durduğunda, ücreti ödeyip kendimi aceleyle dışarı atmıştım.

Fakat taksi gitmek için öteki tarafımda hareketlendiği sırada avuçlarımın içinde sıkı sıkıya tuttuğum telefonum da titremeye başlamıştı.

Batı Han Egeli. Ekranda yazan isim buydu. Bunu beklemediğim için ilk birkaç saniye şaşkın şaşkın olduğum yerde dikilsem de çok geçmeden bunu yok ederek, en azından çalışarak, aramayı kabul ettim ve telefonu kulağıma götürdüm.

“Alo?” diye mırıldandım tesisin bahçe kapısından içeri adımladığında.

“Seni gördüm.” *Ne?* Isınmada değil miydi? “Bekle orada, yakınım. Geliyorum.”

“Ne demek geliyorum?” Sesime yansıyan şaşkınlığı gizleme ihtiyacı duymadan kafamı kaldırdım ve tesisin kapısının önünde dikilen kalabalığa doğru tuhaf bir bakış attım. Ortalarda gözüküyordu. “Senin sahada olman gerekmiyor mu?”

“Karşı takımın aracı yolda kalmış. Maç yarım saat sonraya ertelendi.”

Cevabıyla birlikte kaşlarım havalandığında, “Tamam ama yine de gelmene gerek...” diye başlamıştım ki büyük bir avucun belimden yakaladığı gibi beni yüz seksen derece çevirmesiyle vücudumun sert bir gövdeye toslaması bir olmuştu. Batı. Gözlerim onun kahvelerini seçtiğinde, “*Yoktu,*” diye tamamladım lafımı. Telefonu kulağımdan indirip aramayı sonlandırdım. “Kendim gelirdim.”

Yüzündeki heyecanlı ifadeyle birlikte beni öpmek için öne eğildi ancak dudaklarımız arasında ufacık bir mesafe kaldığında, ne yaptığını fark etmiş gibi duraksadı. Boğazını temizleyip geri çekilirken, “Eminim gelirdin,” diye mırıldandı ve çenesinin ucuyla kapı önündeki kalabalığı işaret etti. “O sıra yarım saat bitmez. Gel.”

Belimdeki elini ani bir manevrayla benimkilere indirdi ve küçük ellerim onun devasa avuçları arasında kaybolduğunda, beni kendisiyle birlikte tesisin arka tarafındaki izbe bir noktaya çekti. “Nereye ya?”

“Sporcuların girişi,” diye mırıldandı önümüzdeki devasa cam kapıyı işaret ederken. “Gel benimle.”

“İyi de ben...”

Ne diyeceğimi öncesinden sezmiş gibi başını çevirip bana uyarıcı bir bakış attığında, aralanan dudaklarımla birlikte söyleyeceklerim öylece boğazıma dizildi. O an, aynı zamanda onu *gerçekten* gördüğüm an olmuştu çünkü az önceki olayda şaşkınlığım ön plana çıktığı için üzerindeki kıyafetleri bile fark edememiştim.

Saçlarını yine ince bir saç bandıyla geriye sabitlemişti. Üzerinde, vücuduna tam oturan beyaz-mavi karışımı bir forma vardı, *bu forma olsa bile onu ilk kez beyaz kıyafetler içinde görüyordum* ve sağ koluna, onun kaptan olduğunu simgeleyen C yazılı havalı bir kaptan kolları takmıştı. Bant kolunu sıkıca sardığı için o noktadaki kasları şişerek ön plana çıkmıştı.

Bakışlarımı biraz daha aşağı çevirip tamamen içgüdüsel bir şekilde el bileğine baktığımda, ona haftalar önceki buluşmamızda hediye ettiğim siyah-beyaz karışımı örgülü bilekliğin hâlâ olduğu yerde durduğunu gördüm.

Gülümseyerek önüme dönerken, istemsizce benimkilere kilitlenen parmaklarını hafifçe sıkıp bırakmış ve onunla karanlık koridora giriş yapmıştım. O noktada sensörlü ışıkların varlığımızı sezdiği gibi yanmaya başlamasıyla, çaprazımızda kalan soyunma odasından iri yarı bir bedeninin dışarı fırlaması bir olmuştu.

Onu tanıyordum. Takımın yedek defansiflerinden biriydi ve bilek gücü kuvvetliydi. Ağzının içinden belirsiz bir melodi mırıldanıp sallana sallana sahaya çıkan bir diğer koridora sapıyordu ki geniş alanın ucunda beliren bedenlerimizi fark ederek bulduğumuz tarafa doğru, “Egeli?” diye seslendi. Birbirine yapışık bedenlerimizi görünce yüzüne imalı bir sırıtış yerleşmişti. “Formanın yedeğini dolabının üzerine koydum. Haberin olsun.”

Batı ona doğru ufak bir baş selamı verip, “Tamamdır,” diye mırıldandığında, çocuk ikimize de son bir kez bakmış ve başka bir şey demeden arkasını dönüp gitmişti.

O gidince elimi Batı’nın elinden kurtardım ve kıvrak bir refleksle omuzlarını tutup kaşla göz arasında sırtını kendime çevirdim. Bunu yaparken, “Demek bu formanın yedeği var?” diye sormuştum sırtlığına işlenmiş 10 sayısının altındaki afili yazıda gözlerimi gezdirerek. *Egeli*.

“Ne oldu?” diye mırıldandı başını çevirip de omzunun üzerinden beni görmeye çalıştığında.

Yüzeyi tırtıklı olan işlemenin üzerinde parmaklarımı gezdirirken, “O formayı istiyorum,” diye itiraf ettim birden.

Duraksadı. “Ne?”

“Duydun.” Tereddütsüz bir şekilde dile getirdiğim isteğim, onun için beklenmedik olmalıydı ki bir anlığına sessiz kalarak beni afallattı. Sırtında gezinen bakışlarım, hiçbir şey demediğini fark edince çekingen bir şekilde onun yüzüne kayd ve kısa bir an yanlış bir şey mi söyledim diye düşündüm. “Ben...” *Yanlış bir şey mi yapmıştım?* “Her neyse. Hadi sahaya gidelim.”

Cevap vermesini ya da hareketlenmesini beklemeden elimi üniformanın üzerinden çektim. Ancak öne doğru bir

adım atmamla koca kolunun belime sarılıp beni başka bir noktaya çekmesi bir olmuştu.

Dudaklarımdan tiz bir çığlık kaçarken ayaklarımın bir anlığına yerden havalandığını fark ettim. Buna şaşırmak için bana herhangi bir fırsat tanımadan boşta olan eliyle öteki taraftaki soyunma odasının kapısını açtı ve havalandırdığı vücudumla birlikte kendi bedenini saniyeler içinde oraya attı.

“Batı!” diye yükseldim şaşkın bir sesle. “Ne yapıyorsun?”

“Asıl *sen* ne yapıyorsun?” Canımı acıtmayacak şekilde bedenimi, köşede bulunan ve dolapların altında kalan taburelerden birine oturttuğunda kaşları çatılmıştı. “Cevap vermemi beklemeden niye kaçıp gidiyorsun?”

Bir an ne diyeceğimi bilemeyerek gözlerinin içine baktım. “Kaçmadım,” diye fısıldadım omuzlarım içe gömülürken. “Önemi yok. Sen cevap vermeyince sandım ki...”

Sözümün yarıda kesilmesine neden olan şey, cevabımı beklemeden bana yaslanıp yukarıda kalan bir noktaya uzanması olmuştu. Kollarını kaldırdığı için formasının üstü açıldı ve altta kalan çıplak vücudu doğrudan gözler önüne serildiğinde, karnının altından kasıklarına doğru yol çizen adonisinin üst çizgileri gözükte. Çok geçmeden dolapların olduğu noktadan bir şey aldı ve yeniden eski pozisyonuna döndü.

Bir saniye sonra ise gözümün önünde sallanan ve üzerinde *Egeli* yazan beyaz-mavi karışımı afli bir üniforma vardı.

“İşte,” diye fısıldadı şaşkınlığımı görünce. “Forman.”

Forman.

Bana yönelik kullandığı aitlik eki, o an için kalbimi orta yerinden bölebilecek kadar kuvvetli bir iz bırakmıştı vücudumda.

Ağzım hafifçe aralandığında, “Bu...” diye fısıldadım ve formayı almak için ona doğru uzandım. Ancak lafımı bitiremeden beni şaşırtarak elini geri çekti ve bunu yapmama izin vermedi. Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde ise ağzımı hiç iç açıcı-olmayan şeyler için aralamaya hazırlanmıştım çünkü o üstü kesinlikle istiyordum.

Fakat bunun olmasına müsaade etmedi ve ben konuşmadan hemen önce, “Bir şartım var,” diye mırıldanarak sözü devraldı.

Oturduğum yerde ayaklanarak karşısına geçtim. Aramızda bir kafa boyu kadar uzunluk farkı vardı. “Neymiş o?”

“Bunu giyeceksin.” Ütüsü bozulmasın diye formayı düzgün bir şekilde havalandırdı. “Şimdi.”

Şimdi.

Koyduğu şart o noktada nefesimin kesilmesi için son derece geçerli bir sebepti. Formanın üzerinde gezinen bakışlarımı ani bir şekilde gözlerine çıkardığımda, kahvelerinin heyecanlı bir parıltıya ev sahipliği yaptığını gördüm. Formayı giyersem ne olacağını düşünmek bile istemiyordum. Antrenmanlarda bize ima dolu bakışlar atan takım arkadaşlarının dilinde sakız olacağımız gerçeğinden çok beni endişelendiren şey, ona ait olan ve tam olarak *onu* simgeleyen bir şeyi üzerimde taşıyacak olmam gerçeği idi.

Ama yine de bu beni endişelendirmek yerine heyecanlandırıyordu.

Bu yüzden yüzüme muzip olduğunu düşündüğüm bir ifade yerleştirdim ve elimi ona doğru uzatarak, “Kabul,” diye mırıldandım. “Formayı ver.”

Gözlerinden yeni ve farklı olan başka bir ışıltı daha geçti ama o kadar varla yok arasındaydı ki onun ne olduğunu

anlayacak vakti bulamadan çoktan formayı ellerime tutuşturmuştu. “Kabinler sol tarafta.”

Yalnızca başımı sallayarak karşılık verdim. Koluma taktığım bez çantayı çıkarıp onun ellerinin arasına bıraktım ve tek kelime bile etmeden işaret ettiği noktaya yürüdüm. Evden çıkmadan önce üzerime vücudumu saran siyah bir body giydiğim için şanslıydım çünkü formayı onun üstüne geçirdiğimde en azından endişeleneceğim kadar kötü bir görüntü olmayacaktı.

Sırt kısmında yazan soyadına son bir bakış attıktan sonra formayı dikkatli bir şekilde başımın üzerinden geçirdim. Kollarımı havaya kaldırdığımdan ötürü hafifçe yukarı sıyrılan kazağı ise çekiştirerek aşağı indirmiştım. Aslında kabine girecek kadar önemli bir yanı yoktu ancak bunun için de olsa bana ufak bir mahremiyet alanı yaratması hoşuma gitmişti.

Dışarı çıktığım gibi, “Bitti,” diye mırıldandım ve saçlarımı formanın altından kurtarıırken tepkisini görebilmek için dikkatli bir şekilde yüzüne baktım.

Sesimi duyduğu gibi bana döndüğünde, gözlerinin doğrudan üzerimdeki formaya kilitlenmesi uzun sürmedi. *Kalbim yerinden çıkacaktı.* İlk birkaç saniye beni şaşırtarak hiçbir tepki vermedi ancak çok geçmeden olduğum yerde küçülmeme neden olacak derecede yoğun bir hâl alan bakışlarını bana çevirdiğinde, gerisin geri kabine dönmeyi ve kapıyı onun üzerine kilitlemeyi düşündüm.

Hiç içimi ferahlatacak şekilde bakmıyordu ve biraz daha o bakışlara maruz kalırsam eğer, önümüzdeki birkaç saat bu odadan çıkacakmışız gibi görünmüyordu.

Yanıma doğru adımlamaya başladığında, sesine dokunan o tuhaf tınıyla birlikte, “Yakışmış,” diye fısıldadı ve beklemediğim bir anda elimden tutup beni yüz seksen derecelik

bir açıyla kendi etrafımda çevirdi. Tam ona döneceğim sırada ise eli sert bir şekilde omzuma yerleşmiş ve bunu engellemişti. “Bu...” diye devam etti belli belirsiz. Bakışlarını sırtımda hissediyordum. “Yalnızca ikimizin olduğu bir zamanda, ismimin yazılı olduğu başka bir formayı daha üzerinde göreceğimin sözünü senden almam lazım.”

Beşiktaş formasından mı bahsediyordu? “Başka?”

“Ve onu üzerinden çıkaracak kişinin ben olacağımın da.”

Heyecanlı bir şekilde önümdeki boşluğu izlerken sarf ettiği sözcükler bir anlığına aldığım nefesin boğazıma dizilmesine neden oldu.

Ne demeye çalışıyordu?

Afallamamı fırsat bilerek beni tuttuğu gibi yeniden kendine çevirdi. Gözlerinde çoğu zaman yer edinen o alaycı ve muzip ifadelerden birini görmeyi bekliyordum ancak... Her zamankinden hâlice sıcak ve sevgi dolu bakışlarının yanına çok daha yeni, çok daha farklı bir ifade yerleştiğini görmek o noktada beni beklenmeyecek şekilde afallatmıştı.

Arzu gibi.

Yüzüme hücum eden yoğun sıcaklığın, yanaklarımı kızartacak şekilde yaktığını ve bunun da dışarıdan açıkça gözüktüğünü biliyordum. O tuhaf sessizlikte birkaç saniye daha gözlerimin içine baksa da çok geçmeden derin bir iç geçirdi ve elimi tuttuğu gibi beni kendisiyle birlikte soyunma odasından çıkardı. “Gidelim hadi.”

Hiçbir şey diyemedim. Karşısında aptal gibi sustuğum için buna daha sonra utanacaktım ama garip bir şekilde ben-den bir cevap beklemediği ve sessiz kalmama müsaade ettiği için rahatlamış hissediyordum.

Fakat ağzımı açsam istediği sözü ona vereceğimi de biliyordum.

Sahanın olduğu yere çıkan koridora girmemizle elimi bırakması bir olmuştu. Soyunma odalarının olduğu koridor her ne kadar boş olsa da maçı izlemeye gelenler ve tribünlere geçmek için bizimle aynı yolu kullanan insanlar yüzünden dar alanın ucunda ufak bir kalabalık vardı. Neyse ki yanımda Batı olduğu için şanslıydım çünkü birkaç saniye sonra beni kalabalıktan sıyrıp doğrudan tribünlerin olduğu merdivenlere yönlendirdiğinde, yoğun parfüm ve ter kokusundan arındığım için derin bir nefes vermiştim.

Fakat tribünlere çıktığım gibi bana köşe yazısı ödevini veren Özlem Hoca'nın, özel olarak ön tarafa yerleştirilen siyah koltuklarda koçla oturduğunu görmek, olduğum yerde duraksamama neden olmuştu.

Hazar Hoca'yla yaptığı hararetli konuşmanın arasında gözlerini tribünde gezdiriyordu ki merdivenlerin olduğu tarafa değen bakışları ani bir sapmayla üzerime çevrildiğinde beni fark ederek gülümsedi. "Deniz?"

Onu burada görmek beni mutlu etmişti. "Hocam." Suratındaki bulaşıcı gülümseme anında benim dudaklarıma da yansıdığına, başımı çevirdim ve yanımdaki Batı'ya kısa bir bakış attım. "Bana iki dakika verir misin?"

Kimle konuştuğumu görmüş olacak ki itiraz etmeden usulca başını salladı ve gözleriyle ilerideki bir noktaya işaret ederek, "Oradayım," diye mırıldandı. Takımının toplandığı yerden bahsediyordu. "Gelirsin."

Onaylar şekilde gülümsedikten sonra onun gitmesini beklemeden heyecanlı adımlarımı Özlem Hoca'nın olduğu tarafa çevirdim. Birkaç saniye sonra önünde durduğumda, "Özlem Hocam..." diye mırıldanmıştım bir kez daha. "Hangi rüzgâr attı sizi buraya?"

Otuz iki, insanı *orta yaşlı* kategorisine sokacak bir yaş sayılabilirdi ancak Özlem Hoca'nın hiçbir şekilde pürüz

olmayan ve bir bebeğinki kadar yumuşak olan yüzü, onu kesinlikle olduğundan çok daha genç gösteriyordu. Suratındaki gülümseme imalı bir hâl alırken, “Hazar rüzgârı,” diye mırıldandı yan tarafındaki bedene muzip bir bakış atarak. İsmi onun ağzından duyan koç ise başını telefonundan kaldırdığı gibi bize doğru baktı ve muhabbetin akışına uygun bir şekilde göz kırptı. “Önümüzdeki güz dönemi bir seminer için birlikte çalışmamız gerekiyor, onun ayrıntılarını konuşmak istiyordum. Şansa bak ki bugün takımın maçı varmış.” Bana döndüğünde gözlerinde merak parıltıları geziniyordu. “Projen nasıl gidiyor?”

Demek bir seminer için birlikte çalışacaklardı. Hafifçe başımı sallayarak, “Neredeyse bitmek üzere,” diye üstü kapalı bir yanıt verdim. Bitirmek için son iki maddem kalmıştı ve içimden bir ses, sonucu her ne olursa olsun buna degeceğini söylüyordu. “Güzel bir iş çıkaracağımı düşünüyorum.”

“Senden en iyisini bekliyorum.” Güven verircesine gülümsedi. Koyu kahve saçlarını yukarıdan atkuyruğu yapmıştı ve buradan o kadar güzel gözüküyordu ki... “Rol model mevzusunun işini kolaylaştıracağını söylemiştim. Egeli’nin yardımının dokunduğu belli oluyor.”

Derin bir nefes verdim. *Yardımdan çok daha fazlası dokunmuştu.* Ona, “Haklıydınız,” diye karşılık verdiğim sırada bakışlarım tamamen içgüdüsel olarak Batı’nın olduğu tarafa kaydı ve oturduğu koltukta Emir’le heyecanlı bir sohbe dalmış olduğunu görmek gülümsememe neden oldu. “Sandığımdan çok daha fazla yardımı dokundu.”

Özlem Hoca’nın bakışları, verdiğim yanıtı yansıyan duygularımı hissetmiş gibi değiştiğinde utanarak kollarımı sıvazladım. Üzerimdeki formayı gördüyse bile bir şey belli etmemişti. “Okumayı dört gözle bekliyorum.”

Bunu duymak, neredeyse ağızım kulaklarıma varana dek sırtıtmama neden olacaktı. *Hayatımın en iyi dönemini yaşıyor olabilir miydim?* Bakışlarım onun üzerinden bir kez daha telefonuyla uğraşan koça kaydığında, “Seminerinizin ne hakkında olduğunu sormamda bir sakınca var mı?” diye mırıldandım çekingen bir tavırla.

Sorumla birlikte Özlem Hoca derin bir iç geçirdi. “Edebiyat öğrencilerini hedef alan kapsamlı bir proje aslında. Konusu henüz belli değil ama şiirsel ilerlemek istiyoruz. Yurt dışından birkaç okulla iletişim hâlindeyiz şu anda, bir aksilik olmazsa aralık gibi İngiltere’de gerçekleşecek.”

Demek öyle. Daha öncesinde böyle projelerde birkaç kez bulunmuştum ancak hiçbiri Özlem Hoca’nın bahsettiği kadar büyük bir alana hitap edenlerden değildi. “Öğrenci açığınız varsa seve seve gönüllü olabilirim.”

Bu söylediğim ufak bir kahkaha atmasına neden oldu. Her konuda ona yardımcı olmam hoşuna gidiyordu. “Bunu gözüm kapalı kabul ederdim ama bu yıl öğrenci seçimini Çağın Alkan Dinçer yapacak,” diye mırıldandı kaşlarını imayla havaya kaldırarak. *Tabii ya.* “Bilirsin. Bu konularda burnundan kıl aldırıyor. Ama değerlendirmesi için ismini ona vereceğimden emin olabilirsin.”

İhtimali ne olursa olsun, adımlı ülkenin en prestijli doçentlerinden birine verecek olması kocaman gülümsememe neden olmuştu. “Çok teşekkür ederim,” diye karşılık verdim minnet dolu bir sesle. Projenin ayrıntılarını merak ediyordum ancak o sırada maçın başlamasına beş dakika olduğunu haber eden siren sesi tüm sahaya yayıldığında, bakışlarım bir kez daha tribünde takımıyla birlikte çember oluşturan Batı’ya kaydı. “Haber bekliyorum.”

“Sana *mail* atarım,” derken güven verircesine göz kırptı. “Sonra görüşürüz.”

Onlara orada kısaca veda ettikten sonra adımlarımı doğrudan Batıların olduğu tarafa çevirdim. Takım siren sesiyle birlikte yavaştan sahaya akın etmeye başlamıştı ancak olduğu yerde hareketlenen Batı, benim gelmemi bekliyormuş gibi sırtını rahatça tribünlerin direğine yaslamıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım koşar adım onun yanına vardığımda. Tribünler kalabalık olduğu için üzerimize değen gözleri fark edebiliyordum ancak o an bunu umursayamayacak kadar ona odaklanmış hâldeydim. “İn artık sahaya. Maç başlayacak.”

Geldiğimi fark edince yaslandığı yerden doğruldu ve kulağıma doğru eğildi. “Seni bekledim.” *Bunu anlayabiliyordum*. Sıcak nefesi enseme okşadığında tüylerimin ürpermesini engelleyememiştim.

“Ne için?”

Başını hafifçe geriye çekerken, “Şans öpücüğü,” diye mırıldandığında, istediği şey ve sesindeki arzu dolu tını afallamama neden oldu. “Ufak olsa bile. İstedğin yerden olabilir, yeter ki alayım. Acele et.”

Dudaklarım duyduğum sözcüklerle birlikte usulca aralanırken bir an için nasıl bir tepki vermem gerektiğini kestirememiş ve sessiz kalmıştım. Fakat en az sesi kadar gözlerine de yansıyan o yoğun istek, tuhaf bir şekilde bu talep karşısında boyun eğmeme neden olmuştu. “Ama burası çok kalabalık.”

Buna cevap verme tenezzülüne bile girmedi. Kalabalığı ya da meraklı bakışları umursamıyordu çünkü o göz önünde olmaya alışkındı. *Benim aksime*. Ama maçı başlamak üzereyken onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Bu yüzden konuşmak yerine icraat göstermemi beklercesine üzerime eğildiğinde, hafifçe yutkunarak kaderimi kabullendim.

Bir saniye sonra ise parmak uçlarımda yükselip tüy kadar hafif bir öpücüğü onun dudaklarının üzerine bıraktım.

Öpüşmek yok, diye bir kural tanımıştım günler önceki konuşmamızda.

Bu kuralı şimdilik askıya alıyorum çünkü bir hafta dolmadan önce çiğneyen sen olacaksın zaten, diye karşılık vermişti o da.

Bir kez daha haklı çıkmıştı.

Gülümseyerek geri çekildiğinde, gözlerine inen ve bir anlığına onu da mesajlaştığımız güne götüren o perde, düşüncüklerimi onaylar nitelikte netti.

“İşte şimdi oldu.” Bedenini benimkinden ayırmadan önce uzanıp saçlarımda üzerine ufak bir öpücük kondurdu. “Şimdi beni iyi izle çünkü...”

“File önünde yıldız sensin,” diye tamamladım onun sözünü.

Tüm mesele buydu. Beni onaylayan bir mırıltı çıkardıktan sonra dediğimi yaparak sahaya indiğinde, beşinci ve sondan bir önceki madde de böylece kafamın içindeki yerini buldu.

5. Ufak hamlelerden büyük mutluluklar yaratmak.

19. BÖLÜM: "ÇİFT KİŞİLİK HAYALLER"

"Seninle tanıştığımдан beri, geleceğimi kaplayan o hayallerde ikinci bir kişi için daha boş yer olduğunu bilmiyordum."

Futbolla ilgili bilgi hazneme bugün itibariyle yeni bir madde daha eklenmişti.

Berabere biten maç sonrası o gergin sessizlikte sakın takım kaptanıyla diyaloga girme.

"Batı?" Tereddüt dolu sorumla bakışlarım usulca ona kaydı. Ağzımı açabilme cesaretini ise ancak arabasına atlayıp evimin yolunu tuttuğumuz vakitten dakikalar sonrasında gösterebilmişim. Maçın bitmesiyle duş almak için soyunma odalarına gitmişti ve tribünden atlayarak arkasından ilerlerken, *o gergin saniyelerde ortalığı daha da kızgın bir hâle getirmemek adına*, onunla konuşmaya çalışma dürtümü durdurduğum için içten içe kendimi tebrik etmişim.

Direksiyonu sıkmaktan bembeyaz kesilen parmak boğumları, isminin dudaklarımdan dökülmesiyle birlikte kassıldı ve kendini sıktığını yeni fark etmiş gibi gevşeyerek bana döndü. "Efendim?"

Efendim. İçindeki öfke harlanmasına rağmen bunu bana yansıtmadan yumuşak bir şekilde sorduğu soruyla birlikte derin bir nefes verdim. Anlaşılan onun gerginliğini katlayan o ufak kesimin bir parçası değildim.

“İşin yoksa eğer bize geçebiliriz.” Gergin bir maç sonrası bir futbolcu nasıl sakinleştirilirdi ki? Bunun hakkında hiçbir fikrim olmadığı için çaresizce kendi yöntemlerimi öne sürmüştüm. “Film falan izleriz.”

Saniyeler öncesinde yola çevirdiği bakışları yeniden beni buldu. “Bunu sormadın varsayıyorum.”

Evet ya da hayır gibi belirgin bir cevap vermese bile gözlerinde onaylayan parıltılar gezdiğini görmek beni memnun etmişti. “Güzel,” diye mırıldandım başımı aşağı yukarı sallayarak. Boş olduğu zamanlar onu eve atmaktan hiç çekinmiyordum. “Saat bire geliyor. Ata muhtemelen şu an Yağmur’un koynunda ellinci rüyasını görüyordur.”

Gülerek dudağının kenarını kaşıdı. “Sizdeler mi?”

“Yok ya.” Gülmesi omuzlarımdan başka bir yükün daha kalkmasını sağlarken evimin olduğu sokağa saptığını fark ettim. “Sevdiğim aktiviteleri yaparken onun ve sevgilisinin müstehcen hâllerine tanık olmaktan pek hoşlanmam. Özellikle de klişenin dibine vurmuş, pembe hayallere dalmama neden olan bir romantik komedi izliyorsam.”

“Romantik komedi mi?” Kaşlarını çatarak bana döndü. “Sakın bana kâbus gibi geçen maçtan sonra yorganının altına girip cıvık bir romantik film izleyeceğimizi söyleme.”

Dudaklarımı ısırarak ona dönmem sanırım yeterli bir cevap olmuştu.

Burnundan alaycı bir nefes verdi. “Aksiyon filmi izleyeceğiz.”

“Gerginliğini daha da katlamak için sıkıcı bir aksiyon filmi mi izlemek istiyorsun?” Korkunç bir şey söylemiş gibi gözlerimi araladım. “Asla.”

“Bu ilişkide son sözü hep sen söylüyorsun, farkında mısın?” Bunu derken arabayı usulca sitenin önündeki boş alana park etmişti. “Bana hiçbir şekilde seçenek hakkı düşmüyor.”

“Bu kadar nazlanmana hiç gerek yok, Egeli.” Bez çantamı kaptdığım gibi arabanın kapısını açmam ve kendimi dışarı atmam bir olmuştu. “Burada seni düşünüyorum. Bu yüzden de erteleyip durduğumuz şu futbol temalı filmi izleriz diye düşünüyordum. *She’s the Man?*”

Motoru kapatıp arkamdan dışarı çıkması belki de iki saniye bile sürmemişti. Uzun kollarını arabanın tavanına yasladığında, “Şu ızbandut tipli herifin olduğu film mi?” diye sordu dişlerinin arasından.

Abartılı bir şekilde iç geçirerek tıpkı onun gibi kollarımı arabaya yasladım ve, “Evet,” diye mırıldandım.

“Bundan hiç hoşlanmadım.”

Demek öyle. O noktada amacım onun kaçan keyfini yerine getirmekken, bir anda sergilediği huysuz ve kıskanç tavrın hoşuma gittiğini fark ederek olduğum yerde duraksadım. İçimdeki şeytani tarafa ayak uydurmayı seçip, “Aslında,” diye mırıldandım. “Bunu proje ödevime de eklemeyi düşünüyordum.”

Öyle bir şey yoktu.

Aramızdaki mesafeye rağmen bakışlarının karardığını net bir şekilde seçebildiğimde, “Ne alaka?” diye sordu ters bir sesle.

“Ufak bir ayrıntı sadece. İzlediğimiz romantik filmler hakkında ikimizin yaptığı yorumlar okurların hoşuna gider. Düşünsene. *She’s the...*”

“O film hayatta olmaz.”

“Neden?” diye direttim inatçı bir sesle. “Başrolünde futbolcu bir çocuk var.” Bunu dedikten sonra onun damarına basmak için kısa bir an beklediğimde, “*Yakışıklı* bir futbolcu,” diye düzelttim. “Sen de futbolcusun. Filmi izlerken onunla tatlı bir bağ kurduğunu da yazarım. Bence bu, köşe yazımın bayağı dokunaklı olmasını sağlar.”

Yaslandığı yerden geri çekildiğinde gözleri tehlikeli bir ifadeyle kısıldı. “Deniz.”

“Henüz bitmedi.” İşaret parmağımı ona doğru salladım. “Dinle. Benim futbolcu zaafım olduğunu ve başrolün feci şekilde yakışıklı olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak bu fiki...”

Sözlerimin yarıda kesilmesine neden olan şey, olduğu yerde hareketlenip bana yetişmek için arabanın etrafından dolanmaya başlaması olmuştu.

Bunu gördüğüm gibi ufak bir çığlık atarak o noktadan kaçmam ve eve doğru koşturmamın onun için hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum çünkü zaten arkamdan geliyordu. Bunu üstü kapalı sözlerimle doğrudan belli etmem bir yana dursun, bahçe kapısından içeri adımladığım gibi arkamdan yükselen sesini duymamla ufak bir kakhaha atmıştım.

“Beş saniyen var!” Verandaya vardığımda ağızımdan çıkan tehdit buydu. “Gelmediğin takdirde bunu yapacağım!”

Arkamdan, “Öyle mi?” diye bağırdığını duymak daha da panikleyip heyecanlanmama neden olmuştu. Çok geçmeden buna şiddetli ve hızlı ayak sesleri de eşlik edince koşmaya başladığını anlamış ve gümbür gümbür atan kalbimle nefes nefese içeri dalmıştım.

Ayağımdaki spor ayakkabıları sallayarak çıkardıktan sonra Batı’nın bana yetişmesine fırsat vermeden heyecanlı bir şekilde gülerek salona koştum. Saniyeler sonra arkamdan

evin çelik kapısının kapanma sesi duyulduğunda çoktan merdivenlerden çıkıp devasa adımlarla odama yönelmiştim bile.

İçeri girdiğim gibi çalışma masamın yanındaki duvara sırtımı yasladığımda, nefesimi düzene sokmak için ilk birkaç saniye öylece boşluğu izlemem gerekmişti. Ama aptal gibi sırtıtmayı kesemiyordum çünkü saniyeler önce verandadan gelen adım seslerini artık net bir şekilde merdivenlerden duyuyordum. *Yine istediğim şey olmuştu.*

Bunu düşünerek yaslandığım duvardan doğrulduğum sırada odanın aralık kapısından içeri onun bedeni süzüldü ve koşmasından ötürü hızlı bir şekilde inip kalkan göğsüyle birlikte, kısıtıldığı kahvelerini benim üzerime çevirdi.

“Sakın!” diye yükseldim işaret parmağımı ona sallayıp, geriye doğru birkaç adım atarken. Fakat bu çabam koca bir hiçti çünkü yüzünde yer edinen tebessümle aramızdaki o ufak mesafeyi hızlı bir şekilde kapatmıştı. “Buraya oturacağız ve söylediğim gibi romantik komedi izleyeceğiz. İtiraz istemiyorum. Hatta senin için yine şu çavdar unlu pizzalarımda...”

İki eliyle yanağımdan kavradığı gibi beni kendine çekmesi ve dudaklarını sertçe dudaklarıma yapıştırarak sözlerimi yarıda kesmesi bir oldu.

Ani hamlesiyle birlikte kalbim teklerken, kendimi tuhaf ve *alışmış* şekilde ona karşılık verirken buldum. Ellerimden biri ensesine çıktığında aptal aptal sırtıtmaya devam ettiğim için öpücük o noktada tek taraflıydı ancak çok geçmeden yanağımdaki ellerinden birini belime indirip bedenimi kendisinininkine yaslamasıyla nefesim kesilmiş ve dudaklarım aralanmıştı.

Bunu fırsat bilerek üzerime daha çok abandı. Canımı yakmaktan ziyade bana nerede ve *kiminle* olduğumu

hatırlatmak ister gibi sert bir şekilde alt dudağıma gömüldüğünde, ağzımın içini keşfe çıkmasına izin verdim. Fakat o saniyelerde belimde gezinen elinin hassas bir noktama dokunmasıyla huylanıp dudaklarımın arasından ufak bir ses çıkarmam ve onu kendimden uzaklaştırıp geriye kaçmam bir olmuştu.

Yine de temasımız kesilmedi. Onun izin verdiği kadarıyla birkaç adım gerilediğimde dudakları hâlâ dudaklarımın üzerinde ve ellerim de ensesinde geziniyordu. Son bir adım daha atmak için ayağımı geriye doğru salladığım sırada dizimin ahşap bir noktaya, *yatak altı paletimdi*, çarpmasıyla birlikte ufak bir çığlık atarak sırtüstü yatağa düşmüştüm.

Fakat bununla sınırlı değildi. Aramızdaki temasın son bulmasıyla gözlerim usulca aralanmış ve arkasını dönüp gitmesini ya da alay edip beni utandırmasını bekleyerek kirpiklerimin arasından ona doğru tereddüt dolu bir bakış atmıştım. *Aptal. Aptal, Deniz.*

Ancak gülümseyerek üzerime doğru hareketlenmesi ve beni bedeniyle yatağımın arasındaki o ufak alana hapsedmesi kesinlikle beklediğim şeyler arasında değildi.

Ben ne olduğunu anlayamadan vücudumun yarısını tek eliyle karyolanın üzerine taşıdı ve sadece nefes almama yetecek kadar ufacık bir zaman diliminde yatağa çıkıp ağırlığını olduğu gibi üzerime verdi.

Dudaklarındaki gülüşün bir anlığına bile olduğu yeri terk etmediğini görmek kalbimi aynı noktadan onlarca kez eritmişti sanki. Yüzlerimizin arasında ufacık bir mesafe kalamadık üzere eğılmeyi sürdürdü ve hemen ardından sağ elini kaldırıp işaret parmağıyla usulca yüzüme gelen saçları savurdu.

“Tam bir sarsaksın, biliyorsun değil mi?” Fısıltılı bir şekilde sorduğu soruyla sıcak nefesi dudaklarıma çarptı ve bu

hamleyle bir an için iki bacağımanın arası sızladı. “Ve alık...” İç çekerek devam ettiğinde, saçlarını iteleyken parmağı yavaşça elmacık kemiklerimin üzerinde gezinmeye başladı. “Bunu kesmelisin. Bu kadar tatlı ve ulaşılmaz olmamalısın çünkü senden daha ne kadar hoşlanabilirim inan hiç bilmiyorum.”

Tam, “Ne...” diye sorup, devam etmesi için yalvaracak raddeye gelmişim ki başparmağını ani bir şekilde dudaklığımın üzerine bastırmasıyla diyeceklerim öylece boğazıma dizildi.

“Şşş,” diye fısıldadı. “Şu an konuşmak zorunda değiliz.”

Sonra beni öptü.

Öncekilerden çok daha hareketli ve yoğun olan öpücüğü, beni haylaz ve ateşli düşüncelerine alet etmek istercesine dudaklarımın üzerinde hareket etmeye başladığında ona tam olarak istediği şeyi verdim, büyük bir açlıkla dudaklarına asıldım. Bu atağım boğazından yukarı boğuk ve tahrik edici bir sesin çıkmasına neden olduğunda ise sırtımı verdiğim yatakta sürtünerek biraz daha geriledim ve tamamen üzerime çıkmasına müsaade ettim.

“Deniz,” diye fısıldadı, dudaklarımız bir saniyeliğine birbirinden ayrıldığında. “Şu saniyeden sonra beni durdurabileceğini hiç sanmıyorum.”

Gözlerim bir kez daha aralanırken ensesindeki ellerimi yavaşça boynuna çıkardım ve tereddütsüzce gözlerinin içine baktım. “Güzel.” Bedenimi ona sürttüm. “Çünkü durmanı istemiyorum.”

Dudaklarındaki gülüş usulca silindi. İfadesi her zamankinden ciddi ve çok daha arzu dolu bir hâl aldığında, dediklerimi kafasında tartmaya çalışarak bir süre öylece beni izledi.

Fakat hemen ardından bana bir kez daha istediğimi verdi. Bu sözcükleri duymuş olması onun için yeterliymiş gibi yeniden aynı hırçınlığıyla dudaklarımın üzerine kapandığında bu sefer yalnızca öpmekle kalmadı. Beni altında biraz daha kaydırarak tamamen üzerime yerleşti ve vücudunu, hissetmemi istemiş gibi her bir noktama özenle bastırdı. Bu hamlesi sanki içimdeki çok daha farklı bir yanıma uyardırmış gibi kendimi ona bıraktığımda, alt dudağıma yaptığı işkencenin arasından sesli bir şekilde gülerek geri çekildi.

“Batı,” diye mırıldandım bir kez daha ona doğru uzanmaya çalışarak. *Gitmesini istemiyordum.*

Yoğun bir tutkuyla parıldayan bakışları dudaklarımdan gözlerime tırmanırken kalkıp gitmek yerine üzerindeki tişörtü yakalarından tuttu ve bir çırpıda başından çekip çıkardı.

Ha siktir.

Beynimde ve bacaklarımın arasında uyarıcı sinyallerin devreye girdiğini fark ederek sertçe yutkundum. Vücudunu terk eden tişörtü yatağın bir kenara fırlatıp beklentiyle gözlerimin içine baktığında ise, onu oyalamayı bir kenara bırakarak üzerimdeki formayı çıkarması için kollarımı usulca havaya kaldırdım.

Bana ayak uydurdu. Beyaz formayı ve onun altına giydiğim siyah kazağı köşelerinden tuttuğu gibi yavaşça yukarı kaldırmaya başladığında, ensemden yükselen cesarete tutunarak nefessiz bir şekilde gözlerinin içine baktım.

Birkaç saniye sonra karşısında yalnızca sütyenim ve pantolonumlaydım. Vücudumda gezinen bakışları yeniden gözlerime tırmandı ve kollarımın altından tuttuğu gibi bedenimi yatağın içine gömerek bir kez daha dudaklarımızı birleştirdi.

Bir ilk yaparak korkularıma öylece kenara iteliyordum. Pişman olacak olsam bile hayatımda *ilk* kez kendim olmak istiyordum çünkü bu arzumu uzun bir süredir harekete geçiremediğimi biliyordum. Yarını ya da ondan sonraki günü düşünmek istemiyordum.

Kulağıma tatlı şeyler fısıldayarak geçirdiği birkaç dakikanın ardından hızlıca altındaki eşofmandan kurtuldu ve bana yöneldi. Bir anlığına nefesimin kesildiğini hissetsem de ona tamamen teslim olmuştum. Boynuma dudaklarını bastırdığı sırada parmaklarından birini çoktan düğmesi çözülmüş pantolonumun kemer kısmına geçirmiş ve onu yavaşça aşağı çekmişti.

Anlık insanlar, büyük pişmanlıklar teorisi onun yanındayken bütün işlevini yitiriyordu. Koca bir hiçti. Çünkü biliyordum, Batı Han Egeli var olmaya devam ettiği sürece hatıralar da beraber paylaştığımız değerli anlar da izlerini kalıcı bir şekilde bedenime işlemeyi sürdürecekti.

Akşama kadar kollarımın arasında uyudu.

Hareketli uyuyan birisi olduğu için saat başı beni ufak sıkıştırmaları ya da bilinçsiz dokunuşlarıyla uyandırıp dursa da ilk kez hayatımda bu tür bir sorundan rahatsız olmamıştım.

Çünkü çok huzurlu görünüyordu ve ondan bunu çalmak istemiyordum.

Saat altıya gelirken bir kez daha onun sarsmasıyla uyanıldığımda gülerek beni sarmalayan elini itelemiş ve bedenimi ona doğru çevirmiştim. Her uyanışımın ardından yatakta ondan çok daha uzak bir noktaya kaçsam da sonraki uyanışım da kendimi yine onun bedenine yaslı bir şekilde bulmam bütün çabamı itinayla yok etmişti.

Uyuduğu için duyamayacağını bilsem bile, “Batı,” diye fısıldadım kısık bir sesle kıkırdayarak. Çıplak gövdem onun çıplak gövdesine yapışırken yanağını usulca avuçlarımın arasına aldım. “Uykunda bile uyuz olmak zorunda mısın?”

Hiçbir yanıt gelmedi. Bunun bilincinde olarak derin bir nefes verdiğimde, yüzümden silinmemeye yemin eden gülümsemeyle birlikte ona doğru uzandım ve yanağından kocaman bir öpücük çaldım. Bunu yapmamla başımın altından sarkan kolunun ani bir şekilde beni kavraması ve bedenimi, kaşla göz arasında kendi bedeninin üzerine çekmesi bir olmuştu.

Şaşkın şaşkın kirpiklerimi kırıştırarak bu hamlesini kavramaya çalıştım. *Bir çeşit refleks miydi?* Ne ara olmuştu bilmiyordum fakat an itibarıyla onun çıplak gövdesinin üzerinde uzanıyordum ve iki yanımdan beni hapseden kolları yüzünden hareket edemiyordum. Çenem göğsüne değdiğinde, “Sen,” diye fısıldadım hayret dolu bir sesle. “Uyanık mıydın?”

O saniyeye kadar kapalı olan gözlerinden biri usulca aralandı ve kısık bakışlarının arasından yüzüne yerleşen ışıltılı gülümsemeyle birlikte tatlı tatlı, “Günaydın,” diye mırıldandı.

Ona bakarken daha ne kadar kendimden geçebilirdim bilmiyordum ancak o boğuk sesli ufak *günaydın*’ın vücudumda yarattığı tepkimeler hayret uyandıracak şekilde fazlaydı. Midemde hissettiğim titreme hafifçe iç çekmeme neden olduğunda, “Günaydın,” diye karşılık verdim aynı kısık tonda. “Yine de saat akşam altıyı geçti.”

“Biliyorum.” Sıcak nefesi içimi yumuşattı. O saniyelerde belimde ve kalçamın üzerindeki kavislerde gezinen parmakları da ritmik bir şekilde tenime değmeye başlamıştı. “Çok güzelsin.”

Bunu beklemediğim için bir an olduğum yerde kalakaldım. “Efendim?”

Altan altan beni izlerken başını kaldırdı ve şaşkınlığımdan faydalanarak dudaklarımdan ufak bir öpücük çaldı. “Şişmiş gözler, dağılmış saçlar, kızarmış...” Bunu derken başparmağıyla hafifçe dudaklarımı çekiştirmişti. “...dudaklar. Seni ilk kez böyle görüyorum ve...” Başka bir öpücüğü boynuma bıraktıktan sonra vücudumu yeniden yatakla buluşturdu. “Çok güzelsin.” Utanarak yüzümü ondan saklamaya çalıştım ve yorganı hızlı bir şekilde üzerime çektim. Ama bu onu durdurmadı. Kaşları eğlenceli bir ifadeyle havalanırken, “Sakın,” diye devam etti. “Kendini benden gizleyeyim deme.”

“Ama utanıyorum şu an.”

“Benden niye utanıyorsun?” İfadesi ciddileşse de eğlenceli parıltılar hâlâ gözlerinin içindeydi.

“Çünkü gözlerini bile kırpmadan beni izliyorsun ve *tamamen* çıplığım.” Ona çaktırmamaya çalışarak bir kez daha yorganı üzerime çektim ancak buna engel olması uzun sürmemişti. “Ve beni utandıracak laflar ediyorsun.”

“Sadece doğruları söylüyorum,” diye mırıldandı mızıkçılık yapan bir çocuk gibi boynuma gömüldüğünde. “Birinin güzel olduğunu söylemesi neden seni utandırıyor?”

Huylandığım için gülerek geriye kaçmaya çalıştım ve işaret parmağımı ona doğru kaldırarak, “Birincisi,” diye mırıldandım. “Birinin değil, *senin* güzel olduğumu söylemen beni utandırır.” Bunu dememle ifadesi yumuşadı. “İkincisi,” diye devam ettiğimde yüzüne dokundum. “Yorganı eğer biraz daha üzerimden çekmeye çalışırsan seni bura...”

Alt dudağımdan sertçe ısırıp geri çekildiğinde hem sözlerim yarıda kesilmiş hem de bir kez daha şaşkınlık seliyle

çarpılmıştım. Artık bu tür hamlelere alışık olmam gerektiğinin farkındaydım ancak Batı Han Egeli beni hazırlıksız yakalayıp her seferinde aynı heyecanı yaşatmaya yemin etmişse de bu afallamaya seve seve razıydım.

Neyse ki beni rahat bırakarak, “Pekâlâ,” diye mırıldandı ve yorganı aşağı çekiştirmeyi kesti. Hatta o noktada ufak bir iyilik yaparak beyaz örtüyü göğüslerimin üzerine kadar örtmüş, ardından kolunu başımın altından geçirerek beni bir kez daha kendine çekmişti.

“Anlat,” diye fısıldadı kısa bir sessizliğin ardından.

Kokusu burnuma dolduğu gibi başımı ona çevirdim. “Neyi?”

“Seni.” Kısık gözlerle odamın içini tararken o an için sessizliği doldurabilecek herhangi bir şeyden örnek verebilirdi fakat bunun yerine, “Hepsini duymak istiyorum. En ufak ayrıntısına kadar. Çünkü deli gibi merak ediyorum,” diye devam ettiğinde bakışları çalışma masamın üzerine astığım posterlere kaydı. Bir an duraksadı. “Sevdiğin şeyleri.”

Sevdiğin şeyleri. Onunla benim de bakışlarım o noktaya kaydığında ilk birkaç saniye ne diyeceğimi bilemedim fakat çok geçmeden, “Sevdiğim şeyler?” diye tekrar ettim.

Başıyla onayladı. “Sevdiğin şeyler.”

“Hmm...” Düşünceli bir mırıltı çıkarıp tamamen ona döndüm ve sağ yanağımı göğsüne yaslayarak bulunduğum açıdan gözlerinin içine baktım. “Kesinlikle romantik komediler.” Bunu dememle gözlerini kısarak tepki verdiğinde, dudaklarımdan ufak bir gülüş kaçmıştı. Bunun konusunu açtığımda huysuz bir çocuktan farkı yoktu ama onu tanıyordum. Beni mutlu eden şeylerden nefret edemezdi. “Ve 2000’ler.” O nostaljik hava. Müzikler. Kıyafetler ve ilişkiler... *Başka, başka, başka.* Bir an duraksadım. Bakışlarım

gözlerinde asılı kaldığında, aklıma oturan yeni bir maddeyle sözlerimi, “Bir de sen,” diye noktaladım.

Muzip cevabımla birlikte etrafımıza kısa bir sessizlik çöktü. Fakat yine de beni yeni bir donanmayla köşeye sıkıştırmak ister gibi bakışlarını gözlerime diktiğinde, hafifçe yukarı kıvrılan dudaklarının arasından, “Ben?” diye sordu.

Ona aynı şekilde karşılık verdim. “Sen.”

Sen varken her şey sevilesi zaten. Renkli dünyamın çok daha farklı yollarını yaratmama, kalıplarımın dışına çıkmama ve kendime bile kapattığım o acımasız kapıları korkusuzca aralamama neden oldun.

Sen bana bu yolculukta en büyük ilham kaynağı oldun, Batı Han Egesi.

Var olduğun sürece her tat damağıma lezzetli gelecek, bütün kokular burun deliklerimi şenlendirecek, fısıltılar bile kulağıma tatlı bir melodi verecek ve hiçbir renk canlılığını yitirmeyecek.

Sen olduğun sürece her şey güzel olmaya devam edecek.

“Bu ne kadar hoşuma gitti inan bana hiçbir fikrin yok.”

Tatlı mırıltısıyla birlikte bir kez daha gerçekliğe döndüm. Onun varlığını zihnimin en güzel köşesine kazıma görevini başarıyla tamamladığımı hissediyordum. *Bu, ne kadar hoşuma gitti inan bana hiçbir fikrin yok.* Yoktu. Fakat onun beni sevdiği düşüncesi benim de hoşuma gidiyordu ve bir noktada aynı hisleri kucakladığımız için ne hissettiğini az çok anlayabiliyordum.

“Sıra sende,” dedim birden.

Kaşları havalandı. “Bende mi?”

“Evet.” Yanağımlı yeniden göğsüne yasladım ve elimi kaldırıp parmaklarımı yumuşak saç tutamlarının arasında

gezdirmeye başladım. “Bana kendinden bahset. Ailenden. Sevdiğin ya da nefret ettiğin şeylerden. Hepsini bilmek istiyorum.”

“Beni zaten tanıyorsun,” diye mızızlandı.

“Ama aileni tanımıyorum. Nerede olduklarını mesela? Hiç bahsetmedin.”

“Sen de hiç bahsetmedin.”

“Annem ve erkek kardeşimle yaşadığımı zaten biliyorsun,” diye karşılık verdim inat ederek. Önce kendimden bahsedebilirdim, konu bir noktada başka konuyu açardı ve böylece o da kendine dair bir şeyler anlatırdı. “Babamla annem küçükken boşandılar. İlişkilerini anlaşmalı bir şekilde bitirdikleri için neyse ki iki taraf da bundan fazla etkilenmemiş. Onunla çok sık görüşmüyorum, sadece yazın Ayvalık’a gidip birkaç hafta onu ziyaret ediyorum. Bazen o kadar bile olmuyor. Boşandıklarında Ata’nın velayetini almak istemiş ama o zamanlar kardeşim küçük olduğu için annem izin vermemiş. Şu birkaç ay içinde de neredeyse hiç konuşmadık, muhtemelen başka bir kadınla görüşüyor...”

“Bu, seni üzer mi?”

“Hayır,” dedim omuz silkerek. “Aslına bakarsan onunla ilgili pek fazla şey düşünmüyorum. Sadece yılın belirli bir zamanı ortaya çıkıp bana kendini gösteren eski bir tanıdık gibi. Baba-kız ilişkimiz pek yok. Ama iyi bir adam.” Bakışlarım ona kaydı. “Sıra sende.”

Birkaç saniye sessizliğe gömülerek düşündü. Gözlerimi bile kırpmadan onu izlerken parmaklarımın yumuşak saçları arasında yaptığı ufak dansı kesmedim. Bu hem beni hem onu rahatlatıyordu. Çok geçmeden başını arkasındaki yatak başlığına dayadı ve konuşmak için dudaklarını araladı. “Şile’de büyüdüm.”

Kalbim heyecanla çarpmaya başlamıştı. “Nasıl?”

“Doğma büyüme oralıyım. Küçüklüğümde oradaki ufak bir kulüpte top peşinde koşturuyordum. Ortaokula kadar bu böyle devam etti. Annemle babam her iş çıkışı eve gelmeden soluğu kulübümde alırlardı. Sonra İstanbulspor’un altyapısına girdim. Yedinci sınıf gibi evden ayrıldım, bir bakıma tesislerde büyüdüm. Birkaç yıl sonra da Beşiktaş’tan teklif geldi zaten. Hocalarım ve antrenörlerimle aram da çok iyiydi. İki yıl da Beşiktaş’ın altyapısında oynadıktan sonra nihayet A takıma girdim.”

Bana kendisini açtığı her saniye kalbim göğüs kafesime baskı yapıyormuş gibi hissediyordum. Gülümseyerek ona bakarken, “Çok yeteneklisin,” diye mırıldandım sevgi dolu bir şekilde. *Çok iyi yerlere geleceksin.*

Uzandı ve burnumdan öptü. “Annemler benim için sürekli buraya taşınmakla ilgili planlar yapıyorlardı. Bunu asla kabul etmedim çünkü her şeye rağmen orada kurulu olan bir düzenleri vardı. İşleri, gelirleri, çalışma saatleri tek bir yere bağlıydı. Bunu öylece onaylamak bir tık bencilce geldiği için her seferinde reddettim çünkü zaten küçüklüğüm-den beri beni iyi bir noktaya getirtmek için çabalıyorlardı.” Bakışları boşluğa daldı. “Geldim işte. Artık o noktadayım.”

“Ne iş yapıyorlar?”

“Annemin ufak bir pastanesi var.” Sırıtarak bana döndü. “Anneannemin annesinden kalma, biliyor musun? İkisi de orada yıllandı resmen.” Derin bir iç geçirdi. “Babam da oranın imalat işleriyle uğraşıyor. İkisi birbirine, o tatlı dükkân da onlara bağlı.”

“Ne?” Ufak bir çığlık atarak olduğum yerde doğruldum. “Ailenin bir pastanesi var ve bunu bana şimdi mi söylüyorsunuz?” Bu ani çıkışıma karşılık sesli bir şekilde güldü. Yeniden göğsüne yaslandığımda, “İnanamıyorum sana, Batı,”

diye devam ettim hayret dolu bir sesle. *Bu çok güzeldi.* “Onları orada kalmaya nasıl ikna ettin?”

“Bir gün burada onlar için çok daha güzel bir mekân açacağımı söyleyerek.”

“Ama o ufak dükkânın yeri onlar için hep ayrı kalacak.”

“Öyle zaten.” Parmakları bel boşluğumu buldu ve nefeslerimiz onun kısık sesli mırıltısının arasında kaybolup giderken o noktayı yavaşça okşamaya başladı. “Öyle bir durum olursa orayı teyzemlere bırakır, tamamen kapatmaz. Ama buraya da her şekilde koşu koşu gelir.”

Çünkü sen varsın, demek istesem de sözcükler dilimin ucuna gelmeden onları ortadan kaldırdım. *Hayatlarına dokunduğun her insanı mıknaatı gibi kendi yanına çekiyorsun.* “O mekânı görmeyi ben de istiyorum.”

“Bunu sana hiçbir zaman söylemedim.” Belimde gezinen parmağı, derimin üzerinde kalp şeklini alacak şekilde ufak bir yol çizmeye başlamıştı. “Ama seninle tanıştığımdan beri orayı senden başka hiç kimsenin kusursuz bir şekilde dizayn edemeyeceğini biliyordum.”

Ani gelen itirafı kalbimi hoplattı. Gözlerim boşluğa daldığında, kısa bir anlığına onunla annesi için güzel bir mekân aradığımızı ve daha sonra orayı en iyi şekliyle dizayn ettiğimizi düşündüm. Ailesinin yüzünde oluşacak gurur tablosunu, buraya geldiklerinde mekânı tatlandırarak mutluluğu ve bir arada oldukları vakit oluşacak huzur dolu aile tablosunu...

Hayali bile midemdeki keleklerin delicesine çırpınmasına neden oluyordu.

“Seninle tanıştığımdan beri,” diye fısıldadım ben de ona dönerek. “Geleceğimi inşa eden o hayallerde ikinci bir kişi için daha boş yer olduğunu bilmiyordum.”

Böylece o noktada, dönem sonu için hazırladığım proje ödevimdeki son maddeyi oluşturmuş bulunuyordum.

6. Tek hayale sığdırabileceğin ikinci bir beden bulmak.

20. BÖLÜM: "FILE ARKASI GOLLER"

"Sahada noktaladığım galibiyetlerin hepsi maç için fakat file arkasında attığım goller, Deniz; her biri senin için."

Bir Ay Sonra

Hayat sürprizlerle doluydu.

Bugün bize çok uzak olan ihtimaller, yarın soluğu kapımızı çalabilecek kadar yakınımızda alabiliyordu. Olmaz diyerek reddettiğimiz, yabancı olduğu olduğumuz bütün hisler bir anda üzerimize çullanarak kendine hayatımızın merkezinde özel bir yer ayırabiliyordu.

Aşk da böyle bir şeydi.

Sürprizlerle doluydu. Nereden, nasıl ve neden geldiği sorulursa cevabı hep koca bir boşluktan ibaret kalırdı çünkü düzenin akışına uyum sağlayan karmaşık bir histi. Aniden vururdu ve afallatmayı başardığı vakit yakamızı kolayca bırakmazdı.

Benim için bu tanım, Batı Han Egeli'den ibaretti.

Ufak bir ilham mevzuusuyla başlayan yolculuğumuz zamanla çok daha farklı bir yöne evrilerek ikimizi de beklenmedik şekilde zayıf noktalarımızdan vurmuştu. İçimizde beslediğimiz ve bize ait olduğundan bihaber olduğumuz o coşkulu yanlarımız gün yüzüne çıkarak kendine hayatımızın akışında belirli bir yer bulmuştu.

O, bu yolculukta benim en büyük ilham kaynağım olmuştu.

Ve ben, bu gerçeğin bugün bir kez daha farkına vararak onun zihnime yerleşen devasa varlığından güç almış ve projemi tamamlayıp dosyayı nihayet Özlem Hoca'ya teslim etmiştim.

Fakülteden çıkarken bunun mutluluğuyla aptal aptal sırtıyor ve kampüse geçtiğimde saniye başı elimdeki telefonumu kontrol ediyordum çünkü Batı'ya bunun haberini vermemden bu yana tam olarak iki dakika geçmişti ve hâlâ bir cevap alamamıştım.

Öylece onun sohbet sayfasında beklerken nihayet internetini açmış olmalıydı ki saniyeler içinde mesajlarım çift tike döndü ve çok geçmeden ekranıma yeni bir cevap düştü.

Batı:

Bunu kutlamalıyız.
(13.43)

Okuduğum mesajla birlikte gülümsedim ve ellerimi hızla klavyenin üzerinde gezdirdim.

Deniz:

Nasıl mesela?
(13.43)

Batı:

:)
(13.44)

Batı:

Sana bir sürprizim var. Kampüsteki kahveciye gelsene.
(13.44)

Gözlerim kısıldı.

Deniz:

Beni heyecanlandırmaya hakkın yok, Egeli.
(13.44)

Batu:

Sonucuna deęeceęini söylesem?
(13.44)

Deniz:

Alay ediyorsun derim.
(13.45)

Batu:

Bu yaralayıcı bir ithamdı, Deniz Soykan. Neyse ki geldiğinde laflarını yutacağını bildiğim için bunu düşünerek keyfimi stabil tutuyorum.
(13.45)

Deniz:

Sana hiç güvenmiyorum, biliyor musun?
(13.45)

Batu:

Bunu ilişkimizin birinci ayına girmişken öğrenmem hiç hoş olmadı.
(13.46)

Yazdığı satırları gülerek okurken aynı zamanda çevremdeki hareketli bedenlere çarpmamak adına göz ucuyla önümdeki yolu takip ediyordum.

Deniz:

Kırdım mı?
(13.46)

Batu:

Çok.
(13.46)

Batu:

İki aya mezun oluyorum, biliyorsun değil mi?

(13.46)

Batu:

Benimle şu aptal okulun her köşesinde tatlı anılar biriktirmen gerekirken yine ve yine dıklanmayı seçiyorsun.

(13.47)

Sohbet sayfasına dizili satırlar her ne kadar şakacı bir tavırla yazılmış olsa da bakışlarım onun mesajlarında gezinirken yüzümdeki sırtış silinmiş ve bir an öylece ekrana bakakalmıştım.

Bu okulda onsuz koca iki yıl boyunca ne yapacaktım?

Yollarımız bir noktada kesişse de bu denli geç kesişmesi hiçbir şekilde adil gelmiyordu. Ülkenin en prestijli üniversitelerinden birindeydik, her yıl yokluğunu aratmayan etkinlikler ve partilerin tasarlandığı belirli bir düzenin içindeydik ve bir an, *kısa* bir an onunla çok daha öncesinde tanışsaydık ne olurdu diye düşündüm.

Her şey çok daha farklı olurdu.

Bu, beni üzmemekten başka hiçbir şeye yaramıyordu çünkü onunla tıpkı son mesajında bahsettiği şekilde kampüsün her bir köşesinde tatlı anılar biriktirmek isterken bu gerçek kulağa fazla acımasız geliyordu.

Bir kez daha kafamın içindeki düşüncelerin kurbanı olmuşken çoktan iki dakikanın geçtiğini ve ondan peşi peşine satırlarca mesaj geldiğini henüz fark edebilmişim.

Batu:

Sessizleştin.

(13.48)

Batu:

Bunu düşünüp kendi kendini üzmeye başladın, değil mi?
(13.48)

Batu:

Gel şuraya.
(13.48)

Batu:

Dalga geçiyorum, güzelim. Yeni dönemle birlikte bu kampüsün benim ikinci evim olacağını bilmiyormuşsun gibi kendini üzmeye kalkma sakın.
(13.49)

İçimi soğutmaya çalışan mesajlarını okurken gözlerimin dolmasını engelleyemesem de ufak bir tebessümün dudaklarımın üzerine yerleşmesi uzun sürmemişti.

Deniz:

Biliyorum. Sadece ne bileyim, sen yokken yalnız kalacakmışım gibi hissediyorum.
(13.50)

Mesajı yollamamın üzerinden üç saniye geçmemişti ki ekranım ondan gelen başka bir yanıtla yeniden aydınlanmıştı.

Batu:

Senin için hep burada olacağım.
(13.51)

Deniz:

Bıkarsın ki.
(13.51)

Batu:

Deniz.
(13.51)

Batu:

Tanıdığım en zeki insansın ama o güzel kafan bazen ucu fazla kaçık senaryolar üretiyor sanki ha?
(13.51)

Deniz:

:(
(13.52)

Batu:

Bu sarsaklığının sebebini bana olan aşkına yorumluyorum.
(13.52)

Attığı mesajların, yüzümdeki tebessümü sesli bir kıkırtıya çevirdiği saniyelerde kahve dükkânının önüne geldiğimi fark edememiştim bile.

Batu:

Gelecek misin artık?
(13.53)

Dudaklarımda yer edinen gülümsemenin silinmesine müsaade etmeden telefonu kapatıp usulca deri ceketimin cebine yolladım. İçim içime sığmıyordu. Özlem Hoca ödevim hakkında geri dönüş yapana dek de midemdeki kelebekler yerlerini terk edecek gibi durmuyordu fakat onları birkaç saatliğine görmezden gelebilirdim.

Bu yüzden kafenin geniş kapısını açarken zihnime görünmez kepenkleri indirmiş ve girişteki dökme demir kapı ziline tiz sesinin, peşimden kahve dükkânının içine dolmasına izin vermiştim.

Her yer tıklım tıklımdı. Baharın gelişinin insanlar üzerindeki etkisi açıkça belli oluyordu çünkü soğuk havaların kırıldığı haftaya göre etraf çok daha hareketli ve cıvıl cıvıldı. Birbirleriyle sosyalleşen, köşe noktalarda kahvelerini

bekleyen ve masaları dolduran yabancı bedenlerin arasından geçerken gözlerimi dört açarak onun tanıdık simasını görmeye çalıştım.

Çok geçmeden bakışlarım, kalabalık mekânın uç noktasındaki ikili masaya kurulmuş uzun boylu *tanıdık* erkek bedenini bulunca, yanaklarımdan göğsüme doğru hücum eden sıcak bir hava dalgasıyla sarsılarak o noktaya ilerlemeye başladım.

Sırtı bana dönük olduğu için suratını seçemiyordum fakat başını aşağı eğdiğini ve dalgın bir şekilde telefonuyla ilgilendiğini görebiliyordum. Yalnızdı. Son bir aydır yaptığı tek şey spora gitmek ve vaktini kampüste öldürüp tüm gün boyunca benim dersten çıkmamı beklemektir. Bugün de aynı rutini tekrar etmiş olmalıydı çünkü yanındaki boş sandalyeye bıraktığı sporcu çantası ve üzerindeki atletik kıyafetleri bu düşüncemi kanıtlıyordu.

Arkası bana dönük olduğu için varlığını fark etmedi. Bunu fırsat bilip aramızdaki birkaç adımlık kısa mesafeyi hızlıca aştığımda ve başına geçirdiği beyaz şapkayı oradan çekip aldığımda, herhangi bir tepki vermesine kalmadan kafasını kıvrak bir hamleyle kollarımın arasına hapsedmiştim.

Bu hamlemlerle birlikte elindeki telefon masadaki yerini buldu ve gülerek başının üzerinden ona baktığım sırada büyük avuçları usulca kollarımın üzerine kapandı. “Deniz?”

“Benim,” diye mırıldandım onunla göz göze gelmek için biraz daha eğildiğimde.

Kafası hâlâ kollarımın arasındayken parıltılı bakışları doğrudan benimkileri buldu. Bileğime dolanan büyük avuçlarını sıkarken hafifçe tebessüm etmişti. “Ne yapıyorsun?”

“Gel dedin.” Tutuşumu gevşetsem de onu bırakmadım. “Ben de geldim.”

“Yüreğime indirerek mi?”

“Telefonla o kadar içli dışlı olmasaydın sen de,” diye itiraz geçsem de söylediklerim kendi kulağıma dolduğu gibi kaşlarımı çattım ve bakışlarımı usulca masanın üzerindeki telefonuna çevirdim. “Sahi, ne yapıyordun sen?”

Ona attığım son mesajın üzerinden neredeyse iki dakika geçmişti ve bu iki dakikalık boşlukta ekrana kilitlenerek *-beni bile göremeyecek düzeyde-* neye odaklanmıştı?

Bu düşünce kaşlarımın daha da çatılmasına neden olduğunda, bakışları değişen ifademe kaydı ve o noktada kalabalık bir mekânın içinde olduğumuzu umursamadan gürültülü bir kahkaha patlattı. “Şu surata bak,” dedi ellerini bileğimden çekip hızlıca yüzüme yerleştirdiğinde. “Bir şey yapmıyordum. Maç takvimlerini kontrol ediyorum sadece.”

Elbette. Benim varlığımı onun gözünde hayalet yapabilecek tek şey tabii ki futbola duyduğu amansız aşktı.

Açıklaması yeterli gelse de ters bir şekilde, “İyi,” diye homurdanmaktan alıkoyamamıştım kendimi. Çok geçmeden aramızdaki teması kestim ve üzerine eğilmeye son vererek kendimi masada ondan en uzak olan noktaya attım.

Bu çocukça hamlem karşısında eğlenen ifadesi suratından silinmiş ve yerini hafifçe çatılan kaşları almıştı fakat bunu görmemiş gibi yaparak koluma taktığım çantayı masaya bırakırken ağzımın içinden kısık sesli bir melodi mırıldanmaya başlamıştım.

Tam o sırada, gerçeğe dönüşmek için bu anı seçmiş gibi masanın üzerine koyduğum telefonum titredi ve karanlık ekran yeni bir mesaj bildirimiyle aydınlandı.

Batı’nın üzerimde gezinen şüpheli bakışları bildirimi duyduğu gibi telefonuma kayarken onu taklit ederek oturduğum yerde doğruldum. Fakat ekranda beliren *Naz* ismi

beni gafil avlayıp o an için heyecanla telefonuma sarılmama neden oldu.

Karşımda huzursuzca kıpırdandığını ve dik dik bana baktığını fark etsem de benim dikkatim çoktan Naz'ın yolladığı mesajlara kayarak onun yörüngesinden ayrılmıştı bile.

Naz:

Fotoğraf
(13.58)

Naz:

İki aya mezun olacak sevgilliyle son anlarının tadını çıkaran mutsuz kız selfiesi.
(13.58)

Mesajı okuduğum gibi gülümseyerek fotoğrafı açtım. Yatakta çekilmişti. Muhtemelen bugün dersi olmadığı için gününü uyuyarak geçirmişti çünkü kafasına kadar çektiği uyku bandı bu düşüncemi onaylarcasına orada duruyordu. Tek gözü kapalı bir şekilde kameraya üzgün bir bakış atmıştı, büyük dudakları uykulu hâlden nasibini alarak biraz daha dolgunlaşmıştı ve hemen arkasından çıkıp kameraya doğru sırtarak bakan o sarı kafa Anıl Sancak'tan başkasına ait değildi.

Onları böyle görmek gülüşümün büyümesine neden olduğunda, bir cevap yazmak için ellerimi hızlıca klavyenin üzerinde gezdirdim.

O noktada Batı'nın hafifçe boğazını temizlemesi de dikkatimden kaçmamıştı fakat ona odaklanacak hâlde değildim.

Deniz:

Kader ortağım. • _ • Bir şekilde atlatacağız.
(13.58)

Naz:

Böyle tatlı motivasyonlar verirsen önümüzdeki dönem başını ağrıtabilirim.

(13.58)

Hafifçe sırtıp yeni bir cevap yazdım.

Deniz:

Kendini yiyip bitiriyorsun şu an, değil mi?

(13.59)

Naz:

Onu benden iki yıl önce doğurduğu için annesini boğazlayabilirim.

(13.59)

Deniz:

Bu mesajlarını ekran görüntüsü alıp Anıl'a atacağım.
Potansiyel seri katil.

(14.00)

Naz:

Güzel. Ayrılma sebebimiz olursan seninle çıkmak zorunda kalırım.

(14.00)

Deniz:

Egeli'nin buna izin vereceğini sanmıyorum.

(14.00)

Naz:

Egeli benim kıcıımı yalasın.

(14.01)

Attığı son mesajla birlikte bir anlığına ekrana doğru şaşkın bir bakış atsam da bu tepkim kısa sürmüş ve az öncekine göre çok daha sesli bir şekilde gülmüştüm.

Naz'ın yörüngesinde ise işler benimkinden çok daha farklı ilerliyordu.

Naz:

HAYIR.
(14.01)

Naz:

O şekilde değil.
(14.01)

Naz:

NE DEMEK İSTEDİĞİMİ ANLADIN.
(14.02)

Deniz:

Anladım, sakinleş.
(14.03)

Yeni bir mesaj daha yazmak amacıyla ellerimi klavyenin üzerinde gezdireceğim sırada o an için *hiçbir şekilde* beklemediğim başka bir şey gerçekleşti. İki kol mesafesi kadar uzağımda oturan Batı, sandalyemin kış kısmından asıldığı gibi beni gürültülü bir şekilde kendi yanına çekti ve huysuz bir sesle, “Kiminle mesajlaşıyorsun sen öyle?” diye sordu. Kaşları çatılmış ve bakışları elimdeki telefonda dudaklarımdaki gülüşe kaymıştı.

Nihayetinde dikkatimi ekrandan alarak ona çevirdim. “Naz’la.”

Cevabımı duymasıyla çatılan kaşları havalanırken söylediklerimi, “Naz’la?” diye tekrar etme ihtiyacı duydu. “Gülerek?”

“Evet.”

“Siz ne ara bu kadar sıkı fıkı oldunuz?”

Geceleri uykuya dalmadan önceki o boşlukta yalnızlığımı doldurmaya başladığında, diye cevap vermek istesem de kelimeler dudaklarımdan çıkmamıştı.

Birkaç hafta önce bir gece yarısı Naz, aylar öncesinde ona hediye ettiğim çiçeği sularken tatlı bir selfie çekerek bana yollamıştı ve o gece neredeyse üçe kadar, hiç dikkatimi çekmeyen markalar ve internet ünlülerinin üzerinde gördüğü kıyafetler hakkında bile, soluksuz bir şekilde konuşmuştuk. O gün çok az uyumama rağmen sabahında bu sohbetin beni ne kadar rahatlattığını düşünmüştüm ve Naz Atalay da aynı şeyi düşünmüş olacak ki ertesi gün bir kez daha selfie atarak aynı taktikle yeni bir sohbet başlatmıştı. Bu sefer kedisini besliyordu ve kakasını hole yaptığı için ona kızıyordu.

O günden sonra her gece bana çeşitli resimler göndererek dikkatimi üzerine çekmeyi başarmış ve saatlerce sohbet ederek hem birbirimizi daha iyi tanımamıza hem de aramızdaki bu bağın usulca *arkadaşlığa* çevrilmesine neden olmuştu.

Onu seviyordum. Saatlerce ucuz makyajlar ve kalitesiz markalar hakkında konuşabilecek kaçık bir manyak olsa bile.

Bakışlarım ekrandayken, “Bir şekilde olduk işte,” diye mırıldandım sessizce.

“Artık ilgini benim üzerime verecek misin?” Hâlâ telefonuma sarılmış bir şekilde durduğumu fark ettiğinde derin bir nefes vererek önüne dönmüştü.

Bunu gördüğüm gibi gülerek çenesinden yakaladım ve yüzünü yeniden kendiminkine çevirirken uzanıp dudaklarına ufak bir öpücük bıraktım. Aynı zamanda telefonumu kapatıp masanın üzerine koymuştum. “Tamamen sendeyim.”

Bunu söylememi bekliyormuş gibi yaslandığı yerde usulca doğruldu ve bütün dikkatini benim üzerime verdi. Elinin bir an şortunun cebinde duran kalın bir kâğıdın *-kabarıklığı belli oluyordu-* üzerine gittiğini görür gibi olsam da bunun o an için belirli bir önem arz edip etmediğini bilmiyordum.

“Ne yapıyorsun ya?” diye sordum şüpheyle onu süzerek.

“Sadece zamanında benden istediğin şeyleri doğru hatırlayıp hatırlamadığımdan emin olmak istiyorum.”

Kaşlarım havalandı. “Ne için?”

“Biraz sonra yapacağım şey için.”

Biraz sonra yapacağım şey için. Sarf ettiği kelimeler kalbimin teklemesine ve şüpheyle gözlerinin içine bakarken oturduğum geniş sandalyeye bile sığamamama neden olmuştu. Tam, “Batı...” diye başlamaya kendimi hazırlamıştım ki masanın altından elime uzanıp onu nazik bir şekilde kendi kucağına çekmesiyle söyleyeceklerim öylece boğazıma dizilmişti.

Çok geçmeden, “Kampüsteki ilk buluşmamızı hatırlıyor musun?” diye sorduğunda, dudaklarında cevabını sabırsızca bekleyen türden heyecanlı bir gülümseme belirmişti.

Bir an sessiz kalsam da çok geçmeden usulca başımı salladım. “Hatırlıyorum.”

“Bana şu bilekliği verdiğin...” Bunu derken bakışları benimkilerden ayrılarak yavaşça kolundaki siyah-beyaz örgülü bilekliğe kaydığında, yüzüne yerleşen gülümseme anlamı derinleşmişçesine büyümüştü.

“Unutmam mümkün değil.” *Sana dair hiçbir şeyi unutmam mümkün değil.* Antrenman çıkışlarında yaptığımız yemek kaçamaklarını, fakülteme giden yolda ettiğimiz sabah sohbetlerini ve benim için aldığı yatıştırıcı kahveleri...

Kampüsün içinde biriktirdiğimiz ve geçip gittikçe bana onu hatırlatan güzel anıları unutmam imkânsızdı. Bunu düşününce göğsümün üzerine hüznün dolu başka bir ağırlık daha çöktü ve daha sonra, “Bana resmen birkaç ay sonra buradaki yolculuğuma sensiz devam edeceğimi hatırlatıp duruyorsun,” diye mırıldandım.

Bunu duyduğu gibi sesli bir soluk verdi ve sağ elimi de tıpkı diğeri gibi kendi kucağına çekerek, “Senin için her gün burada olacağımı söylemiştim,” diye karşılık verdi.

Mesele bu değildi. “Yine de bu kadar geç olmamalıydı.”

Sarf ettiğim sözcüklerle birlikte bir an için gözlerimin içine bakakalsa da çok geçmeden silikleşmeye yüz tutan tebessümü yeniden suratındaki yerini almıştı. “Ne fark eder? Öyle ya da böyle, buradan gitmeden o son dakika golünü layığıyla attım.”

Başımı eğerek sırtıtışımı ondan gizlemeye çalıştım. Ağırlaşan ifadem söyledikleriyle birlikte hafiflemiş ve kaybolmaya yüz tutmuştu. “Şu futbol terimlerini her seferinde sohbetlerimize uyarlayan çok hoşuma gidiyor.”

“Öyle mi?” Bunu sorarken yüzümde gezinen bakışlarının son durağı dudaklarım olmuştu. *Dudakları gibi.* Karşılık vermem için fırsat tanımadan benden ufak bir öpücük çalıp geri çekildiğinde, “Bunu bana sen öğrettin,” diye devam etti.

Karmaşık cevabıyla gözlerim kamaştı. “Neyi?”

“Gollerin yalnızca sahada ve filelerin önünde atılmayacağını.”

Açıklamaya çalıştığı şeyi anlayamadığım için alık alık gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. *Proje ödevimi henüz yeni teslim etmişken bana başka bir araştırma konusu vermeye falan mı çalışıyordu?* Bu düşüncenin beni korkuttuğunu fark

ederek, “Nasıl?” diye sormaya yelteniyordum ki bir kez daha onun tarafından sabote edilmemle yeniden susmak zorunda kalmıştım.

“Daha açık olmak gerekirse,” diye mırıldandı aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdiğinde. “Sahada noktaladığım galibiyetlerin hepsi maç için. Fakat file arkasında attığım goller, Deniz. *O goller...* Hepsi, uzunca bir zamandır senin için.”

Karşımdaki görüntüsünün hangi ara bulanıklaştığını bilmiyordum ancak kalbimi tekleten sözcükleriyle birlikte biraz daha konuşmaya devam ederse eğer, içime işleyen ağlama hissiyatının önüne geçemeyeceğimi biliyordum.

Cevap vermeme fırsat bırakmadan aramızdaki teması kestiğinde, afallamamdan faydalanarak eliyle cebinden beyaz bir kâğıt çıkarmıştı. “Şimdi,” diye devam ettiğinde gözleri benimkilerden *asla* ayrılmadı. “Benimle o Beşiktaş maçına gelir misin?”

Elinde, sezonun en heyecanlı karşılaşması için bir tane maç bileti tutuyordu. *VIP*. Tıpkı aylar önce ondan istediğim gibi.

Unutmamıştı. Aksini beklemek aptallık olurdu fakat ilk zamanlar yalnızca aramızdaki dinamiği değiştirmesi için ondan istediğim bu ufak arzumu gerçeğe dönüştürdüğünü fark ettiğimde... Kendimi dizginleyebilmek için ne kadar çabalarsam çabalayayım, gözlerimden firar eden bir yaşın usulca yanağıma düşmesini engelleyememiştim.

Bana bir sonraki Beşiktaş maçı için bilet almıştı.

Dört bir yanımlı sarmalayan şaşkınlık, yerini yavaş yavaş minnet ve sevgi dolu olan çok daha yoğun bir his bulutuna bıraktığında, başka bir yaşın daha gözümde düşmesine

müsaade etmeden ona doğru atıldım ve kollarımı sıkıca boynuna sardım.

Yüzüm çenesinin altındaki boşluğa gömülürken, beni kendi bedeninin arasına hapsedmesinin hazzını yaşamaya çalışarak, “Gelirim,” diye fısıldamıştım. “Seninle her yere gelirim.”

O noktada dünyanın en mutlu insanıydım.

O gün teklifini kabul ederek keskin sınırlarımı onun için biraz daha araladığımda, belirli bir sınıf aramaksızın hayatın benim gibi yalnız ve kendi dünyası içinde hapsolan kız çocukları için bile sürprizlerle dolu olduğunu anlamıştım.

İki gün sonra ise Özlem Hoca’dan hayatımı değiştirecek o *maili* aldım.

GÖNDERİCİ: ozlemkarasu@bogazici.edu

ALICI: denizsoykan@bogazici.edu

KONU: Köşe Yazısı Projesi

Sevgili Deniz,

Başından beri bu proje için en doğru kişi olduğunu biliyordum. Beni yanıltmadın. Işık dolu zihnini ufak bir proje ödevine böylesine kusursuz bir şekilde yansıtman bende öyle büyük hayranlık uyandırdı ki... Tebrik ederim. Ve müjdem i isterim, köşe yazın bu ayın X gazetesinin ilk sayfasında isminle birlikte yer alacak. Bunu en çok sen hak ettin. :)

Sevgiler,

Prof. Dr. Özlem Karasu.

Bu kadardı.

Hayatta koşulsuzca peşinden koşturduğumuz hayallerimizin, gözümüze *hedef* olarak gözükmeye başlamasıyla birlikte bütün ihtimaller olasılıklardan sıyrılıp kusursuzca gerçekliğe dönüşme hakkı kazanıyordu.

Bundan ben de payıma düşeni almıştım.

Hem *aşkta* hem uğraşta.

Deniz Soykan'ın kaleminden,

AŞKA DOĞRU ALTI ADIM

Bu yazıya başlarken aşkın simgesinin 6, onu kusursuzca yazıya dökmemi sağlayacak püf noktanın da ilişkiler üzerine kuracağım altı kritik madde olduğunu sanmıştım.

Yanıldım.

Tarih 8 Mayıs 2023. Saat gece yarısı on ikiyi geçeli iki dakika oldu, yarın proje ödevimi teslim edeceğim.

Ve az önce, koca bir ay boyunca bana ışık tutan en büyük ilham kaynağım sayesinde oluşturduğum bütün maddeleri öylece silip attım.

Çünkü bana, aşkın belirli madde ve kalıplara sığamayacak kadar büyük bir his olduğunu kanıtlayan büyümlü bir insanla tanıştım.

Bu his, tanımlamaya çalıştığımız bütün somut varlıklardan bağımsızdı. Fazlası geniz yakardı, dozunu ayarlamayı bilen birisi için vazgeçilmez bir bağımlılıktı ve kesinlikle kalıplaşmış *alışkanlıkların* dışındaydı.

Aşk, maddelere sığamazdı. Bunu fark etmem zamanımı aldı fakat aradaki farkı anlayabilmem bile bana bu proje için uğraştığım her şeyden çok daha büyük bir anlam kazandırdı.

Hislerini belirli kalıplara sokmak isteyenlerin bahanesi, gerçeklikten kaçmak isteyenlerin adresi, içindeki sevgi açlığını bastırmak isteyenlerin çaresizliği ve bunun gibi yüzlercesi...

Bunların hepsi ve aynı zamanda hiçbiriydi. Bir *bütünlü* ve bunu parçalara ayırmak haksızlık olurdu.

Belki de aşk altı maddeden değil, altı farklı *kelimeden* ibaretti.

Seni çok seviyorum, Batı Han Egesi.

Gibi.

Ruhuma işleyen bu altı kelimeyle, kalıplaşmış alışkanlıklardan kolayca sıyrılabildiğimi fark ettim. İçinizde bir yerlere dokunabilmek için başladığım köşe yazısını belki de farklı noktalara çektim fakat size sıkıcı maddelerden çok daha *gerçek* ve derin olan etkili bir tavsiye verebilirim.

Yalnızca sevin.

Ayağınıza bir zincir gibi dolanan kalıplar çekilene kadar. Kafanızın içindeki gürültülü kalabalık susana, ruhunuzu daraltan karanlık dağılana ve bu hayatta *gerçekten* sizden bir parça taşıdığını fark ettiğiniz o büyülü insanı bulana kadar.

Başarın. En azından *çalışın* çünkü parmakları arasından çıkabilecek tek tavsiyesi bu olan ümitsiz bir kız olarak, bunu bizzat başardığımın farkındayım.

Ben Deniz Soykan.

Kolay unutulana biri olduğumu biliyorum fakat hatırlamak isterseniz bu satırlar arasındayım.

Sevgiler.

*Köşe yazarı,
Deniz Soykan.*

SONRA...

SON SÖZ: "1"

*Üç Hafta Sonra,
Batı Han Egeli*

Hayatın amacını bu yaşıma kadar hiç anlayamadım.

İnsanlar yaşamak için vardı. Doğmak, büyümek, sorumluluklar edinmek ve doğruyla yanlış ayırt ederek irade sahibi bir birey olmayı hak etmek için.

Benim gibi insanlar ise çalışmak için vardı.

Yürümek için babamın kollarından değil de dizlerimin arasına sıkıştırdıkları futbol topundan destek aldığım yaştan bu yana, çalışmak benim için en prestijli yaşam biçimi hâlini almıştı.

Hatırlıyorum. Küçükken anneme futbol topunun neden iki farklı rengi olduğunu ve bu renklerin nasıl bu denli ahenk içinde birbirlerini tamamlayabildiklerini sormuştum. *Siyah ve beyaz*. Doğru noktadan bakmayı bilen biri için tutkunun tanıımıydı. Birbirine olan zıtlıklarının aksine bunun onları ayıran değil, birbirlerini *tamamlayan* en uyumlu farkındalık olduğunun kanıtıydı.

Siyah ve beyaz, gece ve gündüzün kaderini yaşıyordu. Acı badem ve tatlı lokumun. Hüzün ve mutluluğun. Ters ve düzün. Sevgi ve nefretin. Kalp ve aklın...

Birbirleriyle büyülü bir uyum içinde olmayı başarmış bütün zıtlıkların.

Hatırlıyorum. On ikinci yaşıma bastığımda ve bana daha çok küçükken, istersem eğer iki ayrı renge dahi âşık olabileceğimi kanıtlayan Beşiktaş Kulübü'nden kişisel davet aldığımda, hayatı yalnızca pembe düşlü sığ açılardan yaşayan küçük bir oğlan çocuğu olmaktan çıkmıştım.

O gün büyümüşüm. Antrenörümün ve babamın kulağıma fısıldadıkları, *"Daha fazlası için çalış."* sözünden ibaretti ve hayat benim için hâlâ belirgin bir anlam ifade etmiyordu. Yaşamamanın yalnızca uyanmak, yemek yemek ve daha fazlası için çalışmaktan ibaret olduğunu sanıyordum.

Ve hatırlıyorum, belki de artık özömsüyorum.

Nefes almak; yaşanan hayata değil, yaşanan anlara anlam yüklemektir.

Bunu kavradığım vakit, bu hayattaki amacım kusursuz bir biçimde şekillendi.

"Seni çok seviyorum, Batı Han Egeli."

Bu sabah yayımlanan yazısını rekor bir sürede yalayıp yutmama rağmen, saatlerdir dilimin ucunda dolanan yalnızca tek bir cümle vardı.

Seni çok seviyorum, Batı Han Egeli.

Seni çok seviyorum, Batı Han Egeli.

Seni. Çok. Seviyorum. Batı. Han. Egeli.

Batı Han Egeli.

Seni çok seviyorum.

"Orada öyle dikilmeye devam edecek misin?" Arkamdaki bir noktadan kısık sesle güldüğünü duydum. "Beni korkutuyorsun..."

Bu kızı sarıp sarmalamak ve ömrümün sonuna dek dünyanın geri kalanından saklamak istiyordum.

Elimdeki sıcak kahve kupasıyla birlikte bilgisayarın önünde geçirdiğim yarım dakikanın sonunda, “Gel buraya,” diye fısıldadım, onu ceketinden tuttuğum gibi sertçe göğsüme yaslayarak. Vücudunun sıcaklığını ve belime dolanan ufak avuçlarının verdiği o rahatlatıcı hissi hiçbir şeye değişmezdim. “Deniz...”

“Maddelerimizi silip attığım için bana kızmayacaksın, değil mi?” diye sordu kafasını kaldırıp benimle göz temasına geçmeye çalıştığında.

“Sen...”

“Onların her birini özenle bulabilmem için bütün randevularımıza eksiksiz bir şekilde geldin.”

Kelimelerin dudaklarından *minnet* barındırarak çıkması şaşkın bir şekilde ona bakmama neden oldu. Bunu benim sayemde mi başardığını sanıyordu? *Beni yöneten kişi ondan başka biri değildi.* Fark etmesi güç olmuştu belki de fakat... Rol model olmayı hedefleyerek çıktığım serüvende, kafamın içindeki kayıp afacana pusula olan kişi oydu.

O, benim kuzey yönümdü.

“Elinde bu köşe yazısı için sunabileceğin tek bir madde dahi olmasaydı...” diye fısıldadım ona döndüğümde. “...yine de bütün randevularımıza eksiksizce gelirdim.”

“Ama...”

“Ödevi bir kenara bırak.” Benim hakkımda yazdıkları bir kez daha kalbimi sıcacık ederken uzanıp elini tuttum. “Gelmiş geçmiş en kötü ödevi çıkarsan bile sırf ayağa kalk ve yola devam edebil diye o yokuşu seninle tırmanırdım. Beni onlara rol modelin olarak kabul ettirmiş olabilirsin...” İyi ki ettirmişti. “Ama benim ilham kaynağım sensin.”

Söylediklerimle birlikte göz pınarları mutluluk yaşlarıyla parıldadı.

“Teşekkür ederim, Batı,” diye devam etti, göğüs kafesimin altındaki o toy organın kaldıramayacağı düzeyde sevimli bir şekilde. “Bilmiyorum... En başından beri kendime güvendiğimi sanıyordum ama proje süreci boyunca enseme terk etmeyen gerginlik, böyle düşünerek aslında ne kadar dayanıldığımı fark etmemi sağladı. Güvenimi oturtan kişi sendin. Gerçekten. Olmasaydın bu köşe yazısını hiçbir zaman paylaşamayacaktım.”

Derin bir nefes verip onu kendimden uzaklaştırdığımda, “Kelimelerimi yetersiz kılıyorsun,” diye fısıldadım yüzünü avuçlayarak. *Seni çok seviyorum, Batı Han Egeli.* “Bana ne denli büyük bir hediye bıraktığından haberin dahi yok, Deniz.”

“Senin bana bıraktığın her neyse, ondan daha büyük olmayacağına eminim.”

“Yanında bir hiç.”

“Değil,” dedi itiraz ederek.

“Öyle.”

“Sana ne bıraktım?” diye homurdandı pes etmeyeceğimi anladığında. “Birkaç romantik film, başını ağrıtabilecek çene ve sürekli peşinden gelen sinir bozucu varlığım dışında?”

Gülerek geri çekilirken onunla göz temasına geçtiğimden emin oldum.

Seni bıraktın. Benimleyken her daim kızaran yanaklarını. Çekingen gülüşünü. Büyülü laflarını ve kontrolcü tavırlarını.

Zihnimden geçen her maddeyi teker teker dilime dökmeye hazırlarken ağzımı açmama fırsat bırakmadan hırkasının cebinde titreyen telefonu, etrafımızı saran romantik atmosferi usta bir şekilde bozdu.

“Ata...” diye homurdandı, telefonunu eline alıp ekranda yazan isme baktığında.

Ellerim enseme bulurken, “Ne diyor?” diye sordum meraklı bir sesle.

Bana döner dönmez gözleri kurnaz bir tavırla parıldadı. “Seni teke tek düelloya davet ediyor.”

Yine mi?

Deniz’e dair sevdiğim şeyler listesine *kesinlikle* on dokuz yaşındaki ergen kardeşi dahil değildi.

Ona antipati beslememe neden olan temel sebep, bir gece yarısı sevgilisinin yanından erken ayrılmaya karar vererek eve geldiğinde ve Deniz’le beni *ilk kez* onun odasında bastığında doğmuştu.

Hayır, o şekilde değil.

Film izliyorduk.

Belki bunu ve evin sessiz oluşunu fırsat bilerek onu sıkıca kendime sarmalamış, ayrıca içerisi sıcak olduğu için tişörtümü çıkarmış olabilirdim fakat bu yine de Ata’nın çat kapı odaya dalmasını açıklamıyordu.

Üstelik Deniz’i ilk kez romantik olanlar harici bizi gerçekten etkileyecek güzel aksiyon filmlerinden birini izlemeye ikna etmiştim ve o mankafa gelmeseydi eğer, film rutinimizden sonra olacakları usul usul gerçekliğe çevirmeye başlayabilirdim.

Kollarımın altındaki kişinin ablası olduğunu ve benim de *gerçek* Batı Han Egeli olduğumu gördüğü gibi bütün evi ayağa kaldırmıştı.

O günden sonra ise peşimi hiç bırakmadı.

Ertesi sabah beni sitelerinin aşağısındaki futbol sahasına davet etti. Mesajını okuduğum gibi gözlerimi devirerek uykuma geri dönmüştüm fakat iki dakika bile geçmeden Deniz tarafından arandığımda, kardeşini alttan almam ve şaşkınlığı geçene kadar bir süre onun tuhaflığına ayak uydurmam konusunda yaptığı yarım saatlik nasihatın ardından *zorla* yatağımdan kalkmıştım.

Bunun işleri daha kötü bir hâle sokacağını biliyordum ve öyle de olmuştu.

İlk gün kendisiyle, ikinci gün sevgilisiyle, üçüncü gün en yakın arkadaşlarıyla ve sonraki günler çevresindeki *herkesle* teker teker tanıştığımda, bir süre sonra idmanlar harici boş olduğum günleri yalnızca Deniz'e ayırmaktan çıkan biri olmuşum.

Haftanın yedi günü doluydum ve bu rutin hâlâ devam ediyordu.

Zihnimin içinde oynayan korkutucu hatıralardan usulca sıyrıldığımda, "Deniz," dedim başımı iki yana sallayarak. "Onunla *hayatta* düelloya girmem."

Telefonundan kaldırdığı bakışlarını aceleyle benim üzerime dikti. "Ama bekliyor."

Aynı evin içinde bir kardeş yerine *şeytanla* yaşadığını ona söylemek üzereydim ki bana doğru attığı ikna edici bakış derin bir soluk bırakmama neden olmuştu.

Fakat bu sefer onun istediği gibi olmayacaktı.

"Telefonunu ver," diye mırıldandım avucumu ona doğru uzattığımda.

"Ama..."

"Telefon."

Ekranla benim aramda gidip gelen tedirgin bakışları nihayetinde üzerimde durdu. Kısık bir *puf* sesi çıkardıktan sonra neyse ki telefonunu gönülsüzce de olsa ellerimin arasına koymuştu.

Ata:

Egeli'ye söyle, bir saat sonra benimle düelloya gelmezse beslediğin yavru kedileri gelip almaları için barınağı arayacağım. (:
(16.43)

Okuduğum mesajla *-belli ki tehdit demek daha doğru olurdu-* gözlerim usulca kısıldı.

Bu şeytan...

Deniz:

Ben, Egeli. Eğer bir daha bana ulaşmak için ablanı korkutursan sitenin önündeki yavruların yerini alan bir sonraki sokak kedisi sen olursun.
(16.43)

Mesajı yolladıktan sonra telefonu kapatıp sessizce cebime attım.

Bu uyarı bir süreliğine pençelerini bizim üzerimizden çekmesi için yeterli olabilirdi.

“Ne oldu?” diye sordu Deniz gözlerini kocaman açarak önüme geçtiğinde. “Ne dedin ona?”

Cevap vermek yerine kollarımı beline dolamak ve onu yerden havalandırıp kendimle birlikte evin merdivenlerine taşımak için ikinci kez düşünmedim.

Aniden kucağıma düşmeyi beklemediği için ufak bir çılgılık attı. “Nereye gidiyorsun?”

“Geçtiğimiz hafta yarıda kalan filmi bitirmeye...”

SON SÖZ: "2"

*İki Ay Sonra,
Batı Han Egeli*

"El valizi bende!" diye bağırdım geçmesi için evin kapısını peşimden açık bıraktığımda. Hava temmuzun başına göre kapalı ve esintiliydi. "Acele et!"

Merdivenlerden yükselen adım seslerini duyduğum an omzumun üzerinden geriye baktım. Yarım saat önce çizgili çorabının tekini bulamadığı için ortalığı ayağa kaldıran Ata'yı zor sakinleştirmiş ve onu bağırışlar eşliğinde evden kovmuştu. Annemlerin önümüzdeki hafta sonu *-diğer günler idmanlarım olduğu için yalnızca iki gün boştum-* bizi Şile'ye davet etmelerinden ötürü üzerimizde her zamankinin iki katı daha fazla gerginlik vardı.

Onu rahatça duyabileceğim bir mesafede olmama rağmen, "Batı!" diye yükseldi haddinden fazla tiz bir sesle. "Kedilerin mamasını gördün mü?"

Kot şortunu ve üzerine geçirdiği beyaz tişörtü süzerken, "Kediler?" diye mırıldandım belli belirsiz.

"Sokak kedileri." Kolundaki plaj çantasını açtığı gibi aceleci bir şekilde içini karıştırmaya başladı. "İki gün yokum. Ata'yı tembihledim bu konu hakkında ama onlar bazen çok hızlı bir şekilde acıkabiliyorlar. Bu yüzden tedbiri elden... Ah." Rahat bir nefes verdi. "Tamam, buldum. Gidelim hadi."

Yanıma gelmesi ve koluma girmesi için sabırlı bir şekilde olduğum yerde beklerken, “Bu telaşın altında yatan nedeni sorabilir miyim?” diye mırıldandım, meraklı bir sesle. Onu almak için eve geldiğimde, beş dakika öncesinde benimle konuşmasına ve hâlâ sıkı bir şekilde elinde tutuyor olmasına rağmen dalgın bir şekilde telefonunu aramıştı. “Sabahtan beri diken üstünde gibisin.”

“Nasıl yani?” diye sordu, ona uzattığım koluma rağmen parmaklarını sıkıca benimkilere kenetlemeyi seçtiğinde. “Şile’ye gidiyoruz, Egeli. Aile evine. Sen değil misin?”

“Annemin sıcak ay çörekleri ve muhallebisini düşündükçe mi? Hayır.”

Arabanın kapısını onun için açtığimde, çantasını içeri bırakmadan önce yavaş bir şekilde koluma vurdu. “Sakın onların yanında bunu söyleme.”

“Niye?”

“Sana burada iyi bakmadığımı düşünecekler.”

Dudaklarını büzerek elindeki kedi mamasını açmaya başladığını gördüğüm an dayanamadım ve suratımdaki devasa sırtıtış yerini korurken uzanıp sol yanağına derin bir öpücük bıraktım.

“Bana çok iyi bakıyorsun, sevgilim.”

“Yalancı.”

“Her şekilde...”

Yanaklarının domates rengine döndüğünü fark ettiğimde sesli bir şekilde kahkaha attım. *Beni deli ediyordu.* Sırtını çevirip minik adımlarla site duvarının dibine sinmiş yavru kedilere yürümeye başladığı an sırtarak peşinden ilerledim. “Annemler seni çok sevdi.”

Dizlerini kırıp yere çökmeden önce omzunun üzerinden bana doğru şaşkın bir bakış attı. “Sahiden mi?”

“Sahiden,” diye onayladım başımı usulca aşağı yukarı sallarken. “Annem özel günlere çok önem verir, Deniz. Geçtiğimiz hafta doğum gününde onu aradığına eminim, ömrünün geri kalanında sana hatırlatacak.”

Projesi için Deniz’le ortak çalışma arkadaşları olduğumuzu annemlere aylar önce söylemiştim fakat aramızdakiler bir sonraki basamağa tırmandığında ve ona olan hislerim korkunç bir yoğunlukla kabarmaya başladığında, bir gece yarısı annemi arayarak aramızdaki ilişkimin bütün detaylarından kesintisiz bir şekilde ona bahsetmiştim.

Ertesi günü Deniz’le buluşacağımı da belirttiğim için birlikte olduğumuz saatte ısrarla arayarak onunla tanışmak istediğini söylemişti.

O günden sonra aralarında yumuşak bir ilişki vardı. Annem her cumartesi onu aramaya ve çöreklerinin tariflerini vermeye başlamıştı. Deniz tüm bunlara yabancı olduğu için başta çekingenlik gösterse de daha sonrasında duruma müthiş bir şekilde ayak uydurarak alışmaya başlamıştı.

Geçtiğimiz hafta ise doğum günü olduğunu bildiği için akrep ve yelkovan gece yarısını gösterdiği gibi onu aramış, doğum gününü hepimizden önce kutlamıştı.

Öyle ki şu anda elimizde valizlerle Şile yolunu tutmamızın tek nedeni o ve bu tarz tatlı hareketleriydi çünkü annem onunla biraz daha yüz yüze tanışamazsa İstanbul’da olduğum sürece her gün beni darlayacağına dair yemin etmişti.

“Ömrünün... geri kalanında mı?”

Şaşkın fısıltısı kulağıma dolduğu an hatıra bulutunun içinden pürüzsüz şekilde sıyrılarak bir kez daha bu gerçekliğe döndüm.

“Ömrünün geri kalanında,” diye onayladım onu, suratındaki dağılmış ifadeyi ufak bir tebessümle izlemeye başladığımda. “Bu seni korkutmuş gibi görünüyor, Deniz Soykan. Bembeyaz oldun.”

Elindeki mamayı usulca kedilerin kabına dökerken, “Ömrünün geri kalanı...” diye fısıldadı belli belirsiz. “Çok uzun bir tabir.”

Kaşlarım havalandı. “Rahatsız mı oldun?”

“Hayır,” diye karşılık verdi gülümseyerek bana döndüğünde. “Sadece bugün bile hâlâ tüm bunların gerçek olup olmadığı sorgulama dürtüsünü aşamadım.”

“*Tüm bunları açıkla.*”

“Sen,” diye mırıldandı, çömeldiği yerden kalkarken. “Ben. *Biz*. Geldiğimiz radde. Köşe yazımın üzerinden bile iki ay geçti. İnanabiliyor musun? Biri çıkıp gelse ve bana, ödevim için başıma bela olan futbol takımının kaptanının, ömrümün geri kalanında âşık olacağım kişi...”

Lafını bitirmesine müsaade etmeden öne uzandım ve iki yanağını sıkıca avuçlarımın arasına aldıktan sonra dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Ani öpücüğüm karşısında ilk günkü kadar afallasa da dudaklarını benim için aralaması ve yumuşak referanslarıma karşılık vermesi uzun sürmemişti. Bu hissi seviyordum. Refleksif gelişen manevralarım karşısında her daim aynı tepkiyi vermesini ve göğüs kafesinin altındaki tatlı organın delirecek düzeyde hızlı attığını hissedebileceğim kadar benden etkilenmesini... Hiç eskimeyecekti. Geriye dönüp baktığımızda ilk günkü heyecanın her bir zerresi bugün olduğu gibi istikrarlı bir şekilde peşimizden gelecekti.

“Sadece,” diye mırıldandı nefes nefese geri çekildiğinde. “Benim için, o bahar günü ilk kez koçun odasında

karşılaştığım huysuz kaptan olarak kalmayacağını tahmin etmiyordum.”

Dile getirdikleri, dudaklarımın usulca yukarı kıvrılmasına sebep olurken, “Çok yazık,” diye fısıldadım kısık bir sesle. “Çünkü beni rol modelin olarak kabul ettiğin günden beri, hayatım boyunca peşinden geleceğimi biliyordum.”

YAZAR NOTU

Düş başlığı altında toplanan serinin ilk kitabı File Arkası'nı paylaşan Batı ve Deniz'in hikâyesi buraya kadardı. Son özel bölümü serinin devam kitabı olan *Yarının Kıyısında*'nın ana karakterleri İklimya ve Alkan'a ithafen okuyabilirsiniz. Onların hikâyesi Batı ve Deniz'den çok sonra başlıyor. Keyifli okumalar!

SON SÖZ: "3"

*Beş Ay Sonra,
Batı Han Egeli*

Lapa lapa kar yağıyordu.

İstanbul bu aylarda kış mevsimine kapılarını araladığı için havada ufak bir sıcaklık kırılması *elbette* olurdu fakat aralıkta toprağa kar düşmesi yıllar sonra yaşanan bir ilkti.

Öyle ki bastırmak için de benim Deniz'i almaya geldiğim günü seçmişti.

Okuldan sonra Naz ve Ataları da alıp vizyona giren son aksiyon filmlerinden *-artık ona bu türü sevdirebilmişim-* birine gidecektik ve planı yapmaya başladığından beri ona baş başa olmamız konusunda ısrar etsem de beni dinlememişti. İdman çıkışı arayarak okula gelmemi söylemişti.

Geçtiğimiz dönemden bu yana sık sık kampüsü ziyaret etsem de her defasında kaçıp gidecekmişim gibi aynı şeyleri tekrar edip duruyordu. *Gitmeyecektim*. Burada olmayı en az onun kadar ben de istiyordum ve köşe yazısı çıktığından beri isim olarak popüler hâle geldiği için, etrafta onu bir av olarak gören bazı *yaratıklara* sessizce gözdağı veriyordum.

Deniz ne yapmaya çalıştığımı anlamış olsa bile bana belli etmiyordu ve bu daha da hoşuma gidiyordu.

Üstelik mezun olmamdan ötürü okulda bir başına kalacağına dair yersiz kaygıları da senenin başında usulca yok olmuştu. Naz buradaydı. Geçtiğimiz dönem yalnızca idmanlarda ve partilerde buluşmalarına rağmen yaz tatilinin birçoğunu birlikte geçirmişlerdi. Dışarı çıkmayı lüks olarak gören biriyken, beraber oldukları dönem aralığında Naz Atalay onu tam olarak *alışverişlik birine* çevirmiş ve bütün alışverişlerine kesintisiz şekilde Deniz'i de davet eder olmuştu. Benimle değilken zamanının çoğunu onunla harcıyordu. Hatta bazen yanımdayken *dahi* bana Naz'la yaşadığı akılda kalıcı anıları anlatıyordu ve dilinden düşürmediği için zaman zaman tavırlarımı ortaya koysam da yerimin onda diğerlerinden çok daha ayrı bir noktada olduğuyla alakalı yaptığı konuşmalarıyla beni bir şekilde bu gerçeğe ikna ediyordu.

Bir zamanlar onunla ödevi için buluştuğumuz kahveciden sıcak bir şeyler aldıktan sonra dışarı çıktığımda, fakültenin içinden fırlayan kırmızı bir figürün bana doğru koştuğunu gördüm.

Deniz.

Kara ve etrafımızı saran sise rağmen varlığını metrelerce öteden sezebilmesi hayret vericiydi.

Büyük bir sırtışın yüzüme yayılmasına engel olamazken, "Batı!" diye seslendi nefes nefese önümde durduğunda. "Geldin!"

Her seferinde aynı senaryoyu yaşamamıza rağmen onun için buraya gelmeme sonsuza dek şaşırarak gibi görünüyordu.

Bu yanına alıştığım için hiçbir tepki vermedim. Bunun yerine dudaklarımdaki gülümsemeyi koruyarak onu yavaşça kolumun altına çektim. "Bana bir aksiyon filmine gitmeyi teklif etmişken nasıl gelmezdim?"

Ufak bir sırtışıla aydınlanan yüzü bana döndü. Kolumla omzu arasında sıkışan çantasını önüne çekerken elimdeki kahveyi kaptı ve sıcak olmasını umursamadan kendisi için büyük bir yudum aldı. “Önce Nazlara uğrayacağız.”

Vurguladığı çoğul ek karşısında kaşlarım havalandığında, “Nazlar?” diye tekrar ettim onu şüpheli bir sesle.

“Naz ve son birkaç aydır peşinden ayrılmayan tuhaf... arkadaş.” Tanımı yapmak için doğru kelimenin bu olup olmadığını bir süre düşündü.

“Yabancı biri yani?” diye homurdandım, okulun kapalı otoparkına girdiğimizde.

“Hayır!” diye itiraz etti hemen. “Uzun süredir burada ama tanısan seveceğin biri. Gerçekten.”

Gözlerimi devirerek birbirine yapışık vücutlarımızı arabamın olduğu köşeye yürütürken, “Her defasında bunu öne sürerek beni onlarca insanla tanıştırdın ve tek birini dahi sevdiğimi hatırlamıyorum, Deniz,” diye homurdandım huy-suz bir sesle. “Yeni bir bahane bul...”

Kahve bardağını hâlâ sıkıca avuçları içinde tutarken boşta olan eliyle hafifçe koluma vurdu. “Çocuk iki gün önce İngiltere’den geldi,” diye karşılık verdi bunun üzerine. “Hani geçtiğimiz dönemin sonunda Özlem Hoca’nın üstlendiği bir yurt dışı projesinden bahsetmiştim ya? Oradan. Ayrıca gördüğüm kadarıyla İklimya’yla da çok iyi anlaşıyorlardı ve senin onunla arkadaş olduğunu göz önünde bulundurursak sevmeme gibi ihtimalin yok.”

İklimya.

İsmi kulaklarıma dolduğu an kaşlarım havalandı. “O da gitmişti İngiltere’ye, değil mi?”

“Evet.” Sesi birden durağanlaştı. “Ama... Seminerin detaylarını öğrenmek için Özlem Hoca’nın yanına gittiğimde

projedeki bir grup öğrencinin, uğursuzluğunu İngiltere'ye kadar taşıdığını söylediklerini duydum.”

Arabanın önüne geldiğimiz an bakışlarım hızla onun üzerine çevrildi. “Uğursuzluk?” *İngiltere'deyken bile mi?* “Bu, ne anlama geliyor?”

“Bilmiyorum. Sanırım seminer istedikleri gibi geçmemiş. Özlem Hoca'nın da suratı sirke satıyordu zaten.”

Söyledikleriyle birlikte aklım bir kez daha İklimya'ya kaydı ve İngiltere'ye gitmeden önce yalnızca ufak bir bilgilendirme mesajı atmasına rağmen, Türkiye'ye geri geldikten sonra bana tek bir dönüş bile yapmadığını hatırladım.

Öyle ki Deniz iki gün geçtiğinden ve aylardır tasarladıkları projenin istedikleri gibi gitmediğinden bahsedince, içime dağılan şüphe kırıntısı giderek büyümüştü.

Bana attığı son mesaj, *hiçbir şey yolunda değil ama düzelteceğim*, temalıyken, hissettiğim gerginliğin mantığıma bulaşmasını engelleyemeden telefonumu çıkardım ve ona mesaja attım.

Batı:

Olanları duydum. Her şey yolunda mı?

(14.12)

Gördüğünde cevap vereceğini bildiğim için orada dikilmeye son vererek Deniz binsin diye arabanın kapısını açtım. Onu almaya gitmeden önce klimaları en son dereceye çıkarmayı akıl edebildiğim için içerisi sıcacıktı. Güzelce yerleştiğinden ve kucağındaki kahveyi sağlam bir şekilde tuttuğundan emin olduktan sonra arabanın önünden dolandım ve kendimi sürücü koltuğuna bıraktım.

Kemerimi takarken, “Neler olduğunu merak ediyorum,” diyen sesi doldu kulağıma. “Onunla hiç konuştun mu?”

“Hayır,” diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak. “Benimle en son bir hafta önce iletişime geçti.”

Ve bu kadar sessiz kalması hiç hayra alamet değil.

“Öyle mi?” Belli etmese bile kafasına taktığını biliyordum çünkü Özlem Hoca’ya ve işlerine gerçekten değer veriyordu. “Yine de bir şey derse benimle de paylaş lütfen.”

“Bilmiyorum, Deniz. İçimde tuhaf bir...”

Devamını getiremeden sözcüklerim yarıda kesildi.

Araba otoparkın çıkışına bakan tarafta durduğu için ortak alan buradan açıkça gözler önüne serili hâldeydi.

Öyle ki bunun sayesinde birkaç araç ötemizde olan siyah bir Mercedes’in kapılarının aralandığına ve gafil avlanmama neden olan sarı saçlı *tanıdık* simanın o arabanın içinden fırladığına saniye saniye şahit olmuştum.

İklimya.

Üzerinde beyaz bir şişme mont vardı ve gözleri kızarana kadar ağladığı için, suratını saklamak adına altındaki kapüşonlunun şapkasını başına geçirmişti.

Arabaya doğru elini sallayarak anlamadığım şekilde bir şeyler bağırdıktan sonra koşarak otoparktan dışarı çıktı.

Bunu gördüğüm gibi kemerimi çıkarıp camdan ona seslenmeye yeltensem de o noktada arabanın içinden çıkan diğer sima olduğum yere çakılı kalmama neden olmuştu.

Çağın Alkan Dinçer.

Dışarıda kar yağmasına rağmen ceketini üzerine geçirmeden kapıyı çarptı ve koşarak onun peşinden ilerledi.

Bunu fark ettiğim an, “Alkan Hoca?” diye fısıldadım anlamsız bir şekilde. *Orada neler dönüyordu?*

“Söylemedim mi?” diye sordu Deniz, başından beri en önemli ayrıntıyı kaçırdığını henüz yeni fark ediyormuş gibi. “Eh, sebebi İklimya olabilir. Ama seminerdeki kargaşayı çıkaran oymuş...”

TEŞEKKÜRLER

Başta ailem, yakın çevrem ve sevgili okurlarım olmak üzere; *File Arkası*'nın yazım ve basım sürecinden bu yana yanımda olup desteğini gösteren herkese kucak dolusu sevgiler. Kafama takılan bir şey olduğunda tereddüt etmeden aradığım, mesaj attığım ve sosyal mecralarda fikir danıştığım herkes; bu süreçteki önerileriniz ve sabırlı geri dönüşleriniz için size minnettarım... Bunu hiç anlatmadım ama siz olmasanız yapamazdım.

File Arkası basılı olan ilk eserim ve anlık bir cesarete kapılıp yayımladığım o yaz akşamından bugüne dek her dakika katlanarak büyüyen bir kitap... Yorumlarınız, eleştirileriniz, tek cümlelik kısa ya da paragraflar hâlindeki uzun mesajlarınız ve en önemlisi, koşulsuz desteğiniz ve inancınız sayesinde bugün buradayım. Sizi gerçekten çok seviyorum ve en başından beri bana inandığınız için hepinize teşekkür ediyorum. Bundan sonraki süreçte ve farklı serüvenlerde de sizlerle bir arada olabilmeyi umuyorum.

Alkan ve İklimya'nın hikâyesinde yeniden görüşmek üzere!

